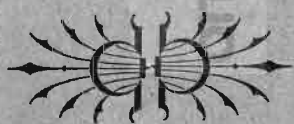

1908
ΝΟΕΜΗΣ ΖΩΗΡΟΥ ΠΑΣΣΑ

Η ΠΙΠΙΡΟΥΔΑ

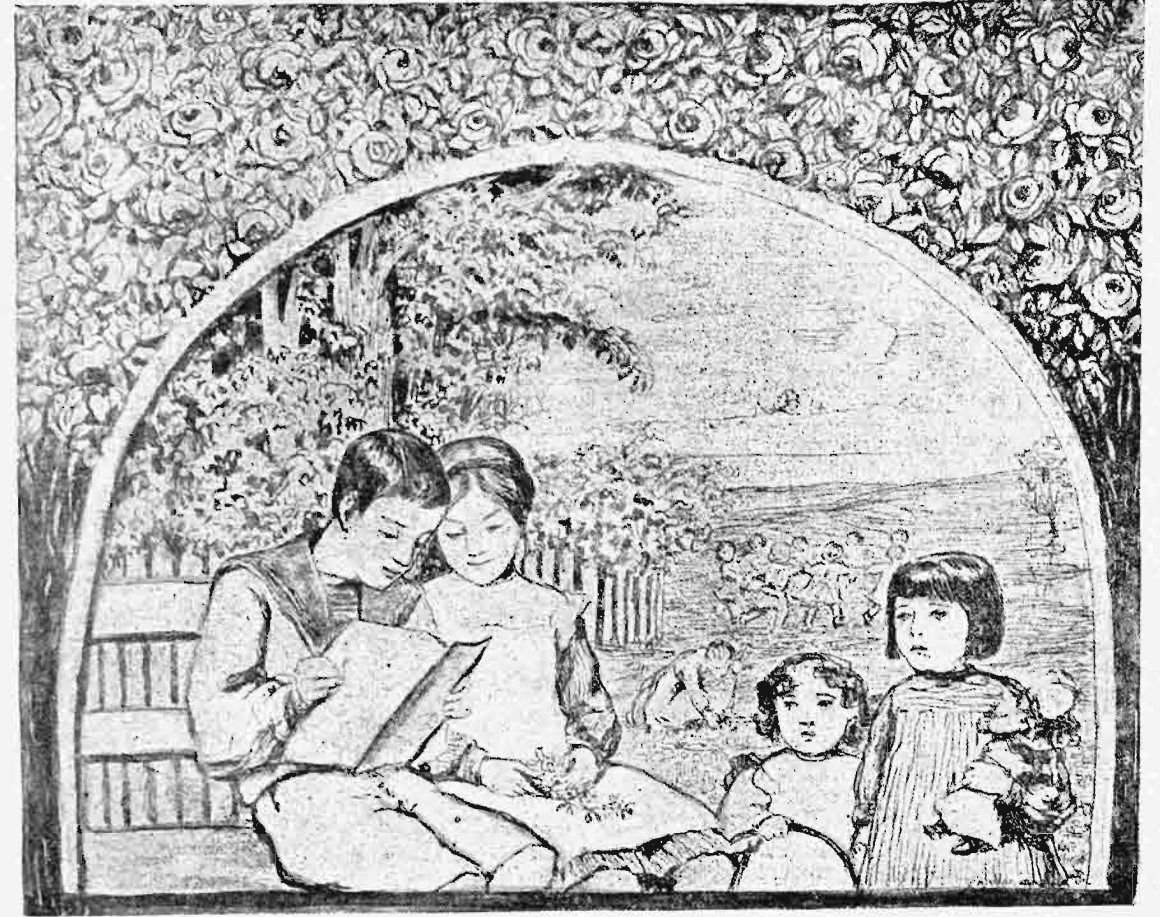

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΙΣ Α. Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

1911

1969

ΠΙΠΙΡΟΥΛΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΠΕΝΤΕ ΣΤΡΟΥΘΙΩΝ

ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ CANDÈZE

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΤΗΣ Δ^{δος} ΝΟΕΜΗΣ Α. ΖΩΗΡΟΥ ΠΑΣΣΑ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΙΣ Α. Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

1911

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφὴν τῆς
ἐκδότιδος.

Σπυρίδης Μανρατζοπούλος

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πρὸς τοὺς γονεῖς.

Ἐφ' ὅτου, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων δυσχερειῶν τοῦ δημοσίου τῶν Ἑλλήνων βίου, προσετέθη καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος διαμάχη, ἡ διχάσασα τὸ ἔθνος, δυσχερέστατον ἀποβαίνη εἰς τοὺς γράφοντας νὰ ἰκανοποιήσωσι τὸ Ἑλληνικὸν δημόσιον.

Χωρὶς νὰ εἰσέλθωμεν ἐνταῦθα εἰς γλωσσολογικὰς ὄλως ἀκαίρους παρατηρήσεις, εὐλογον ἐκρίναμεν ἐν τούτοις νὰ προειδοποιήσωμεν τοὺς γονεῖς τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας, οἵτινες τὸ ἀνάγνωσμα τοῦτο διὰ τὰ τέκνα των ἐξέλεξαν, ὅτι, κατὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ χαριεστάτου τούτου διηγήματος, ἐπεδιώξαμεν ὕφος μᾶλλον, ἀνάλογον πρὸς τὸ θέμα καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ πονήματος ἢ γλωσσικὰς φατριαστικὰς ἐπιδείξεις.

Εἰς ὅσους τὸ ὕφος τοῦτο φανῆ ἔκ πρώτης ὄψεως ἀνώμαλον θ' ἀπαντήσωμεν προθύμως ὅτι, ὡς ἔχουσα γνῶσιν τῶν ψυχικῶν τῶν παιδῶν διαθέσεων καὶ τῆς ἐμφύτου ἐνίων τούτων φιλομαθείας, ἐν ἐπιγνώσει ἐξελέξαμεν τὰς ἐκφράσεις ἀναλόγως τῆς σημασίας τῶν ἐξελισσομένων τοῦ διηγήματος περιπετειῶν ἀσπασθεῖσα, διὰ μὲν τὸν διάλογον, τὴν μεταξὺ οἰκείων ὁμιλουμένην μηδὲ βιάζουσα τὸ ὕφος, μηδὲ παραδεχομένη ἐκφράσεις καὶ τύπους ξενοτρόπους. Διὰ δὲ τὰς ἐπιστημονικὰς ἀναλύσεις καὶ περιγραφὰς ὡς καὶ διὰ τὴν ὕψην τῆς ἀφηγήσεως, ἐπλησιάσαμεν κατὰ προτίμησιν τὴν καθαρεύουσαν ὅπως, κατὰ τὸ ἡμέτερον φρόνημα, αἱ εἰδικαὶ περὶ φυσικῆς ἱστορίας καὶ ὀρνιθολογίας γνώσεις ἐντυπωθῶσι διὰ τῆς σχετικῆς κυριολεξίας εἰς τὸ πνεῦμα τῶν τρυφερῶν ἡμῶν ἀναγνωστῶν, χειριζομένων ἔστιν ὅτε καὶ τὸ λεξικόν.

Τὴν ποικίλιαν ταύτην ὕφους καὶ λεκτικοῦ ποιοῦ ἀσπασθεῖσα κατ' ἀρχήν, ὡς μᾶλλον διὰ τὴν εἰς παῖδας μετάδωσιν τῶν περὶ φυσικῆς ἱστορίας γνώσεων κατάλληλον, πιστεύομεν ὅτι εὐχαριστοῦμεν ἐκείνους οἵτινες, εἰς τὰ ἀποτελέσματα τῆς διδασκαλίας ἀποβλέπουσι μᾶλλον, ἢ ὅτι μορφοῦσι γενεὰν Ἑλλήνων «καθαρευουσιάνων» ἢ «μαλλιαρῶν».

Πέραν, τῆ 1^η Νοεμβρίου 1910.

ΝΟΕΜΗ Α. ΖΩΗΡΟΥ ΠΑΣΣΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μικροὶ καὶ καλοὶ μου φίλοι,

Γιὰ σὰς πολλὰς ἡμέρας ἐργάσθηκα γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω καὶ νὰ σὰς διασκεδάσω. Ἐδιάλεξα ἐπίτηδες τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, διότι νομίζω ὅτι τὰ παιδάκια ἀγαποῦν φυσικὰ τὰς ἱστορίας τῶν πουλιῶν, ποῦ πετοῦν ψηλὰ ἔς τὸν ἀέρα, ποῦ μᾶς φέρουν τὴν ἀνοιξι ἐπάνω ἔς τὰ φτερά των, ποῦ κελαῖδουν γλυκὰ καὶ μᾶς εὐχαριστοῦν.

Τὰ πρῶτα ζῶα, ποῦ θ' ἀγαπήσῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ξυπνήσῃ εἰς τὴν ζωὴν, εἶναι τὰ πουλάκια. Τὸ βρέφος θ' ἀπλώσῃ πρῶτα πρῶτα τὰ χεράκια του νὰ πιάσῃ τὸ πουλάκι ποῦ τοῦ δείχνει ἡ μητέρα του.

Ἀπὸ τὴν παράδοξον αὐτὴν ἱστορίαν θὰ μάθετε πολλὰ καὶ καλὰ πράγματα, θὰ καταλάβετε τὴν μεγάλην σημασίαν, ποῦ κρύπτουν τὰ σοφὰ λόγια τοῦ γέροντος Τιτίλου, ὁ ὁποῖος ἐφιλοδόξησε νὰ διορθώσῃ τὰς ἐλλείψεις τῶν ὁμοφύλων του. Κι' ἐγὼ θὰ γίνω δι' ἐσὰς μιὰ γρηίτσα Τιτίλαινα καὶ θὰ σὰς πῶ τί δηλοῖ ἡ ἱστορία αὐτή. Προσέξετε καλά, παιδιά μου, νὰ καταλάβετε γιατί ὁ Τιτίλος αὐτὸς ἐδίδαξεν εἰς τοὺς μαθητάς του νὰ κτίζουν φωλεὰς στερεὰς, καλλιτεχνικὰς, ὡραίας. Διότι ἤθελε νὰ δώσῃ εἰς τὰ σπουργίτια νὰ καταλάβουν ὅτι σ' τὴ φωλιά μέσα γεννιοῦνται καὶ ἀναπτύσσονται ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου καὶ μέσα σ' τὰς κρεμαστὰς αὐτὰς κούνιας, ἐπάνω σ' τὸ μαλακὸ χνουδι, κάτω ἀπὸ τὰ φτερά τῶν γονέων καὶ μὲ τὸ καρδιοχτύπι τῆς μητέρας, νανουρίζονται τὰ παιδάκια καὶ μεγαλώνουν μὲ ἀγάπη καὶ στοργή. Ἡ φωλιά τῶν παιδιῶν εἶναι τὸ σπίτι, τὸ σπίτι ὅπου εἶδαν τὸ φῶς, ὅπου ἐμεγάλωσαν, ὅπου ἐδιάβασαν τὸ μεγάλο βιβλίον τῆς ζωῆς, βαθεῖα ἔς τὰ φυλλοκάρδια τῆς μητέρας καὶ ἔς τὰ μάτια τοῦ πατέρα γραμμέ-

νο. Ἐκεῖ ἐνανουρίστηκεν ἡ παιδική των ἀδυναμία με τὰ γλυκὰ λόγια τῶν γονέων, ἐκεῖ ἔλαβον τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἠθικῆς. Ὁ Δίλιος ἀπὸ τὸν Τιτίλον ἔμαθε πῶς νὰ κτίσῃ ὠραία φωλιά διὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀγάπην τῆς Πιπιρούλας. Αὐτὸ τὸ μάθημα ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ μάθουν νὰ κτίζουν καὶ αὐτοὶ με ἴσην ἀγάπην τὰ σπίτια των, νὰ τὰ στολίζουν εὐμορφα, νὰ τὰ προφυλάττουν ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ ν' ἀνατρέφουν μέσα εἰς αὐτὰ με πόθο τὰ παιδάκια των. Κι' ἐσεῖς μικρά μου, ὅταν θὰ κτίσετε μιὰ μέρα τὴν φωλιά σας, θὰ θυμηθῆτε βεβαίως τότε τὸν καλὸν Δίλιον, ὁ ὅποιος ἐνίκησε τοὺς ἀντιπάλους του καὶ κατέκτησε τὴν εὐτυχίαν με μόνον τὸ θάρρος, ποῦ δίδει ὁ εὐγενῆς πόθος τῆς οἰκογενειακῆς εὐημερίας. Προσέξτε, παιδιά μου, νὰ κάμετε τὸ σπίτι σας καλὸ καὶ εὐχομαι νὰ μ' ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ σὰς ἰδῶ εὐτυχισμένα ὅπως ὁ γέρω Τιτίλος τὸν Δίλιον.

ΝΟΕΜΗ Α. ΖΩΗΡΟΥ ΠΑΣΣΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Συμβούλιον

Ἐξῆς τὸν περασμένον χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας ἔν ζευγος στρουθίων, τὰ ὅποια ἦσαν πολὺ δυστυχισμένα. Εἶχον ἐνωθεῖ πρὸ πολλοῦ καὶ ἡ κυρὰ στρουθίνα δις τοῦ ἔτους τακτικώτατα, κατὰ τὴν ἀνοιξιν καὶ τὸ θέρος, ἐφιλοδώρει τὸν Πιπίνον της (αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της) με πέντε ἕξ ὠραῖα αὐγουλάκια τὴν φορὰν. Ἀλλὰ κατὰ κακίην των τύχην, ποτέ, μὰ οὔτε μιὰ φορὰ, δὲν ἐπρόκοψαν τὰ πουλάκια των. Πότε ἐνόσφ ἡ μητέρα ἐξέσταινε τ' αὐγά, πάντοτε ὅμως πρὶν πετάξουν, τὰ καυμένα τὰ μικράκια κατεστρέφοντο. Τριγύρω των ἕνα σωρὸ ἀνεψιάκια καὶ μικρανεψιάκια ἐπηδοῦσαν, ἐφώναζαν, ἐσφύριζαν, ἀλλὰ δικό των παιδί, τοῦ κάκου, οὔτε ἓν. Ἀτελεύτητος σειρὰ καταστροφῶν παρηκολούθη τὸ δυστυχισμένον αὐτὸ ζευγος, ἡ ἀτυχία συχνὰ τὸ κατεδίωκεν ἀκριβῶς δὲ καθ' ἣν ἐποχὴν ἀρχίζει ἡ ἱστορία αὐτή, εἶχον χάσει τὰ τελευταῖα των παιδιὰ εἰς μίαν πυρκαϊάν, ἡ ὅποια εἶχε καταστρέψει συγχρόνως καὶ δύο γειτονικὰς νεοσσιὰς χελιδόνων καὶ μίαν πυρρούλων, μαζὺ με τὴν στέγην, ἡ ὅποια ἐπροφύλαπτεν ὅλον αὐτὸν τὸν περωτὸν κόσμον. Ἀπὸ τὴν καπνοδόχην γειτονικῆς οἰκίας, ἔβλεπον με συντριβὴν καρδίας τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια ! εἶπεν ἡ σπουργιτίνα εἰς τὸν ἄνδρα της, ἕως τώρα εἶχαν ἀμφιβολίας, ἀλλὰ σήμερα πειὰ τὸ πρᾶγμα φωνάζει : ἡ κακοτυχία μᾶς κυνηγᾷ. Τὰ πρῶτά μας δυστυχήματα ἠμποροῦμεν ἴσως νὰ τ' ἀποδώσωμεν εἰς ἐκείνας τὰς περιστάσεις, τὰς ὁποίας κανὲν στρουθίον δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀποφύγῃ· ἀλλὰ ἡ

συμφορά, ή όποία μάς παρακολουθεϊ, μου άποδεικνύει καθαρώ-
τατα ότι κάποιος κακεντρεχής θα τώ έκαμε δουλειά να μάς βασα-
νίζη. Όχι, δέν είναι ή τύχη, ή όποία μάς κτυπά. Υπάρχει κάτι
άλλο άπό τώ πεπρωμένον έδώ μέσα. Έδώ Πιπινέ μου υπάρχει
μιά ψυχή.

— Εϊσαι πολύ φιλύποπος, Πιπίνα μου.

— Κι' έσύ, δέν είσαι όσο πρέπει αλλά έπιμένω εις ό,τι είπα
κάποιος μάς έχθρεύεται.

— Κι' έσύ καυμένη! ποιός θα θέλη τώ κακό σου;

— Έδώ δά είναι τώ ζήτημα.

— Μά έπί τέλους και άν υποθέσωμεν ότι έχεις δίκαιον, υπο-
ψιάζεσαι κανένα;

— Έ, έ!

— Έ, έ! Τί θα πη αυτό τώ έ, έ!

Η στρουθίνα έσκυφεν εις τώ αυτί του άνδρός της και του
είπε σιγά σιγά:

— Αυτή ή παληοκαρακάξα.

— Καρακάξα; καρακάξα!... Άγνοώ.

— Έγώ όμως τώ ξεύρω. Εϊμαι πλέον παρ ά βεβαία ότι με
κρατεί κάκια άπ' τόν παληό καιρό. Και ξεύρεις είναι φημισμένη
για τήν κακία της.

— Όχι, δέν τώ ξεύρω.

— Τέλος, έτσι είναι. Προχθές έξεκαρδίστηκε άπό τά γέλοια,
όταν περνούσε άπό μπροστά μου. Τήν στιγμήν εκείνην δέν έδωκα
σημασίαν, μά τώρα τώ ένθυμοῦμαι κάλλιστα. Αυτή είναι, είμαι
βεβαία, ή αίτία όλων τών δυστυχιών μας... Παιδιά μου!...
παιδάκια μου... Άχ!... λίγες μέρες άκόμα και θα πετούσαν...
Άχ! τί σκληρός θάνατος, Θεέ μου! Τή συχαμένη τήν καρακάξα.
Άχ! κι' άν τήν τσάκωνα...

— Βιάζεσαι, ψυχή μου... Μόνον υποψίας έχεις, όχι όμως
και άποδείξεις.

— Σου λέγω πώς είναι αυτή.

— Τότε θέλεις να πάγω να τήν εύρω με μερικους άφωσιω-
μένους φίλους:

— Ω, πολύ άσχημον μέσον! Θ' άρνηθῆ και θα σε περιγε-
λάση κι' όλα. Τέτοια πράγματα κανείς δέν τά όμολογεϊ.

— Τί να κάμωμε λοιπόν;

— Θα σκεφθώ. Θα τά ποῦμε πάλιν.

Τώ αυτώ έσπέρας ή Πιπίνα έπανήλθεν εις τώ θέμα της. Εϊχε
κάμει λόγον εις μερικās γνωστās της κυρατσούλας και όλαι, είπε,
μ' ένα στόμα έσυμφώνησαν ότι ή άτυχία τούς κυνηγοῦσε. Αυτώ
έκτós λόγου. Άλλά ποία ήτο ή πρώτη αίτία τής κακοτυχίας των;
Έδώ αί γνῶμαι έδιχάζοντο. Ίσως να ήναι αυτό, έλεγον. Πίθα-
νόν όμως να ήτο και τώ άλλο, ή και τίποτε άλλο άκόμη, όπωςδή-
ποτε, υπήρχε τρόπος να γίνῃ γνωστόν.

— Άλήθεια! είπεν ό Πιπίνος και εκύτταξε 'ς τά μάτια τήν
σύντροφόν του.

— Υπάρχει τρόπος, έξηκολούθησεν ή Πιπίνα. Γνωρίζεις τόν
γέρο Άσπροστρουῦθο; είναι ό μόνος που έγεννήθηκεν άσπρος.

— Όχι.

— Κ' έγώ δέν τόν ξεύρω, άλλ' άκουσα γι' αυτόν τόσα πράγ-
ματα, ώστε συχνά τόν συλλογιόμαι.

— Και τί σε είπαν γι' αυτόν τόν γέρο Άσπροστρουῦθο;

— Πώς είναι ένα σοφώ στρουθί, κανείς δέν ξεύρει πόσων
χρόνων, αλλά πολύ προχωρημένο 'ς τήν ήλικία, τώ όποϊον ζῆ σαν
καλόγηρος κάπου έδώ 'ς τήν Άθήνα. Φημίζεται ότι γνωρίζει τά
παρελθόντα, τά παρόντα και τά μέλλοντα. Μου διαβεβαίωσαν

ὅτι ἔχει ἓνα σωρὸ γιαιτρικὰ γιὰ τὲς ἀρρώστιες καὶ ἄφταχτα μέσα γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν γλωσσοφαγιά.

— Ὡραῖα, εἶπεν ὁ Πιπίνος, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ κακοκαρδίση τὴν σύζυγόν του. Νὰ τὸν συμβουλευθῆς.

— Ναί, μὰ πρῶτα πρέπει νὰ τὸν ξετρυπώσωμεν . . . Ἄ, ἡῦρα, ὁ μπάριμα Φῖφος ὁ Δασοπούλης, ποῦ κάθεται κοντὰ ἔς τὴ Μητρόπολι, θὰ μᾶς πῆροφορήσῃ. Αὐτὸς γνωρίζει τὸν κόσμον ὅλον.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, Πιπίνα μου, πήγαινε νὰ μάθῃς ἀπὸ τὸν μπάριμα σου τὸ Φῖφο.

Ὁ μπάριμα Φῖφος, ἀντάδελφος τοῦ πάπου τῆς Πιπίνας, ἐγνώριζε καλὰ τὸν Ἀσπροστροῦθο. Ἦτο, καθὼς εἶπεν εἰς τὴν ἀνεψιάν του, ἓνα γεροντοπαλλήκαρο καὶ ὠνομάζετο Τιτίλος, ἥδη προχωρημένος εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅταν αὐτὸς ἦτον ἀκόμη παιδί. Εἶχε γεννηθῆ εἰς τὸ ὑπερῶν τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Πανεπιστημίου πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐφυλάττοντο τὰ παλαιὰ χειρόγραφα. Εἶχε κατοικήσει ἐκεῖ ὀλομόναχος πολλὰ χρόνια. Ἡ ἀτμοσφαῖρα τοῦ σεβαστοῦ τούτου ἰδρύματος δὲν εἶχε συντελέσει ὀλίγον, ὡς φαίνεται, εἰς τὸ ν' ἀναπτύξῃ εἰς τὸ πνεῦμά του τὴν κλίσιν πρὸς τὰς ἐπιστήμας, εἰς τὰς ὁποίας διέπρεπεν. Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν παλαιάν του διαμονὴν καὶ ἐξέλεξεν ὡς κατοικίαν τὸ ρύγχος μᾶς τῶν χιμαιρῶν, αἱ ὁποῖαι ἐστόλιζον ἀρχαῖον πύργον.

— Ἔτσι λοιπόν, Πιπίνα μου, εἶπεν εἰς τὸ τέλος ὁ μπάριμα Φῖφος· ὅμως δὲν μοῦ εἶπες γιὰτὶ ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐρωτήσεις γιὰ τὸν Τιτίλον. Τί τὸν θέλεις αὐτὸν τὸν μανιακόν;

— Ἦθελα νὰ τὸν συμβουλευθῶ, θεῖέ μου.

— Τί λές, καλέ;

— Μάλιστα, διότι εἶμαι πολὺ δυστυχής, εἶπεν ἡ Πιπίνα μὲ

φωνὴν παραπονεμένην καὶ ἀφῆκε νὰ κατρακυλίση ἐν δάκρυ, ἔτοιμον νὰ στάξῃ ἀπὸ τὰ βλέφαρά της.

— Ἦ εἶν' αὐτά, ἀνεψιά μου, ἀνέκραξεν ὁ μπάριμα Φῖφος, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ ὑπερηφανεύετο ὅτι ἀνῆκεν εἰς ἀρχαίαν ἀριστοκρατικὴν οἰκογένειαν, δὲν εἶχε μείνει ἐνθουσιασμένος ἄλλοτε ἀπὸ τὸν γάμον τῆς ἀνεψιάς του μὲ ἐν ἀπλοῦν στρουθίον. Μήπως ἐτόλμησεν ὁ χωριάτης ὁ ἄνδρας σου, ἔ . . . ;

— Ὅχι, θεῖέ μου, ὄχι, περὶ αὐτοῦ δὲν τρόκειται. Ὁ Πιπίνος μου εἶναι ὁ κάλλιστος τῶν συζύγων· ἀλλὰ ξεύρεις, ποτὲ δὲν ἀξιωθήκαμε ν' ἀναθρέψωμε παιδί . . .

— Ὑπομονή, κ' αὐτὸ θὰ γίνῃ.

— Ὡ, ἔχασα κάθε ἐλπίδα, θεῖέ μου.

— Ὅχι δά!

— Τετέλεσται, δὲ θὰ ἔχω πειὰ παιδιά.

— Τότε λοιπόν ἡ γενεὰ τῶν Πιπίνων θὰ σβύσῃ μαζὺ μὲ τὸν ἀξιοτίμον σύζυγόν σου;

— Δυστυχῶς, ναί . . . Σειρὰ δυστυχημάτων . . . Τέλος μὲ συνεβούλευσαν νὰ ἐρωτήσω τὸν . . . πῶς τὸν λές:

— Τὸν Τιτίλο;

— Ναί, νὰ συμβουλευθῶ τὸν Τιτίλο, διότι ἔχω ὑποψίαν ὅτι κάποιος μᾶς ἐχθρεύεται καὶ ἴσως αὐτὸς μοῦ ὑποδείξει κανένα τρόπον νὰ προφυλάξω τὴ φωλιά μου ἀπὸ νέους κινδύνους.

— Δὲν λέγω ὄχι, ὅλα γίνονται· λοιπόν, παιδί μου, πήγαινε μὲ τὸ καλὸ νὰ συμβουλευθῆς τὸν Τιτίλο. Σοῦ προλέγω μόνον ὅτι εἶναι ἀνάποδος σὰν τὸ διάβολο καὶ πολὺ πιθανὸν νὰ σὲ κακοδεχθῆ· μάλιστα ἂν τὸν ἐπιτύχῃς σὲ καιμιὰ ἀπὸ τὲς κακὲς του μέρες . . .

— Ἄν θέλῃς, ἔλα μαζὺ μου, καλέ μου θεῖε.

— Εὐχαριστῶ, κοκώνα μου! Αὐτὸς ὁ ἀγριόχοιρος θὰ μ'

ἔστελλε νὰ κόψω ξύλα. Θαρρῶ πῶς εἶν' αὐτὴ ἡ ὥρα. Ἐσὺ ὅμως εἶσαι ἄλλη. Ἴσως συγκινηθῆ, ὅταν ἀκούσῃ τὰ δεινά σου. Ὅπως δὴποτε θὰ μ' ἐφαίνεται παράδοξο ἂν ἐβαστοῦσεν ἡ καρδιά του νὰ σ' ἀρνηθῆ βλέποντας τὰ ὠραῖά σου μάτια, ἐκτὸς ἂν ἦναι τέλειος χοῖρος.

— Θὰ τοῦ προσφέρω δῶρο.

— Λαμπρὰ θὰ κάμῃς.

— Τί ἤμπορεῖ κάνεις νὰ τοῦ χαρίσῃ;

— Ὅ,τι θέλεις, ζάχαρι, π. χ. Λοιπὸν ἔς τὸ καλό, Πιπίνα μου.

Θὰ ἔλθῃς βέβαια νὰ μοῦ διηγηθῆς τὸ ἀποτέλεσμα.

— Δὲν θὰ λείψω, εἶπεν ἡ Πιπίνα, ἀποχαιρετῶσα τὸν μεγάλον θεῖόν της.

Ἀφοῦ ἐπληροφορήθη ὅ,τι ἠθέλεν, ἐπῆγε νὰ συναντήσῃ τὸν ἄνδρα της καὶ οἱ δύο σύζυγοι ἀπεφάσισαν χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸν νὰ συμβουλευθοῦν τὸν ἀσκητὴν τοῦ πύργου.

Πρὸς τοῦτο ἐπῆρεν ὁ καθεὶς ἓν κομμάτι ζάχαριν καλήν, τὴν ὁποίαν θὰ εἶχον κλέψει ἀπὸ μερικοὺς καφεπότας ἐπάνω ἀπὸ κανὲν τραπέζι ὑπαιθρίου ἐστιατορίου, ἐπέταξαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ παλαιοῦ κτιρίου καὶ χάρις εἰς τὰς ὁδηγίας ἑνὸς τῶν κατοίκων αὐτοῦ, δὲν ἐδυσκολεύθησαν νὰ ξετρυπώσουν τὴν κατοικίαν τοῦ Τιτίλου.

Ἡ κατοικία αὐτὴ ἦτο πράγματι, ὅπως τὸ εἶχεν εἶπει ὁ μπάραπα Φῖφος, μία ἀπὸ τὰς χιμαίρας τοῦ ἐν λόγῳ πύργου. Ὁ Ἀσπροστροῦθος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκαν τὸ ὄνομα αὐτὸ ὡς ἐκ τοῦ λευκοῦ περώματός του, εἶχεν ἐκλέξει ὡς τόπον διαμονῆς τὸ βάθος ἑνὸς τῶν λιθίνων τεράτων, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ παλαιοὶ ἀρχιτέκτονες ἠρέσκοντο νὰ στολίζουν τὰ ἔργα των.

Ὁ Τιτίλος εὐρίσκετο εἰς τὸ σπῖτι του τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν τὰ δύο στρουθία παρουσιάσθησαν εἰς τὸ παράδοξον ἐνδιαίτημά του.

Τί ζητεῖτε; ἠρώτησε μὲ ἄγριον τρόπον τοὺς ἐπισκέπτας του, οἱ ὁποῖοι προχωροῦσαν ὑποκλινόμενοι.

— Εἰς τὸν κύριον Τιτίλον ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶμεν; ἠρώτησεν ἡ Πιπίνα μὲ τὴν γλυκεῖάν της φωνήν.

— Μάλιστα, τί θέλετε;

— Μᾶς διεβεβαίωσαν ὅτι εἶσθε πολὺ σοφός, κύριε Τιτίλε, ὅτι μαντεύετε τὸ μέλλον καὶ ὅτι δὲν ἀρνεῖσθε, τὰς πολυτίμους συμβουλὰς σας εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται νὰ σᾶς τὰς ζητήσουν. Ἐνώπιόν σας ἔχετε δύο ἀτυχῆ πλάσματα, τὰ ὁποῖα ἔχασαν ὅλα τὰ παιδιά των. Ἀφεύκτως κάποιος μᾶς ἐπιβουλεύεται. Θὰ μᾶς ἔκαμαν μάγια.

Ὁ γέρον σοφὸς ἐτίναξε τὰς πτέρυγὰς του εἰς ἔνδειξιν περιφρονησεως.

— Μάγια! Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ ἀμέλειά σας, αὐτὴ καὶ μόνη εἶναι ἡ ἀφορμὴ τῶν δυστυχημάτων, διὰ τὰ ὁποῖα παραπονεῖσθε. Ἐκάματε ἄρά γε ὅ,τι ἔπρεπε διὰ νὰ ἐξασφαλίσητε τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν σας; Πῶς τὰ ἐχάσατε;

— Τὴν πρώτην φορὰν, εἶπεν ἡ Πιπίνα, δυνατὴ τρικυμία κατέρριψε τὴ φωλιά μας.

— Τὴν δευτέραν;

— Τὴν δευτέραν δυνατὴ βροχὴ μὲ καταιγίδα ἔπνιξεν ὅλα μας τὰ μικράκια.

— Ἐξακολούθει.

— Τὴν τρίτην . . . τί γένηκε, Πιπίνα;

— Μᾶς ἔκλεψαν ταυγά.

— Ἄ, ναί, μάλιστα, ἓνα παληόπαιδο μᾶς τὰ ἐπῆρε.

— Λέγε, ἔπειτα;

— Τὴν τετάρτην, μὰ νυφίτσα, τὴν πέμπτην, μὰ γάτα. Ἄχ τὰ θυμοῦμαι καὶ σπαράζεται ἡ καρδιά μου. Τὰ πουλάκια μας ἐ-

κόντευαν νὰ πετάξουν, ὅταν τὸ κακὸ αὐτὸ ζῶον ἦλθεν ἔξαφνα καὶ τὰ κατέστρεψεν ὅλα. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ γίνωμε καὶ ἡμεῖς θύματα του. Ὅσον διὰ τὴν ἕκτην . . .

— Ἄρκεϊ, διέκοψεν ὁ Τιτίλος. Εἶναι φῶς φανερόν ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ καταστροφαὶ ἔχουν αἰτίαν τὴν κακὴν κατασκευὴν τῆς φωλιάς σας.

— Κατασκευάζομε τὴ φωλιά μας ὅπως ὅλα τὰ στρουθία, ἀπήντησε τὸ χαριτωμένον ζευγος.

— Νάτα, εἶπεν ὁ Τιτίλος· ἰδοὺ ἀκριβῶς ποῦ ἠθελα νὰ καταλήξω· τὰ στρουθία κτίζουν ἐλεεινὰ τὴ φωλιά των. Προβαίνουν εἰς τὸ σπουδαιότατον αὐτὸ ἔργον μὲ τόσην ἀσυγχώρητον ἀδιαφορίαν, κτίζουν μὲ τόσην βίαν! Συνειθίζουν πολὺ συχνὰ μέσα εἰς τὰ κουφώματα τῶν τοίχων νὰ σωριάζουν χόρτα, περὰ καὶ κουρέλια καὶ τρίχες καὶ ὅ,τι ἄλλο τύχη, ὅ,τι εὐρεθῆ ἔμπρός των.

— Ἀλήθεια, κύριε Τιτίλε, ἀπήντησεν ὁ Πιπίνος, ἔτσι πάντοτε ἐκάμαμεν. Σ' τὴν ἐξοχή, ὅπου ἐγεννήθηκα, δὲν σκοτιζόμεθα καὶ πολὺ πῶς ν' ἀναθρέψωμε τὰ μικρά μας· μεγαλώνουν μόνα τους. Ἡ μητέρα μου, ἡ ὁποία ἀπέκτησε μεγάλο πουλοθέμι, ἔκτιζεν ὅπως τῆς ἤρχετο εὐκολώτερα τὴ φωλιά της, πότε κάτω ἀπὸ καμμιὰ στέγη, πότε ἔς τὸ κούφωμα καμμιᾶς παληᾶς ἰτιᾶς, πότε σὲ καμμιὰ τρύπα τοίχου, τέλος ὅπου τῆς ἐκατέβαινε, χωρὶς νὰ τὸ πολυσυλλογισθῆ. Τ' ἀδέλφια μου καὶ ἐγὼ ἀνατραφήκαμ' ἔτσι ἔς τὴν τύχη. Ἄν ὑπῆρχαν αὐτὰ σπασμένα, κλεμμένα, φαγωμένα, φωλιᾶς χαλασμένες ἀπὸ τὸν ἀέρα ἢ πλημμυρισμένες ἀπὸ τὰ νερά, οἱ γονεῖς μου τὸ ἔπερναν ἀπόφασι. Ὅταν μιὰ γενεὰ πουλιῶν καταστρέφετο, ἐπερίμεναν ἄλλη, κῆμεναν εὐχαριστημένοι. Ὁ πατέρας μου, φυσικὰ φιλόσοφος, ἔλεγε γιὰ νὰ παρηγορηθῆ καὶ νὰ παρηγορήσῃ τὴ μητέρα:

— Μπᾶ, ἔτσι καὶ ἄλλοιῶς, ἀρκετὰ σπουργίτια θὰ ἔναι πάντα ἔς τὸν κόσμον.

— Ἄρκεϊ, διέκοψεν ὁ Τιτίλος.

— Δὲ μοῦ φαίνεσαι νὰ ἦσαι τόσο ἀδιάφορος, ὅσον ὁ πατέρας σου.

— Ἐγὼ εἶμαι ἄλλο πρᾶμμα. Ἄν ἔπερνα χωριατοπούλα σπουργιτίνα, ἴσως κι' ἐγὼ θὰ ἐσκεπτόμουν καὶ θὰ ἔκαμνα τὸ ἴδιο. Μὰ τί τὰ θέλετε, ἦμουν ἔμορφος, — ἔ, Πιπίνα; — ἔζησα ἔς τὴν πόλι, ἐτρίφτηκα ἔς τὴν καλὴ κοινωνία κι' ἐπῆρα γυναῖκα ἀπὸ τὸ γένος Φίφου Δασοπούλη. Θὰ μ' ἔβλεπαν μὲ κακὸ μάτι σ' τὴν οἰκογένειαν τῆς γυναίκας μου, ὅπου, ἄς τὸ ποῦμε, δὲν μ' ἐκαλοδεχθήκανε, ἂν ἐφανταζόμουν νὰ πάρω μὲ τόσην ἀδιαφορία τὸ σπουδαῖον ζήτημα τῶν ἀπογόνων. Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ κανεὶς ὅτι δὲν ἔχουμε τύχη. Στὴ γενεὰ τῆ δικῆ μας ἐχαλοῦσαν ποῦ καὶ ποῦ μερικὲς φωλιές, μὰ ἄλλαις πάλι ἐπετύχαιναν. Ὅσο γιὰ μένα εἶχα ἀδελφὲς καὶ ἀδελφούς, ὅσους θέλεις. Μὰ ἡ γυναῖκά μου κ' ἐγὼ εἴμαστε ἄτυχοι. Αὐτὸ εἶναι βέβαιον.

— Τὸ μεγαλύτερον σφάλμα εἶναι ἰδικόν σας, εἶπεν ὁ Τιτίλος. Σᾶς τὸ εἶπα καὶ σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω· ἐὰν ἐκτίζατε μὲ περισσοτέραν προσοχὴν τὰς φωλεάς σας, τώρα θὰ εἶχατε πολυμελῆ οἰκογένειαν. Ἄν καθὼς τὰ χελιδόνια ἐστερεώνατε τὸ σπιτάκι σας ἐπάνω ἀπὸ τὰ παράθυρα, οἱ γάτοι καὶ τ' ἀτσίδα δὲν θὰ τὸ ἔφθαναν. Ἄν, ὡς ὁ χαραδριός, ἐφροντίζατε νὰ τὸ κρεμάσατε ἀνάμεσα εἰς δύο κλάδους, ὁ ἄνεμος δὲν θὰ τὸ κατέστρεφε. Ἐὰν τὸ ἐσκεπάζατε, καθὼς ὁ τρυποκάρυδας, δὲν θὰ τὸ ἔβλαπτεν ἡ δυνατὴ βροχή.

— Ἀλλά, κύριε Τιτίλε, δὲν ἠμποροῦμεν ἡμεῖς νὰ κτίσωμε φωλιὰ ὅπως τὰ πουλιά, ποῦ μᾶς ἀναφέρατε.

— Ἴδου λοιπὸν ἀκριβῶς τί πρέπει νὰ μάθητε. Διατί νὰ κάμνετε πάντοτε τὰ αὐτὰ πράγματα, ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, χωρὶς νὰ τὰ διορθώνετε καὶ νὰ προοδεύετε; Αὐτὴ ἡ ἀσυγχώρητη ἐπιμονή σας εἰς τὰ συνειθισμένα εἶναι ἡ μόνη αἰτία τῆς δυστυχίας σας.

— Μά, κύριε Τιτίλε, καὶ τώρα τὰ στρουθία δὲν εἶναι καὶ τόσο δυστυχισμένα, ὅσον φαντάζεσθε.

— Ἄν δὲν ἀπατῶμαι ὅμως, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη εἶχατε πικρὰ παράπονα καὶ μάλιστα διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἀπὸ τὴν ἄγνοιαν καὶ τὴν ἔλλειψιν ἀγάπης πρὸς τὴν πρόοδον. Δι' αὐτὸ εἴσθε ἀξιοκατάκριτοι. Παρατηρήσατε τοὺς ἀνθρώπους.

— Ἐγὼ οἱ ἄνθρωποι! Δὲν πιστεύω νὰ σκεφθήκατε νὰ μᾶς συγκρίνετε μὲ αὐτούς.

— Ὅχι βέβαια· ἀλλὰ πρέπει ν' ἀκολουθοῦμεν τὸ παράδειγμά των. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἦλθαν εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, ἐφοροῦσαν δέρματα ζώων καὶ ἐκατοικοῦσαν μέσα εἰς τὰς χαράδρας καὶ εἰς καλύβας κτισμένας ἀπὸ κλάδους καὶ φύλλα. Τώρα κτίζουν παλάτια.

— Νὰ σᾶς πῶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἄνθρωποι καὶ τὰ σπουργίτια σπουργίτια, ἔσπευσε νὰ ἐναντιωθῆ ὁ Πιπίνος.

— Βέβαια, δὲν σᾶς λέγω, ἀλλὰ σᾶς ἐπαναλαμβάνω, διατί νὰ μὴ ἐπωφεληθῶμεν, ὅσον τὸ δυνατόν ἀπὸ παραδείγματα, τὰ ὁποῖα μᾶς δίδουν αὐτοί; Ἄλλως τε καὶ αὐτοὶ προσπαθοῦν νὰ μᾶς μιμηθοῦν.

— Προσπαθοῦν νὰ μᾶς μιμηθοῦν, λέγετε, κύριε;

— Βεβαίωτα. Τί χρησιμεύουν π. χ. τὰ ἀερόστατα, ποῦ βλέπετε κάποτε νὰ ὑψώνωνται ἔς τὸν ἀέρα; Ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ δοκιμάσουν καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἐπὶ τινος στιγμῆς, τὰ συναισθήματα καὶ τὰς ἀπολαύσεις τῶν πουλιῶν, διὰ νὰ πλανῶνται ὡς αὐτὰ εἰς τὰ σύννεφα, καὶ πάλιν δὲν κατορθώνουν νὰ πηγαίνουν ἐναντίον τῆς φορᾶς τοῦ ἀνέμου, νὰ ἐκτελέσουν ὅτι διὰ τὸ ἐλάχιστον στρουθίον εἶναι ἀπλῆ διασκέδασις.

— Σωστὰ εἶναι ὅσα λέγει ἡ ἀφεντιά του, Πιπίνα.

— Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξιν καὶ τὴν χαρὰν τῶν ἀνθρώπων, ὅταν βλέπουν τὴν γῆν καὶ ὅλον τὸν κό-

σμον ἀπὸ τοὺς αἰθέρας. Μυρίας φορὰς ἐκινδύνευσαν νὰ φονευθοῦν καὶ ἐθυσιάσθησαν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ κάμουν ὅ,τι σεῖς κάμνετε καθημερινῶς, χωρὶς ν' ἀποδώσετε εἰς αὐτὸ καμμιά σημασία. Πόσας θυσίας δὲν θὰ ἦναι πρόθυμοι νὰ ὑποστοῦν, διὰ νὰ ἠμπορέσουν καὶ αὐτοὶ νὰ ταξειδεύσουν ἔς τὸν ἀέρα ἀπὸ τὴν στέγην τοῦ Ζαπτείου ἕως ἐδῶ, νὰ κάμουν δηλαδὴ ὅ,τι σεῖς ἐκτελεῖτε χωρὶς κόπον.

— Θὰ ἦτο νόστιμο, ἂν τὸ κατώρθωναν.

— Θὰ τὸ κατορθώσουν ἴσως μίαν ἡμέραν, διότι ἔμαθαν νὰ κοπιάζουν. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν δοκιμάζουν νὰ ταξειδεύσουν μὲ τὸ ἀερόστατον ἢ καὶ μὲ πλοῖα εἰς τὸν Βόρειον Πόλον. Καθὼς σᾶς εἶπα, αἱ προσπάθειαι τῶν τοὺς στοιχίζου τὴν ζωὴν καὶ συχνὰ ὅσοι ἐπιζήσουν ὑποφέρουν ἀνήκουστα βάσανα χωρὶς νὰ ἐπιτύχουν μεγάλα πράγματα. Καὶ λοιπὸν τὸ ταξίδι αὐτό, τὸ ὁποῖον διὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι τόσο δύσκολον, αἱ χῆνες τὸ ἐκτελοῦν καθ' ἕκαστον θῆρος.

— Καὶ πῶς γίνεται λοιπὸν οἱ ἀνθρώποι νὰ λέγουν «κουτὸς σὰ χῆνα»;

— Διότι... Ἀλλὰ χρειάζεται πολὺς καιρὸς διὰ νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω. Δι' αὐτό, ἕνα κάποιον Στάνλεϋ, ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς, τὸν ὑπεδέχθησαν εἰς τὸ Παρίσι ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει. Ὅλοι αἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν διὰ τὸ ταξίδι αὐτὸ ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἄθλου ἐκ τῶν δυσκολωτέρων. Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Στάνλεϋ ἔμεινε ἀθάνατο.

— Καλέ, τί λέτε;

— Ξεύρετε ὅτι τὰ χελιδόνια καὶ ἄλλα πολλὰ πουλιὰ πηγαίνουν κάθε χρόνον ἔς τὴν Ἀφρικὴν διὰ νὰ περάσουν τὸν χειμῶνα χωρὶς διόλου νὰ κουρασθοῦν.

— Καλὰ τὰ λέγει Πιπίνα μου.

— Ἐκτὸς τούτου, συμβαίνει καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Ὅταν οἱ ἀνθρώποι πηγαίνουν εἰς μέρος ὅπου πρὶν δὲν εἶχαν πατήσει τὸ πόδι των, ἔπειτα βασανίζονται πολὺ διὰ νὰ ἐπιστρέψουν ἔς τὴν πατρίδα των.

— Κι' αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Τὰ περιστέρια ὅμως ἐπιστρέφουν ἔς τὸν περιστερωῶνά τους ἀπὸ πολὺ μακρυνοὺς τόπους, χωρὶς νὰ ὀδηγηθοῦν ἀπὸ κανένα.

— Ὅταν καμμιά φορὰ τραγουδῇ καμμιά περίφημη τραγουδίστρια, ὅσοι τὴν ἀκούουν διὰ νὰ ἐκφράσουν τὸν θαυμασμόν τους δὲν εὐρίσκουν ἄλλην καταλληλοτέραν φράσιν ἀπὸ αὐτήν: «ψάλλει γλυκὰ καθὼς τ' ἀηδόνι». Ἀμέτρητοι θὰ ἦναι αἱ παροιμίαι, μὲ ὅσας ἐκφράζουν τὸν θαυμασμόν, τὸν ὁποῖον προκαλοῦν εἰς αὐτοὺς μερικὰ χαρίσματά μας. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐκεῖνοι προσπαθοῦν νὰ μᾶς μιμηθοῦν εἰς τόσα πράγματα, διατί τάχα νὰ μὴ τοὺς μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς ἐπίσης ἔς τὰ προτερήματά των; Ἐστοχάσθητε ποτὲ τί μέλλον θὰ εἶχαν τὰ στρουθία, ἐὰν ἐσκέπτοντο νὰ προοδεύσουν καθὼς οἱ ἀνθρώποι;

Τὸ ἀνδρόγυνο ποτὲ δὲν ἐσκέφθη βέβαια τοιοῦτόν τι. Τοῦτο ἐφαίνετο ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν ἐπροξένησαν εἰς αὐτὸ οἱ πρωτάκουστοι λόγοι τοῦ σοφοῦ γέροντος.

Ὁ γέρον ἐγένετο ζωηρότερος, ἐνόσφ ὠμίλει.

— Σᾶς λέγω λοιπόν, ἐξηκολούθησεν, ὅτι ἐντρέπομαι, διότι ἐγεννήθην στρουθί. Μάλιστα, ἐντρέπομαι πολὺ. Ἀλλὰ φθάνουν τόσα διὰ σήμερον. Ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὰς ὑποθέσεις μας. Πρέπει νὰ κτίσετε τώρα φωλεὰν κατὰ τι καλλιτέραν ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὁποίας ἐκτίζατε ἕως σήμερον, καὶ νὰ τὴν προστατεύσετε ἀπὸ κάθε κίνδυνον. Λοιπόν, κυρὰ Πιπίνα, εἴσθε ἢ ὄχι εὐγενοῦς καταγωγῆς;

— Εἶμαι, βέβαια, ἀπήντησεν ἡ Πιπίνα μὲ κάποιαν ὑπερη-

φάνειαν. Κατάγομαι ἀπὸ τὸ γένος Φίφου Δασοπούλη. Ἡ οἰκογενειακὴ παράδοσις λέγει ὅτι οἱ πρόγονοί μας κατοικοῦσαν τὰ μέρη αὐτὰ πολὺ πρὶν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Καταγόμεθα ἀπὸ μίαν ἀρχαιοτάτην οἰκογένειαν τῆς πόλεως.

— Καὶ σεῖς; εἶπεν ὁ Τιτίλος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἄνδρα.

— Ἐγὼ εἶμαι χωρικός.

— Ἄλλὰ ἦτανε καὶ εἶναι ἀκόμη ὁ ὠραιότερος σπουργίτης τῶν Ἀθηνῶν, διέκοψεν ἡ Πιπίνα μὲ κάποιαν ζωηρότητα.

— Λαμπρά, ἐμουρμούρισε τὸ λευκὸν στρουθιονηῦρα ὅτι ἀκριβῶς μοῦ χρειάζεται. Τέλος ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ φέρω εἰς πέρας τὴν... νὰ δοκιμάσω...

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἠννόησεν ὅτι ἔκαμεν ἄσχημα νὰ ἐκφράζῃ τὰς σκέψεις του ὀλίγον φωνακτὰ, εἶπε: «Σιωπή, σιγὰ» καὶ ἐφάνη ὡς νὰ ἤθελε νὰ μείνῃ ἄφωνος, ὅταν ἐξαίφνης ἐξηκολούθησε μὲ ἠχηρὰν φωνήν·

— Μάλιστα, παιδιά μου, ἡ μοῖρα σᾶς ἐξέλεξε διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς φυλῆς μας. Ἡ κακοδαιμονία, ἣτις σᾶς παροκολουθεῖ, ὅσα ἔχετε δοκιμάσει ἕως τώρα, ἦτο πεπωμένον νὰ σᾶς προετοιμάσουν δι' ὑψηλοὺς σκοπούς. Τὰ στρουθία τοῦ μέλλοντος θὰ ὁμιλήσουν ἐπὶ πολὺ δι' ὑμᾶς. Ἀκούσατέ μου καλὰ καὶ ἀκολουθήσατε κατὰ γράμμα τὰς ὁδηγίας, τὰς ὁποίας θὰ σᾶς δώσω: Ἡ Πιπίνα ἀπὸ σήμερα νὰ μὴ τρώγῃ ἄλλην τροφήν παρὰ κανναβοῦρι καὶ ἄσπρη ζάχαρι καὶ νὰ μὴ πίνῃ ἄλλο παρὰ νερὸ τῆς βροχῆς. Ἐπειτα ἄς προσπαθήσῃ νὰ κατασκευάσῃ τὴ φολιά της μὲ τέχνη καὶ ἐπιτηδειότητα. Ἄς τὴν περιποιηθῆται πολὺ. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ γεννήσῃ αὐγὰ καὶ ἀπὸ ἐν ἐξ αὐτῶν θὰ ἐξέλθῃ κόρη ὠραία. Ἡ κόρη αὕτη θὰ λάμπῃ ὡς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· θὰ παρουσιασθοῦν μνηστῆρες. Ἄλλὰ θὰ τὴν δώσετε εἰς ἐκεῖνον ἐξ αὐτῶν, ὅστις...

Ὁ Τιτίλος ἐσίγησε καὶ πάλιν. Ἐπειτα ἐξηκολούθησε·

— Θὰ ἐπανέλθετε τότε νὰ μὲ συμβουλευθῆτε ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος, ὅταν θὰ σημάνῃ ἡ ὥρα. Ἐως τότε, νὰ κρατήσετε ἀπολύτως μυστικὰ ὅσα προμαντεύω. Εἶπα καὶ ἐλάλησα.

Καὶ εὐθὺς ὁ Τιτίλος ἔκαμε μεγάλο πήδημα εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐξηφανίσθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ὁ φαντασιόπληκτος

Ὅτι περιεγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον συνέβη περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαρτίου.

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Μαΐου, δηλαδή ὀλίγας ἐβδομάδας κατόπιν, ἡ Πιπίνα εἶπεν ἰδιαιτέρως εἰς τὸν ἄνδρα τῆς ὅτι προσεχῶς θὰ ἐγένετο μητέρα.

Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι εἶχον συμμορφωθῆ τελείως πρὸς τὰς παραγγελίας τοῦ λευκοῦ στρουθίου. Εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐπιούσης, μετὰ τὸ συμβούλιον, ὁ Πιπίνος κατηθύνθη πρὸς τὰς ἀποθήκας ἐμπορίου τινος γεννημάτων, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ, διότι πολλάκις εἶχε κάμει ὑφαρπαγὰς εἰς βάρος του. Ὁλην ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν τὴν ἐπέρασαν ἀφαιρῶν σπυρὶ-σπυρὶ τὸ κανναβοῦρι καὶ

ἀποθηκεύων αὐτὸ εἰς τὴν κατοικίαν του. Ἡ σειρὰ αὕτη τῶν ὑπεξαιρέσεων δὲν ἐγένετο καὶ χωρὶς κινδύνους διὰ τὸν Πιπῖνον. Πράγματι ἕνας παπαγάλος, τοῦ ὁποίου τὸ κλωβὶ εὐρίσκετο κατὰ τύχην κοντὰ εἰς τὸ βαρέλι, — καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸ στρουθίον ἔπερνε τὸν σπόρον, τὸν προωρισμένον διὰ τὴν Πιπίναν, — παρετήρησεν ἐντὸς ὀλίγου τὰς κινήσεις τοῦ μικροῦ κλέπτου καὶ ἀπὸ ζηλείαν ἤρχισε νὰ φωνάζῃ: «κλέπτης, κλέπτης!» Αἱ ἀγρίαι αὐταὶ φωναὶ ἔκαμαν τὸν ἔμπορον τὰ τρέξῃ. Εὐτυχῶς ὁ παπαγάλος, μόλις πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὴν Ἀσίαν καὶ δὲν ἐγνώριζε τὴν γλῶσσαν τοῦ ἐμπόρου, εἰς ἄγνωστον γλῶσσαν ἐπομένως ἐφώνασε τὸ «κλέπτης». Ὁ δὲ ἔμπορος δὲν ἠννόησε τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς του. Ὁπωσδήποτε ὁ Πιπῖνος ἔλαβε τὰ μέτρα του καὶ μὲ πολλὴν προσοχὴν εἶχεν ἐξακολουθήσει τὰς μικροκλοπὰς του. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Πιπίναν, τὸ γένος Φίφου Λασοπούλη, δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ καμμίαν ἐντροπὴν νὰ προμηθεύηται λαθραίως ζάχαριν ἀπὸ διαφόρους ξενοδόχους καὶ παντοπώλας τῆς γειτονιάς, διότι καὶ αὐτὴ εἶχε τὸ ἴδιο φρόνημα μὲ τὸν Πιπῖνόν της, ὅτι ὁ σκοπὸς ἀγιάζει ἐν τέλει τὸ ἀθέμιτον τῶν μέσων. Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀλησμόνητον νύκτα, καθ' ἣν ὁ Τιτίλος εἶχεν ἐκφέρει τὴν περίφημον ἐκείνην προφητείαν, ἡ Πιπίνα, ἀφοῦ πιστῶς καὶ κατὰ γράμμα εἶχεν ἐφορμόσει ὅσα τὸ μαντεῖον ἐκέλευσεν, εὐρέθη ὑπὸ τοὺς ἀπαιτούμενους ὄρους, οἵτινες θὰ ἐξησφάλιζον τὴν ἐπιτυχίαν τῆς μελλούσης νεοσσιᾶς. Ὑπελείπετο ἀκόμη ἡ λύσις τοῦ ζητήματος τῆς φωλεᾶς.

Ὁ Τιτίλος τοὺς εἶχεν εἶπει ὅτι, ἐὰν ἠθέλον νὰ φέρουν εἰς αἴσιον πέρας τὴν ἐπερχομένην γενεάν, πρὸ παντὸς ἔπρεπε νὰ κάμουν μίαν *καλοκτισμένην φωλεάν*.

Ἡ παραγγελία αὐτὴ τοὺς ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν, ὅταν ἔφθασεν ἡ στιγμή νὰ ἰδρῦσουν τὴν νέαν κατοικίαν των, καὶ ὑπῆγαν νὰ εὔρουν τὸν Ἀσπροστρουθῖον.

— Πολὺ καλά, ἀπήντησεν αὐτός. Θὰ σᾶς ὀδηγήσω ὅπου πρέπει θὰ σᾶς ἐπιδείξω πράγματα, τὰ ὁποῖα σᾶς ἐνδιαφέρουν, πράγματα διδακτικά, καὶ ἀπὸ αὐτὰ θὰ προσπαθήσετε νὰ ὠφεληθῆτε.

Οἱ τρεῖς σύντροφοι ἔδωκαν μιὰ καὶ ἐπέταξαν. Εἰς ὀλίγα λεπτὰ εὐρέθησαν εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς μεγάλου βράχου, ὁ ὁποῖος ὑψοῦται ἐν εἴδει ὀβελίσκου ἐν τῷ μέσῳ λίμνης εἰς τὸ βάθος μικροῦ δάσους.

Ὅλιγοι ὑπῆρχον οἱ περιπατηταὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μολονότι ὁ καιρὸς ἦτο τόσο λαμπρός.

Ὁλόγυρα ἐκελαϊδοῦσαν ἀναρίθμητα πουλάκια.

Ὁ Τιτίλος ἐσκέφθη ὀλίγον.

— Ἐλᾶτε, εἶπεν, ἐδῶ κοντὰ μέσα εἰς αὐτὸν τὸν κισσὸν εἶναι ἕνας μικρὸς καστανὸς τρουποκάρουδας.

Ἠκούσθησαν πράγματι πολὺ πλησίον μερικὰ καθαρὰ καὶ εὐθυμα συρίγματα: «Σιντεριτί, σιντεριτί!» Ἐκελαϊδοῦσε ἕνα μικρὸ πουλάκι ζωηρὸν καὶ ἀεικίνητον, μὲ ὠραῖα μαῦρα ματάκια, μὲ πτερὰ κοκκινωπά. Εἶχεν ὠρθωμένην τὴν μικρούλαν καστανὴν οὐρίτσαν του. Ὁ Τιτίλος τὸ ἐφώνασε καὶ ἀφοῦ τοῦ ἐσύστησε τοὺς δύο σπουργίτας, τοῦ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ παρατηρήσουν τὴν κατοικίαν του, τὴν ὁποίαν ὁ τρουποκάρουδας ἔκτιζε τότε. Ἡ ἄδεια ἐδόθη μὲ τὴν μεγαλειέραν προθυμίαν.

— Ἐμπρός, ἐμπρός, ἔκραξεν ὁ τρωγλοδύτης κ' ἐπηδοῦσε ζωηρά. Ὅριστε! Σιντεριτί, σιντεριτί!

— Ἡ φωλιὰ αὐτὴ ὁμοιάζει σὰ μιὰ μεγάλη σφαιρα ἀπὸ βροῦλα, παρετήρησεν ὁ Πιπῖνος.

— Ἀκριβῶς, εἶπεν ὁ Τιτίλος, καὶ ἀφομοιώνεται τόσο μὲ τὰ πέριξ ἀντικείμενα, ὥστε διαφεύγει τὴν προσοχὴν. Διὰ τοῦτο κυρίως προνοεῖ ὁ ἀρχιτέκτων. Βάλτε τὸ κεφαλάκι σας σ' τὴ μικρὴ

αὐτὴ τρουπίτσα καὶ παρατηρήσατε μὲ πόσῃν προσοχὴν εἶναι κατασκευασμένη ἀπὸ μέσα ἢ φωλιά του.

Ὁ Πιπίνος καὶ ἡ Πιπίνα ἐπεθεώρησαν κατόπιν τὸ ἐσωτερικὸν τῆς φωλεᾶς τοῦ τρωγλοδύτου.

— Εἶναι μὲ πολλὴ ἐπιτηδειότητα στρωμένη μὲ φτερά, εἶπαν αὐτοί. Ὡραία θὰ ἦναι μέσα, ζεστούτσικα, καὶ πρὸ πάντων δὲν θὰ ἔχη κανεὶς φόβον ἀπὸ βροχὴ.

— Εἶναι ἐντελῶς προφυλαγμένη. Καὶ ἄλλα μικρὰ πουλάκια κατασκευάζουν τὲς φωλιές των κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον παραδειγματος χάριν ὁ τρουποκάρυδας, ὁ ἀληθινὸς τρουποκάρυδας, ποῦ ὀνομάζεται τροχίλος ἢ ροβίλλος, τὸ μικρὸ ἐκεῖνο πράσινο πουλάκι, ποῦ τὸ κεφαλάκι του εἶναι στολισμένον μὲ φτερά κίτρινα καὶ κόκκινα καὶ ποῦ ζῆ τὸν χειμῶνα μέσα ᾿ς τὰ δάση ἐκεῖνα, ὅπου ὑπάρχουν πολλὰ πεῦκα καὶ ἔλατα. Σφυρίζει δυνατὰ καθὼς αἱ ἀκρίδες. Καὶ ὁ εὐθύρραμφος κτίζει ἐπίσης τὴ φωλιά του κατὰ τὸ εἶδος τοῦτο μέσα ᾿ς τοὺς πυκνοὺς θάμνους ᾿ς τὸ βάθος τῆς τὴν στρώνει μὲ τρίχας διαφόρων εἰδῶν καὶ μὲ μαλλί. Ὅλα δὲ αὐτὰ τὰ ὑφαίνει πυκνότατα. Ἐπίσης καὶ ὁ πυρρούλας καὶ ὁ μελισσοουργός. Τὸν γνωρίζετε ;

— Εἶδα μερικοὺς ᾿ς τὸν Μεγάλον κῆπον, εἶπεν ἡ Πιπίνα.

— Ὁ μελισσοουργὸς κτίζει καὶ αὐτὸς σκεπαστὴ φωλιά, ἐξηκολούθησεν ὁ Τιτίλος. Τῆς δίδει σχῆμα μεγάλου αὐγοῦ, τὴν στερεώνει γερὰ εἰς τὰ χαμόκλαδα κανενὸς δενδρυλλίου καὶ κάμνει δύο τρύπες, τὴν μίαν ἀντικρὺ ᾿ς τὴν ἄλλην. Ἡ τοιαύτη διάταξις ἐπιτρέπει εἰς τὴν θήλειαν νὰ μπαινοβγαίνει ἐλεύθερα χωρὶς νὰ ἀναγκάζεται νὰ περιστρέφεται, διότι θὰ τὴν ἐμπόδιζε τότε ἢ μακρὰ οὐρά της. Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ μελισσοουργῶν, δὲν πρέπει νὰ παραλείψω καὶ ἓνα ἄλλο εἶδος ἐξ αὐτῶν. Αὐτοὺς ὁμοῦ δὲν πιστεύω νὰ τοὺς γνωρίζετε, διότι πολὺ ὀλίγοι ἴσως καὶ καθό-

λου δὲν ὑπάρχουν ἀπὸ τὸ εἶδος αὐτὸ εἰς τὰς ἐξοχὰς τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ μελισσοουργὸς αὐτὸς μεταχειρίζεται ὡς ὑλικά τὸ ἐλαφρὸν χνοῦδι τῶν σπόρων τῆς ἰτέας, τῆς λεύκης, τῆς αἰγείρου καὶ ἄλλων φυτῶν κλώθει τὰς ἴνας αὐτὰς καὶ κατασκευάζει ὕφασμα πυκνὸν καὶ μὲ αὐτὸ κτίζει τὴ φωλιά του. Τῆς δίδει σχῆμα μεγάλου αὐγοῦ καὶ τὴν κρεμᾶ, μὲ συνδετικὰς ἴνας τοῦ κανναβιοῦ καὶ τῆς τσουκνίδας, εἰς τὸν εὐλύγιστον κλάδον ἑνὸς δενδρυλλίου ὑδροχαροῦς, ποῦ φυτρώνει δηλ. κοντὰ ᾿ς τὰ νερά, διὰ νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ τοὺς ποντικούς, τὰς σαύρας, τὰ φεΐδια, καὶ ἀπὸ ἄλλους ἐχθρούς. Τί λέτε σεῖς ᾿ς αὐτά ;

— Ἄ, εἶναι ἐξαίσιον, ἔκαμεν ἡ Πιπίνα.

— Προσέξατε ! . . . Ἀκούω θόρουβον. Νὰ κι ἓνας χαραδριὸς.

Ἀπὸ τὰς φωνὰς τοῦ χαραδριοῦ καθοδηγούμενα τὰ στρουθία μας δὲν ἐδυσκολεύθησαν νὰ ἀνακαλύψουν τὴν κατοικίαν του. Τὸ ὠραῖον πουλάκι εἶχε κτισμένην τὴν φωλεάν του ἐπάνω εἰς τοὺς κλάδους μιᾶς ἀγριοκερασιᾶς. Ἡ κατασκευὴ τῆς ἦτο κάτι ἀξιοπαρατήρητον. Ὁ χαραδριὸς εἶχεν ἐκλέξει ὀριζόντιον καὶ διχασμένον κλάδον. Εἰς τὸ μέρος ὅπου συνηντῶντο οἱ κλῶνοι, εἶχε σχηματίσει ἓν εἶδος κούνιας, μὲ μικρὰ κομματάκια χόρτου καὶ ἄλλας ἰνώδεις ρίζας, στερεώτατα δεμένας πρὸς τὴν διπλὴν αὐτὴν βάσιν. Ἐπειτα εἶχε βάλει εἰς τὸ βάθος ρίζας λεπτοτάτας ἀγρόστιδος. Τὰς εἶχε συμπλέξει μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα εἰς τὸν πρῶτον ἀραιότερον ἰστόν. Τέλος ἐπάνω ἀπὸ τὸ ὕφασμα αὐτὸ ἐσώρευσε βροῦλα, λειχήνας, μαλλί, εἰς τρόπον ὅστε τὸ σύνολον νὰ σχηματίσῃ ἓν στρῶμα ἐκκρεμές, ἀλλ' ἀσφαλὲς καὶ μαλακώτατον.

— Ὡς βλέπετε, παρατήρησεν ὁ Τιτίλος, καὶ ὁ σφοδρότερος ἄνεμος δὲν ἤμπορεῖ νὰ βλάβῃ τὴν κατοικίαν αὐτήν. Ἄς φροντίσωμεν τώρα νὰ ἀνακαλύψωμεν τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ σπίνου.

Δὲν ἤργησαν πολὺ, διότι ἐντὸς ὀλίγου ἓν ζωηρὸν πίν ! πίν !

ἀνήγγειλεν εἰς αὐτοὺς ὅτι ἓνας σπῖνος εὐρίσκετο ἐκεῖ πλησίον. Ἐδυσκολεύθησαν ὁμῶς περισσότερον ν' ἀνακαλύψουν τὴν φωλεάν του. Ἀφοῦ πολλὴν ὥραν ἐσκάλιζαν μέσα εἰς τὸ ὑψηλὸν δένδρον, ὅπου ὁ εὐθυμος φίλος δὲν ἔπαυε νὰ κελαιδῆ δυνατὰ πίν ! πίν !, ἠναγκάσθησαν ν' ἀποταθοῦν κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτόν. Ὁ Τιτίλος ἀπηύθυνε πρῶτος τὸν λόγον· ὁ σπῖνος διὰ τὸ καλημέρα σας τοὺς ἔστειλε πίσ' ἀπ' τὸν ἥλιο. Ὅλα αὐτὰ ὁμῶς ἔγειναν μ' εὐθυμίαν καὶ μὲ ὕφος μᾶλλον ἀστεῖον παρὰ αὐστηρόν. Ἐπὶ τέλους ἀφοῦ ἐπέισθη ὅτι ἡ περιέργεια τῶν σπουργιτιῶν μας δὲν εἶχε κακὸν σκοπὸν, ἀλλ' ἀπλῶς ἐπεθύμουν νὰ πλουτίσουν τὰς γνώσεις των, τοὺς ἔδειξε τὸ μέρος ὅπου ἐκρύπτετο ἡ φωλεά του, ἐκεῖ πολὺ κοντὰ των, ἀλλὰ μὲ τόσην τέχνην προφυλαγμένη εἰς τὸ χάρισμα χονδροῦ κλάδου, ὥστε διέφευγε τὴν προσοχήν. Ἦτο στρογγυλή, κατεσκευασμένη πηχτὰ καὶ στερεά. Τὸ ἐξωτερικὸν τῆς ἦτο πλεγμένον ἀπὸ βροῦλα λευκὰ καὶ λεπτὰ καὶ ἀπὸ ρίζας. Εἶχεν ἀπαράλλακτα τὸ χρῶμα καὶ τὴν ὄψιν τοῦ φλοιοῦ τοῦ δένδρου. Μέσα ἡ φωλεὰ ἦτο στρωμένη μὲ μαλλί, μὲ τρίχας, μὲ νήματα τῆς ἀράχνης καὶ μὲ περὰ. Καὶ ὅλ' αὐτὰ ἦσαν κατεργασμένα τοιοῦτοτρόπως, ὥστε νὰ ἔχῃσι τὸ σχῆμα μικρᾶς λεκάνης.

— Ἴδου ἐπίσης ἐδῶ κοντὰ καὶ μιὰ φωλιά τῆς καρδερίνας, ἀνέκραξεν ὁ Τιτίλος. Εἶναι κτισμένη μὲ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ μὲ τὴν αὐτὴν ἐπιμέλειαν.

Ἐνῶ ἐξηκολοῦθουν τὸν περίπατόν των, τὸ ζεῦγος Πιπίνου ἔδειξεν εἰς τὸ λευκὸν στρουθίον ἓνα σωρὸν ἀπὸ κλωνάρια, σωριασμένα μὲ ἀκαταστασίαν εἰς τὸ χάρισμα δύο ὑψηλοτέρων κλάδων μεγάλης λεύκης.

— Αὐτό, εἶπεν ὁ Τιτίλος, εἶναι φωλιά κίσσας. Πλησιάσατε. Ἐὰν οἱ κύριοι λείπουν, θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ τὴν περιεργασθῶμεν, εἰ δ' ἄλλως, καλὰ θὰ κάμωμεν νὰ στεκώμεθα μαζράν, διότι ἄσχημα θὰ μᾶς ὑποδεχθοῦν.

Ἡ οικογένεια εἶχεν ἐξέλθει ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ τὰ στρουθία ἠμπόρεσαν νὰ πλησιάσουν.

— Φοβερὸ πρᾶγμα, ἀνέκραξεν ἡ Πιπίνα, ὅταν εἶδεν ἀπὸ κοντὰ τὸ ἄμορφον ἐκεῖνο στοίβαγμα τῶν βεργῶν, αἱ ὁποῖαι ἐσημάτιζον ἓνα ὄγκον, τοῦλάχιστον δύο ποδῶν, κατ' ὅλας αὐτοῦ τὰς διαστάσεις. Εἶναι κάτι ἔκτακτο, ἀλλὰ καὶ κακοκτισμένο συνάμα.

— Ἀπατᾶσθε, εἶπεν ὁ Τιτίλος. Εἶναι κατεσκευασμένη μὲ πολλὴν τέχνην καὶ στερεότητα. Παρατηρήσατέ τὴν λεπτομερῶς.

Ἡ φωλεὰ τῆς κίσσας ὁμοίαζε πρὸς σφαῖραν. Ἦτο κατεσκευασμένη ἀπὸ κλάδους εὐλυγίστους καὶ ἐστερεώοντο μὲ ἓν σύμπλεγμα ἀκανθῶν. Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς φωλεᾶς, ὅπου ἠδύνατό τις νὰ εἰσέλθῃ διὰ στενοῦ ἀνοίγματος, ἦτο ἐπεστρωμένον μὲ στρῶμα ἀπαλόν. Ἐκεῖ ὑπῆρχον ἕξ ὥραϊα αὐγὰ χρώματος πρασίνου ἐλαφρῶς κυανοῦ, στικτά, μὲ στίγματα σκοτεινά.

— Ἀλλὰ μὴν ἀργῶμεν, εἶπε τὸ λευκὸν στρουθί. Ἐὰν μᾶς ἐτσάκωναν οἱ οἰκοκυραῖοι, θὰ μᾶς ἐσκοτώναν ἀφεύκτως. Αἱ κίσσαι δὲν χωρατεύουν μὲ τοὺς ἀδιακρίτους. Ἐμπρός ! δρόμο !

Ἐπέταξαν ἔς τὴν ὥραν, διότι ἐνόσφ' ἐξ ἐνὸς αὐτοὶ ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τὴν λεύκην, ἐξ ἄλλου ἔφθανον αἱ κίσσαι.

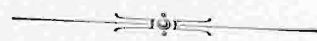
Ὁ Τιτίλος ἐδίδαξεν ἐπίσης εἰς τοὺς συντρόφους του ὅτι ἡ κορώνη κτίζει σχεδὸν μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον κτίζει καὶ ἡ κίσσα, ὅτι τὸ εἶδος τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται κόραξ, ἐπειδὴ ἀγαπᾷ κατ' ἐξοχὴν τὴν ἐπικοινωνίαν τῶν ὁμοίων του, παρουσιάζει συνήθως κατοικίας συγκεντρωμένας εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους κλώνους δένδρων ὑψηλῶν. Προτιμᾷ δηλαδὴ τὰς πλατάνους, τὴν βαλανιδιὰ καὶ τὰς λεύκας. Τοὺς ἀφηγήθη ἐπίσης ὅτι οἱ κολοιοὶ δὲν ἦσαν τόσον ἐπιμελεῖς εἰς τὴν ἐργασίαν των, ἀλλ' ὅτι αἱ κίχλαι καὶ τὰ κοτσύφια ἦσαν προσεκτικὰ, ὅτι αἱ φωλεαὶ των ἐγκατεστημένοι ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ τῶν θάμνων ἦσαν ἐπίσης σχημα-

τισμένα ἀπὸ σύμπλεγμα χόρτου καὶ ἀπὸ ἴνας διαφόρους μὲ τοίχωμα ἀπὸ μαλαγμένην ὑγρὰν γῆν, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι αἱ κίχλαι τοποθετοῦν τ' αὐτὰ τῶν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλότητος, ἐνῶ τὰ κοτσύφια σκεπάζουν τὸ βάθος τοῦτο μὲ στρωμα μαλακόν.

— Καὶ ὁ κορυδαλός; ἠρώτησεν ὁ Πιπῖνος, μόλις ἀνεγνώρισεν ἓν ἀπὸ αὐτὰ τὰ πουλάκια ποῦ ἐπετοῦσεν εἰς τὸν ἀέρα, κελαιῖδων μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν.

— Ὁ κορυδαλὸς κατασκευάζει τὴ φωλιά του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εἰς τοὺς ἀγρούς, μεταξὺ δύο βόλων χώματος καθὼς καὶ αἱ πέρδικες καὶ τὰ ὀρτύκια. Τὴν στολίζει μὲ χόρτα καὶ μὲ λεπτὰς ξηρὰς ρίζας. Ἡ φωλιά του δὲν εἶναι πολὺ περιποιημένη, ἐξ ἄλλου ὅμως τόσον ὀλίγον ἐλκύει τὸ βλέμμα, μὲ τόσην τέχνην εἶναι κρυμμένη, ὥστε πολὺ δυσκολεύεται κανεὶς νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ. Εἰς τοῦτο ἀποβλέπει κυρίως ὁ κορυδαλός. Αἱ καλιάνδροι, αἱ λόδολαι, αἱ ὑπολαΐδες, ὅλα δηλ. τὰ εἶδη τῶν κορυδαλῶν, ἔχουν τὰς αὐτὰς περίπου καὶ ὁ ἀπλὸς κορυδαλὸς ἔξει. Ἀπ' ἐναντίας, τ' ἀηδονάκι ἀποθέτει τὴν κούνια του μέσα εἰς τοὺς θάμνους καὶ καθόλου δὲν προνοεῖ πῶς νὰ τὴν προφυλάξῃ. Λιὰ τοῦτο καὶ τ' αὐτὰ του καταστρέφονται ἀπὸ διαφόρους ἀρπαγας, ἀπὸ τὰ ζῶα ἢ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ τὸ ἀηδόνη εἶναι καλλιτέχνης καὶ οἱ καλλιτέχνη συνήθως περιφρονοῦν τὰ πράγματα τῆς ὕλης.

Τοιοιτοτρόπως συνδιαλεγόμενοι οἱ σπουργίται μας ἐτροάπησαν ἐκ νέου τὴν πρὸς τὸ Ζάμπειον ἀγρῶσαν, ὅπου ἔφθασαν μόλις ἐνύκτωσεν. Ἐκεῖ ὁ Τιτίλος ἀπεχαιρέτισε τοὺς συντρόφους του καὶ ἐσυμφώνησε ν' ἀνταμωθῇ μαζὺ τῶν τὴν ἐπαύριον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Γέννησις τῆς Πιπιρούλας

Τὴν ἐπαύριον, ἀφοῦ ἐπρογευματίσαν ἀφθόνως μὲ κανναβοῦρι καὶ ζάχαριν, τὰ δύο στρουθία ἐπέταξαν καὶ πάλιν κατευθυνόμενα πρὸς τὸν πύργον.

— Σήμερα θὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸ δάσος, εἶπεν ὁ Τιτίλος, ὅστις τὰ ἐπερίμενεν. Εἶναι ζήτημα τὸ πολὺ δέκα λεπτῶν. Θὰ ἰδοῦμεν ἐκεῖ φωλιές, τὰς ὁποίας δὲν συνητήσαμεν ἄλλοῦ.

Ἐξεκίνησαν. Ὅτε ἐπλησίαζον εἰς τὸ δάσος, ὁ Τιτίλος ἐσταμάτησεν ἔξαφνα τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς προσεκάλεσε νὰ προφυλαχθοῦν ὑπὸ τινὰ φράκτην.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἡ Πιπίνα.

— Γεράκι! Τὸ βλέπετε πῶς πετᾷ ἐκεῖ ἐπάνω ἐμπρὸς μας; Ἄς τὸ ἀφήσωμεν ν' ἀπομακρυνθῇ· δὲν συμφέρει νὰ πετῶμεν ἀνοικτὰ τώρα.

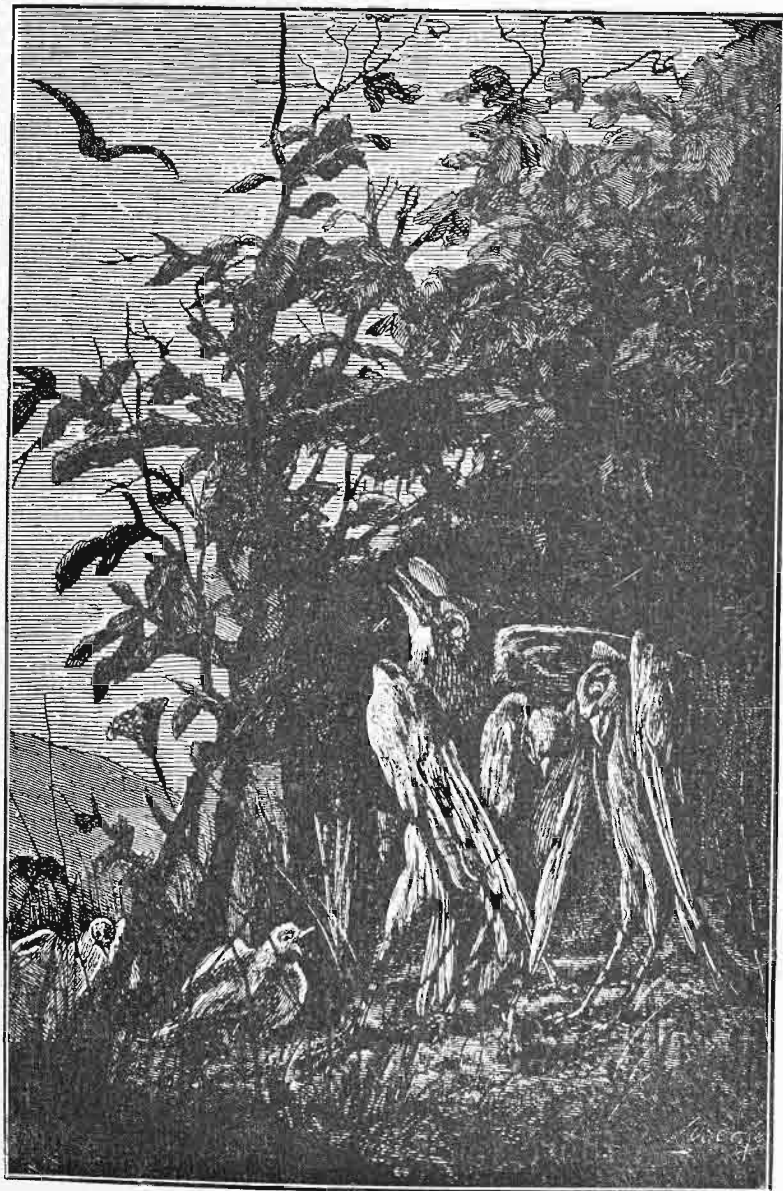
— Ποῦ ἔχουν τὲς φωλιές των τὰ γεράκια; ἠρώτησεν ὁ Πιπῖνος.

— Ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀρπακτικὰ πτηνὰ κάμνουν τὲς φωλιές των κατὰ τρόπον, ὁ ὁποῖος δὲν ἀξίζει νὰ τὸν μιμηθῇ κανεὶς, καὶ τοῦτο, ὅταν λαμβάνουν τὸν κόπον νὰ κτίσουν φωλιάν.

— Μήπως βάζουν τοὺς ἄλλους νὰ τὰς κτίζουν;

— Ὅχι· ἀλλὰ συμβαίνει συχνὰ νὰ καταλάβουν διὰ τῆς βίας καμμίαν φωλιάν καρακάξας, κορώνης, κολοιοῦ, ἢ χρησιμοποιοῦν καμμίαν παλαιὰν φωλιάν τοῦ παρελθόντος ἔτους.

— Ὅλα τὰ ἀρπακτικὰ ὄρνεα φωλεύουν εἰς τὰ δένδρα;

Ὁ Τιτίλος ἐσταμάτησεν ἔξαφνα τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς προσεκάλεσεν νὰ προφυλαχθοῦν ὑπὸ τινὰ φράκτην.

— Ὅχι. Μερικά, ὡς οἱ ἀετοί, οἱ δοῦκες καὶ οἱ κίρκοι, διαιτῶνται εἰς τὰς κοιλότητας τῶν βράχων, τὰς ὁποίας διασκευάζουν καταλλήλως, ὅπου στοιβάζουν κλάδους δένδρων, κλωνόρια, ξυλαράκια καὶ χόρτα. Ὁ ἀλιαετὸς εἶναι ἀκόμη πλέον ἀκατάστατος, διότι ἀποθέτει τ' αὐγά του κατ' εὐθείαν ἐπὶ τῆς πέτρας. Ἄλλα, ὡς οἱ γῦπες, φωλεύουν εἰς τὰ δένδρα. Οἱ νυκτοκόρακες γεννοῦν εἰς ξένας καὶ ἐγκαταλειφθείσας φωλεάς. Ἄλλὰ τὸ γεράκι ἀπεμακρύνθη ἤδη. Τώρα ἠμποροῦμεν νὰ εἰσέλθωμεν ἀφόβως εἰς τὸ δάσος.

Μόλις ἐπροχώρησαν καὶ ὁ Τιτίλος ἐστάθη.

— Ἐπέτυχα ἴσια-ἴσια φωλιὰ καρακάξας, εἶπεν. Ἄς ἐπωφεληθῶμεν ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν τῶν κυρίων, διὰ νὰ τὴν ἐπεξεργασθῶμεν. Ἴδετε πόσον καλὰ τὴν ἐστερέωσαν εἰς τὸ χωρίσμα τοῦ χονδροῦ αὐτοῦ κλάδου τῆς δρυός, πόσον ὠραία ἔπλεξαν τὰς μαλλίνας κλωστὰς καὶ τὰς τρίχας, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸν ὄγκον τῆς φωλιάς! Ἄλλὰ μὴν ἀργῶμεν, διότι ἀκούω ἕνα τρουι-τρουί, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ μᾶς ὠφελήσῃ πολὺ, ἂν τὸ ἀκούσωμεν ἀπὸ κοντά.

— Ἡ καρακάξα εἶναι κακὸ πουλί; ἠρώτησεν ἡ Πιπίνα.

— Κάκιστον ἐὰν ἐπέφτατε εἰς τὰ νύχια της, δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ σᾶς τρυπήσῃ τὸ κρανίον καὶ νὰ σᾶς ρουφήξῃ τὸ μυαλό.

— Θεὸς φυλάξοι! Πᾶμε, Πιπινέ μου.

Οἱ τρεῖς περιηγηταὶ ἀπεμακρύνθησαν ἀμέσως.

— Παρατηρήσατε, εἶπε καὶ πάλιν ὁ Τιτίλος, τὴν φωλιὰν αὐτὴν τοῦ σκαθιοῦ. Ὅμοιάζει πολὺ τὴν φωλιὰν τοῦ σπίνου· μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι εἶναι μεγαλειτέρα. Ἄς ἐρευνήσωμεν τώρα μέσα εἰς αὐτὰς τὰς ἐλάτας θ' ἀπαντήσωμεν ἴσως τίποτε ἄξιον προσοχῆς.

Τὰ δένδρα ταῦτα εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ στίφους λοξιῶν. Ὁ Τιτίλος ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν συντρόφων του ἐπὶ τῆς πε-

ριεργοτάτης κατασκευῆς τῶν φωλεῶν τῶν πτηνῶν τούτων. Τὰς εἶχαν προσκεκολλημένας εἰς τὸ κάτω μέρος τῶν χονδρῶν κλώνων καὶ τὰς ἐστερεοποίησαν μὲ ρετσίναν. Μὲ ρετσίναν ἐπίσης τὰς εἶχαν ἀλειμμένας καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ τοιουτοτρόπως τὰς προφυλάττουν ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν.

Τὰ στρουθία δὲν ἠδυνήθησαν νὰ παρατείνουν τὴν ἐπιθεώρησιν ταύτην, καθότι τὸ στίφος τῶν λοξιῶν ἤρχισε νὰ τὰ ὑβρίζῃ καὶ βαθμηδὸν νὰ τὰ καταδιώκῃ. Μόλις κατώρθωσαν ν' ἀπαλλαγῶν καὶ νὰ καταφύγουν ἐντὸς γηραιᾶς δρυός, τῆς ὁποίας τὸ κοίλωμα ἐχρησίμευεν ὡς κατοικία εἰς δρυοκολάπτῃν. Τὸ ἀναρριχητικὸν αὐτὸ πτηνὸν εἶχε κάμει εἰς τὸ σάπιον ξύλον τοῦ δένδρου βαθειὰ τρύπα, ὅπου κατόκει μὲ τὴν οἰζογένειάν του. Ἐκ τούτου λαβὼν τὴν ἀφορμὴν ὁ Τιτίλος ἐδίδαξεν εἰς τὸ ζεῦγος Πιπίνου ὅτι ὅλα τ' ἀναρριχητικὰ πτηνὰ γεννοῦν τ' αὐγά των εἰς τὰς κοιλότητας τῶν δένδρων. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν, μία φωνὴ ἠχηρὰ ἠκούσθη ἐπάνω ἀπὸ τὰς κεφαλὰς των.

— Κουκοῦ-κουκοῦ !

— Τ' εἶν' αὐτό; ἀνέκραξαν τὰ δύο σπουργίτια καὶ τρομαγμένα κατέφυγον κοντὰ εἰς τὸν Τιτίλον.

— Καλέ, εἶπεν αὐτὸς γελῶν, κουκος εἶναι.

— Κουκος;

— Ὅλος κι' ὅλος. Πῶς, δὲν γνωρίζετε τὸν κουκον; Τίποτε λοιπὸν δὲν εἶδατε ἔς τὴ ζωὴ σας, παιδιά μου.

— Ποτὲ δὲν τὸν συνητήσαμεν ἔς τὸν Μεγάλον κῆπον.

— Τὸ πιστεύω αὐτὸς ποτὲ δὲν ἀφίνει τὰ μεγάλα δάση.

— Μήπως εἶναι κακός;

— Ὅχι δά, ἐκτὸς ἂν τὸν πειράξετε.

— Τί τρώγει;

— Κάμπιες, κυρίως.

— Ἄχ, ἂν μπορούσαμε νὰ ἰδοῦμε τὴ φωλιά του, κύριε Τιτίλε.

— Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον.

— Διατί;

— Διότι δὲν κτίζει φωλιά.

— Δὲν κτίζει φωλιά;

— Ὅχι. Ὁ κουκος γεννᾷ τ' αὐγά του κατὰ γῆς καὶ ἔπειτα τὰ μεταφέρει ἔς τὴ φωλιά κανενὸς ἄλλου πουλιοῦ ἐν πρὸς ἓν, εἰς χωριστὴ φωλιά βεβαίως.

— Καὶ φορτόνει ἔς τοὺς ξένους τὴν φροντίδα νὰ κλωσῆσουν τ' αὐγά του;

— Μάλιστα.

— Ὁραῖος τρόπος, εἶπεν ὁ Πιπίνος.

— Πῆς πῶς εἶναι ἀναίδεια, ἀνέκραξεν ἡ Πιπίνα. Τέτοιο πρᾶγμα δὲν τὸ ξανάκουσα.

— Νὰ ποῦ γίνεται, τοῦλάχιστον ὁ κουκος τὸ κάμνει, κοκωνίτσα μου, καὶ θὰ σᾶς φανῇ παράδοξον ἴσως ὅτι τὸ πουλί, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέθεσεν αὐτὸς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ μικροῦ κούκου, τόσον πολὺ τὸν ἀγαπᾷ, ὥστε τὸν προτιμᾷ ἀπὸ τὰ δικά του τὰ πουλάκια καὶ παραμελεῖ αὐτὰ χάριν ἐκείνου. Καὶ ὅμως δὲν εἶναι καὶ τόσον εὐχάριστον νὰ ἔχῃ κανεὶς ν' ἀναθρέψῃ τὸν μικρὸν ξένον παλληκαρᾶν· πρέπει νὰ τὸν τρέφῃς ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς μῆνας, ἕως ὅτου ἠμπορέσῃ νὰ ἐπαρκέσῃ μόνος εἰς τὰς ἀνάγκας του.

— Ἀκοῦς, ἐκεῖ, εἶπεν ἡ Πιπίνα, ἤθελα νὰ ἔβλεπα κανένα κουκο ν᾿ἀλθῇ νὰ γεννήσῃ ἔς τὴ φωλιά μου.

— Δὲν τρέχεις κανένα τέτοιο κίνδυνον· διότι οἱ κουκοὶ δὲν θὰ ἐμφανισθοῦν ποτὲ ἔς τὴ γειτονιά σου. Ἴδέτε τὸ παράδοξον τοῦτο πουλί, τὸ ὁποῖον πετᾷ γύρω εἰς αὐτὸ τὸ δένδρον, νὰ ἐκεῖ κάτω, καὶ ποῦ ἔχει μεγάλο ράμφος ὀρθάνοικτο.

— Τί πουλί, εἶναι ;

— Αἰγιθήλης. Πολὺ περίεργο μοῦ φαίνεται πῶς νὰ εὔρεθῇ ἐδῶ τέτοιαν ὥραν, διότι μόνον τὴν νύκτα πετᾶ. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης δὲν λαμβάνει τὸν κόπον νὰ κτίσῃ φωλιά· ἀλλ' ὁμως μόνος φροντίζει διὰ τ' αὐγὰ του. Τὰ γεννᾷ κατὰ γῆς. εἰς τὴν πρώτην τυχοῦσαν κοιλότητα ἢ εἰς τὴν ρίζαν δένδρου, καὶ ὅταν τὸν ἐνοχλήσουν, τὰ μεταφέρει ἄλλοῦ. Ἄλλ' ἄς ἐξακολουθήσωμεν τὸν περίπατόν μας.

— Πιπίνε, εἶπε σιγὰ ἡ Πιπίνα εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ συζύγου της πεινῶ.

— Τώρα θὰ ἐπιστρέψωμεν, εἶπεν ὁ Τιτίλος, ὁ ὁποῖος τὴν ἤκουσε.

— Ξεύρετε. κύριε Τιτίλε, μ' ἐμποδίσατε νὰ τρώγω ἄλλο ἀπὸ κανναβοῦρι καὶ ζάχαρι καὶ ἐπειδὴ ἐδῶ δὲν ὑπάρχει.

— Καλά, καλά, θὰ ἐπιστρέψωμεν ἔς τὴν πόλιν, θ' ἀκολουθήσωμεν τὴν γραμὴν τῆς προκυμαίας καὶ θὰ εὔρης καθ' ὁδὸν καμμίαν ἔκθεσιν σπόρων εἰς ἀποθήκην γεννημάτων ἢ εἰς παντοπωλεῖον.

Ἀκολουθοῦντες ἓνα ποταμόν, εἶδον μακρόθεν ἓνα γαλάζιον πουλί, τὸ ὁποῖον ἐπέτα σύρριζα μὲ τὰ ὕδατα. ἐπέτα δὲ ταχύτατα καὶ κατ' εὐθείαν καὶ ἐφώναζε διαπεραστικά.

— Τί ὠραῖο πουλί! ἀνέκραξεν ἡ Πιπίνα.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλκυὼν, εἶπεν ὁ Τιτίλος. Κατοικεῖ κοντὰ ἔς τὰ νερὰ καὶ φωλεύει εἰς τὰς τρύπας, τὰς ὁποίας διορθώνει καὶ διασκευάζει συμφώνως πρὸς τὰς ἀνάγκας της. Κατὰ γενικὸν κανόνα περιορίζει τὴν εἴσοδον καὶ ἀφίνει μόνον τόσον χῶρον, ὅσος ἀπαιτεῖται διὰ νὰ διέρχεται ἐλευθέρως. Ἡ ἀλκυὼν δὲν εἶναι ἡ μόνη, ἢ ὁποία ζῆ ἔτσι εἰς ὑπόγειον φωλιάν. Ὁ μέροψ, ὠραῖον πουλί μὲ ποικιλόχρουν πτέρωμα, φωλεύει ἐπίσης εἰς τὸ βᾶθος

τρύπας πολὺ βαθείας, ἀνοιγμένης παρὰ τὰς ὄχθας ποταμῶν καὶ ρυακίων καὶ εἰς ὑψώματα γαιώδη. Ἐπίσης καὶ ἡ θαλασσία χελιδὼν ἔχει τὰς αὐτὰς ἔξεις. Τέλος δὲ καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῆς σεισουράδας ἐκλέγουν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν καμμίαν φυσικὴν κοιλότητα, εὔρισκομένην κάτω ἀπὸ τὰς πέτρας ἢ τὰς ρίζας τῶν δένδρων. Ἐν ἀπὸ τὰ εἶδη αὐτὰ ἔχει τὴν ἐπιδεξιότητα νὰ κατασκευάζῃ εἰδὸς τι προστεγάσματος ἐπάνω ἀπὸ τὴν εἴσοδον τῆς φωλιάς. Ὁ μυιοχάπτης φωλεύει ἐπίσης κάτω ἀπὸ τὰς πέτρας ἢ εἰς τὴν ρίζαν θάμνου καὶ εἶναι τόσον φιλύποπος, ὥστε οὐδέποτε εἰσέρχεται ἢ ἐξέρχεται ἀπὸ τῆς φωλιάς του, πρὶν ἢ βεβαιωθῇ μὲ πολλὰς προφυλάξεις ὅτι κανεὶς δὲν τὸν παρατηρεῖ. Ἄλλὰ μὲ τὰς ὁμιλίας ἐλησημόνησα ὅτι πεινᾶτε. Ἴδού, Πιπίνα, ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ παντοπωλεῖον ἐκεῖνο βλέπω ζάχαρι. Ἡμπορεῖς ν' ἀρχίσῃς.

— Περιττόν, ἀπήνησεν ἡ Πιπίνα, ὀλίγη ὑπομονὴ καὶ φθάνομεν εἰς τὸ σπίτι μας.

Πράγματι οἱ περιπατηταὶ εὔρισκοντο εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἐκεῖ ἀπεχωρίσθησαν, τὸ μὲν λευκὸν στρουθίον διὰ τὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πύργον, καὶ οἱ δύο σύντροφοι εἰς τὴν φωλεάν των.

Τὴν μεταμεσημβρίαν ὁ Τιτίλος μετέβη ἐκ νέου εἰς συνάντησίν των.

— Λοιπόν, τοὺς εἶπε, σᾶς ἔδειξα ἀρκετὰς φωλιὰς. Πρέπει τώρα νὰ ἐφαρμόσετε τὰς παρατηρήσεις σας.

— Χωρὶς ἄλλο θ' ἀρχίσωμεν τὴ δουλειά μας, κύριε Τιτίλε, καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι οἱ μαθηταὶ σας ἦσαν ἄξιοι νὰ ἐννοήσουν τὰ μαθήματά σας.

Εὐθύς ἀπὸ τῆς ἐπιούσης οἱ σύζυγοι ἠσχολήθησαν εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς φωλεᾶς ταύτης. Ἀκολουθοῦντες τὴν συμβουλήν τοῦ φίλου των ἐξέλεξαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὴν ἐξοχὴν ἐνὸς

τῶν κιονοκράνων τοῦ περιστυλίου τῆς Ἀκαδημίας. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο, τὸ ὁποῖον οὔτε οἱ ἀγυιόπαιδες, οὔτε αἱ γάτες καὶ τὰ ἀσπίδια ἤμποροῦσαν νὰ φθάσουν καὶ τὸ ὁποῖον ἦτο προφυλαγμένον ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἔκτισαν μὲ τεμάχια σχοινίου, τριγῶν, βάμβακος καὶ μαλλίου μικρὸν σπιτάκι στερεώτατον καὶ εὐπρεπές. Καλῶς προσηροσμένον εἰς τὰς γλυφὰς τοῦ λίθου ἦτον εἰς κατάστασιν ν' ἀντέχῃ εἰς τὸν σφοδρότερον ἄνεμον, τέλος δὲν ὁμοίαζε πρὸς τὰς χονδροειδεῖς κατοικίας, τὰς ὁποίας κτίζουν τὰ στρουθία τῆς σήμερον, μὲ τόσην βίαν καὶ ἀμέλειαν.

Κατὰ τὰς συχνὰς συνομιλίας μεταξὺ τοῦ ζεύγους καὶ τοῦ νέου αὐτοῦ φίλου, ὁ Τιτίλος ἐπανήρχετο πάντοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ περὶ τῶν φωλεῶν ζητήματος. Ὅσῃν ἐφαίνετο νὰ ἔχῃ ὑπόληψιν πρὸς τὰ πτηνά, τὰ ὁποῖα ἐπεδείκνυον εἰς τὴν οἰκοδομητικὴν τῶν προσόντα εὐφυΐας καὶ καλαισθησίας, τόσην ἐξ ἄλλου ἠσθάνετο περιφρόνησιν καὶ ὀργὴν πρὸς τοὺς ἀμελεῖς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εὐρίσκουν ὅτι «καλὰ εἶναι κ' ἔτσι καὶ ὅπως-ὅπως θὰ τὰ καταφέρουν». Καὶ μάλιστα ἐδήλωσεν εἰς τὸν Πιπίνον ὅτι ἐὰν δὲν εἶχεν ὑπανδρευθῆ, τοῦτο ὀφείλετο εἰς τὴν κακὴν ιδέαν, τὴν ὁποίαν εἶχε περὶ ὅλων τῶν κυριῶν τὰς ἐθεώρει γενικῶς ὡς ἰδιοτρόπους, ὡς ὄντα ἑλαφρά, ἐπιπόλαια, χωρὶς σοβαρὰ καὶ σταθερὰ προσόντα. Ἄπαξ μόνον τοῦ ἐξέφυγε καὶ εἶπεν ὅτι παρηκολούθει μυστικὸν τινα σκοπὸν καὶ ὅτι δὲν θὰ κατέλιπε τὸν κόσμον τοῦτον πρὶν ἢ εἰσαγάγῃ μεταρρυθμίσεις εἰς τὰ τῶν στρουθίων. Δὲν ἐξηγήθη ὁμοῦς περισσότερον. Καταφανές ἦτον ἐν τούτοις ὅτι μία ιδέα τὸν εἶχε κυριεύσει μέχρι μονομανίας. Ἦτο φαντασιόπληκτος καὶ ἀναμορφωτής.

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς φωλεᾶς, ἡ Πιπίνα ἐγέννησε τὸ πρῶτον αὐγόν, πρὸ τοῦ τέλους δὲ τοῦ πρώτου μηνὸς εἶχε τὴν εὐτυχίαν ν' ἀποκτήσῃ ὀκτὼ τὸ ὅλον αὐγά, καὶ τὸ ζεῦγος

ἐπίστευεν ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν πλέον θὰ τὰ ἔφερον εἰς αἴσιον πέρας.

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Πιπίνα εἶχε σηκωθῆ ὀλίγον ἀπὸ τ' αὐγὰ τῆς διὰ νὰ τ' ἀερίσῃ ἐπὶ τινα λεπτά, ὅπως ὅλαι αἱ κλώσσαι συνειθίζουσιν νὰ κάμνουν δις τῆς ἡμέρας, ἓνα πουλάκι λευκόν, ποῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐκαιροφυλάκει τὴν κατάλληλον στιγμὴν, ἐπλησίασεν εἰς τὴν φωλεάν καὶ ἐπήδησεν ἐντὸς αὐτῆς χωρὶς θόρυβον. Ἀφοῦ ἔρριψε ταχὺ βλέμμα πέραξ του διὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι κανεὶς δὲν τὸ παρατηρεῖ, ὁ ὑπουργὸς αὐτὸς ἐγύρισε μὲ προσοχὴν τ' αὐγὰ καὶ μεταξὺ αὐτῶν εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς ἀπέθεσε καὶ ἕννατον. Ἐὰν ἐπρόσεχέ τις, θὰ τὸν ἤκουε νὰ μουρμουρίζῃ :

— Ἡ κοκώνα Πιπίνα δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσον δυνατὴ εἰς τὴν ἀριθμητικὴν δὲν θὰ νοιώσῃ τίποτε.

Καὶ ὅταν ἡ κυρὰ Πιπίνα ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴ ὅλα φαινομενικῶς ἦσαν ὅπως τ' ἀφῆκε, πράγματι δὲν ἠννόησε τίποτε. Ἐκάθησε καὶ πάλιν εἰς τ' αὐγὰ τῆς καὶ ἐκλώσθη ἀντὶ τῶν ὀκτὼ ἑννέα αὐγά.

Τίποτε τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν ἠνόχλησε τὴν εὐτυχῆ μητέρα. Κανένας κακόβουλος ἀγυιόπαις, ἰκτίς ἢ ποντικὸς δὲν εἰσεχώρησε καὶ χάρις εἰς τὰ καλὰ ὑλικά, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε κατασκευασθῆ ἡ φωλεά, ὁ ἄνεμος καὶ ἡ βροχὴ δὲν τὴν ἔβλαψαν.

Ὁ Τιτίλος ἐπεσκέπτετο συχνὰ τὴν κλώσσαν, τὴν διεσκέδαζε μὲ τὴν συνομιλίαν του καὶ τὴν ἐνεθάρρυνε συγχρόνως μὲ τὰς συμβουλὰς του. Αἱ σχέσεις του μὲ τὸ ζεῦγος τῶν Πιπίνων εἶχον μεταμορφώσει τὸν γέροντα ἀσκητὴν. Ἡ σκαιότης καὶ τὸ ἀπότομον τῶν τρόπων του μετετρέποντο εἰς ἀληθῆ προσήνεια, ὅταν εὐρίσκετο πλησίον τοῦ Πιπίνου καὶ τῆς συμβίας του, τοὺς ὁποῖους εἶχε συμπαθήσει πολὺ.

Ἡ εὐτυχὴς τῆς ἐκκολάψεως ἡμέρα ἔφθασε τέλος, τὰ ἐννέα πουλάκια ἔσπασαν τὴν φλούδα τοῦ αὐγοῦ ἕνα-ἕνα καὶ εἶδαν τὸ φῶς.

Δὲν ἰσχυριζόμεθα βεβαίως ὅτι ἦσαν χαριτωμένα, διότι τὰ μικρὰ γυμνὰ σώματα, ἐστερημένα πτερῶν, ἐφαίνοντο ὡραῖα μόνον εἰς τὰ ὄμματα τῆς εὐτυχισμένης μητέρας, ἀλλ' αἱ ζωνηραὶ φωναί των ἐμαρτύρουν ὅτι ἦσαν ὑγιᾶ καὶ ἤθελον νὰ ζήσουν.

Ὁ Τιτίλος ἔγεινε τακτικώτερος εἰς τὰς ἐπισκέψεις του. Εἶχεν ὑποδείξει εἰς τοὺς γονεῖς τὴν μέθοδον, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσουν διὰ τὴν διατροφήν τῆς μικρᾶς οἰκογενείας καὶ ἠρέσκετο νὰ προμηθεύῃ εἰς αὐτὴν κάμπιες, ἔντομα καὶ ἄλλα ἐκλεκτὰ φαγητὰ οὕτως, ὥστε οὐδεμία ἄλλη νεοσσιὰ εὐρέθη ποτὲ ἐφωδιασμένη τοσοῦτον ἀφθόνως ἀπὸ ζωοτροφίας τόσον ποικίλας καὶ γευστικᾶς. Τὰ πάντα ἔβαινον λαμπρὰ καὶ μετ' ὀλίγον πτερά, πραγματικὰ πτερά, ἀντικατέστησαν τὸ ἀπαλὸν χνοῦδι, τὸ ὁποῖον τὰς πρώτας ἡμέρας μόλις ἐκάλυπτε τὴν γυμνότητα τῶν νεοσσῶν.

— Περίεργον, εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ Πιπίνα εἰς τὸν ἄνδρα τῆς· μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ Πιπιρούλα βγάζει ἀλλόκοτα φτερά.

Πιπιρούλα ὠνομάσθη μία τῶν θυγατέρων των, ὄνομα τὸ ὁποῖον κατὰ παράδοσιν διετηρεῖτο εἰς τὴν οἰκογένειαν Φίφου Δασοπούλης.

Ἡ νεᾶνις προσεκλήθη ν' ἀναβῆ εἰς τὸ χεῖλος τῆς φωλεᾶς, ὅπου οἱ γονεῖς τὴν παρετήρησαν μὲ προσοχήν.

— Διές, εἶπεν ἡ Πιπίνα, τὰ φτερὰ τοῦ λαιμοῦ πέρουν χρῶμα γαλάζιο· νὰ κι' ἄλλα τέτοια ἔς τὸ κεφάλι. Παρατήρησε τώρα τὸ στήθος.

— Ἔχει κόκκινα φτερά, εἶπεν ὁ σπουργίτης.

— Κι' ἐδῶ, ἐξηκολούθησεν ἡ Πιπίνα ἀνασηκῶνουσα τὸ χνοῦδι, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἀκόμη εἰς τοὺς ὄμους καὶ εἰς τὴν ῥαχιν τῆς μικρᾶς.

— Περίεργο πράγμα, ἐψιθύρισεν ὁ Πιπίνος, ἔχει ποῦ καὶ ποῦ φτερὰ πράσινα.

— Πῶς σοῦ φαίνεται;

Ὁ Πιπίνος ἠτένισε τὴν συμβίαν του, δὲν ἀπήντησεν ὁμως ἀμέσως. Τὸ βλέμμα του ἐξέφραζε ποικίλα συναισθήματα, τὰ ὁποῖα ἐδυσκολεύετο νὰ ἐκφράσῃ.

— Καλά, εἶπεν ἐν τέλει, πῶς θέλεις νὰ μοῦ φανῆ; Πολὺ θαρρῶ πῶς θάχουμε καμμιά μοναδικὴ κόρη.

Ἄλλ' ἐξαίφνης ἐνθυμηθεὶς κάτι, τὸ ὁποῖον τοῦ ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην ἡ τελευταία λέξις τῆς φράσεώς του, συνεπλήρωσε τὴν σκέψιν του.

— Ὁ Τιτίλος μᾶς τὸ προεἶπε, Πιπίνα, θυμᾶσαι;

— ἸΈχεις δίκαιο, μὰ πολὺ δίκαιο! Αὐτὸς εἶχεν εἰπεῖ γιὰ μένα: «Θ' ἀποκτήσῃς αὐγὸ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ γεννηθῆ κόρη ὡραία ὡς τὸ φῶς...» Νὰ ποιὰ εἶναι ἡ κόρη!

Τὸ ζεῦγος εἶχε πολὺ συγκινηθῆ, ὅταν εἶδεν ὅτι ἐπραγματοποιεῖτο τόσον ὀφθαλμοφανῶς προφητεία, ἡ ὁποία εἶχε λησμονηθεῖ ἐντελῶς. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ ἐπιτυχία τῶν τελευταίων νεοσσῶν ἠδύνατο ἴσως ν' ἀποδοθῆ εἴτε εἰς εὐτυχῆ σύμπτωσιν, εἴτε εἰς συνδυασμὸν εὐνοϊκῶν περιστάσεων, εἰς τὸν ὁποῖον βεβαίως αἱ πολύτιμοι συμβουλαὶ τοῦ Τιτίλου δὲν συνετέλεσαν ὀλίγον· ἀλλ' ἡ οἰκειότης, ἣτις ἐπῆλθεν ἀσυναισθήτως μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ἐρημίτου, βαθμηδὸν εἶχεν ἐλαττώσει τὴν αἴγλην, δι' ἣς περιέβαλεν αὐτὸν κατ' ἀρχὰς ἡ φαντασία των. Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ πλέον ἀμφιβολία. Ἀγγέλλων εἰς αὐτοὺς ὅτι θ' ἀπέκτων κόρην θαυμασίως ὡραίαν, ὁ Τιτίλος δὲν ἐξεφράσθη ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν. Οἱ λόγοι του ἦσαν λόγοι μάντεως. Ἐπειτα ἀπ' ὅλα αὐτά, σᾶς ἀφίνω νὰ φαντασθῆτε τὴν ἀνυπομονησίαν— εἰς αὐτὴν ὑπῆρχε καὶ κάποια δόσις εὐλαβοῦς σεβασμοῦ— μὲ τὴν

ὁποῖαν οἱ σύζυγοι ἀνέμενον τὴν προσεχῆ ἐπίσκεψιν τοῦ ἀρχαίου των φίλου.

Ὅταν οὗτος παρουσιασθῆ, ἡ Πιπίνα εὐθύς ἀμέσως τοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἀνακάλυψιν, τὴν ὁποῖαν ἔκαμαν. Πονηρὸν μειδίαμα ἐφάνη εἰς τοὺς ἡμικλείστους ὀφθαλμοὺς τοῦ σοφοῦ ἤκουσε σείων τὴν κεφαλὴν μὲ ὕφος πολυπράγμονος τὴν ἀφήγησιν τῶν καλλωνῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξεδηλώθησαν εἰς τὸ νεωστὶ φρούμενον πτέρωμα τῆς Πιπιρούλας.

— Δὲν ἀπορῶ διόλου. εἶπεν.

— Ἀλήθεια, μᾶς τὸ προείπατε, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἦτον ἀπίστευτον.

— Μήπως ἀμφιβάλλετε περὶ τῶν γνώσεών μου, κυρὰ Πιπίνα;

— ὦ, ὄχι, κύριε Τιτίλε, ὄχι. Ἔτσι λοιπὸν ἡ Πιπιρούλα μας θὰ γίνῃ πολὺ ὠραία;

— Ὁραία ὡς τὸ φῶς.

— Θὰ γίνῃ καὶ ἔξυπνη;

— Ὑπομονή· θὰ τὸ ἰδῆτε.

— Μᾶς εἶπατε ἐπίσης ὅτι θὰ ἔχη πολλοὺς μνηστῆρας.

— Ἄς τὸ πιστεύσωμεν.

— Ἀλλὰ θὰ ἡμῶν πολὺ ἀπαιτητικὴ, ἐξεφράσθη ἡ Πιπίνα μὲ ὕφος ἀποφασιστικόν.

— Καλὰ θὰ κάμετε, κυρὰ Πιπίνα. Ἄλλως τε, ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς, θὰ ὑποκινήσωμεν τὸ σπουδαῖον τοῦτο ζήτημα.

Τέλος μίαν ὠραίαν ἡλιόλουστον ἡμέραν ὅλα τὰ τέκνα τῶν Πιπίνων, τὰ ὁποῖα τώρα εἶχον ἀνεπτυγμένα τὰ περὰ των, ζωηρὰ καὶ σφριγῶντα ἐδοκίμασαν νὰ πετάξουν καὶ ἡ πρώτη αὐτῆ δοκιμὴ ἐπέτυχε πληρέστατα. Ὅταν λέγωμεν ὅλα, πρέπει νὰ ἐξαιρέσωμεν τὴν Πιπιρούλαν. Δι' αὐτὴν εἶχον μεγάλας ἀξιώσεις καὶ ἐπειδὴ ἐπερίμενον νὰ τὴν ἐπιδείξουν παταγωδῶς, ὅτε θὰ ἦρχετο εἰς

ἡλικίαν νὰ ὑπανδρευθῆ, τὴν ἔκρουπταν ἀπὸ ὅλων τὰ ὄμματα. Ἀλλά, παρὰ τὰς ἐπιμόνους προσπαθείας, τὸ μυστικὸν τῆς καλλονῆς τῆς ἔγεινε γνωστὸν καὶ ἡ στιγμή ἐπέστη, καθ' ἣν θ' ἀπέβαιεν ἀδύνατον νὰ τὴν κρατήσουν ἐπὶ πλέον μακρὰν ἀπὸ τὸ βλέμμα τῶν περιέργων στρουθίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Οἱ πέντε μνηστῆρες

Μίαν ἡμέραν, ὀλίγον καιρὸν ἀφοῦ διεσκορπίσθη ἡ οἰκογένεια, ὁ θεῖος Φῖφος Δασοπούλης παρουσιάσθη ἀπροόπτως εἰς τοῦ Πιπίνου, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταφέρει τὴν οἰκογένειάν του εἰς μιὰ παράμερη κόχη τοῦ ὑποστέγου τῆς Ἀκαδημίας.

— Δὲν μοῦ λές, Πιπίνα; Ἔχομε, λέγει, μιὰ κόρη;

— Ἔτσι εἶναι, θεῖέ μου.

— Θὰ μοῦ τὴν παρουσιάσῃς;

— Ξεύρεις . . . θεῖέ μου . . .

— Ξεύρω . . . τί;

— Ὁ Πιπίνος λείπει ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Δὲν ζητῶ νὰ διῶ τὸν Πιπῖνον, ζητῶ τὴν κόρη σου.

— Ἐνόσω λείπει ἐκεῖνος, μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ! Τί μυστήρια εἰν' αὐτά; Ἔχεις μιὰ κόρη, ναὶ ἢ ὄχι; . . . Ναί; Λοιπὸν νομίζω πῶς δὲν χρειάζεται νὰ πάρῃς τὴν ἄδεια τοῦ Πιπίνου γιὰ νὰ μοῦ τὴν δείξῃς.

— Ἀπεφασίσαμε, θεϊέ μου, νὰ μὴ βιασθοῦμε νὰ τὴν βγάλωμε ἔς τὸν κόσμον.

— Δὲν εἶναι λόγος αὐτός, διὰ νὰ τὴν κρύπτετε ἀπὸ τὰ μάτια τῶν συγγενῶν.

— Δὲν εἶναι ἀκόμη βλέπετε, εἰς ἡλικίαν γάμου, καὶ φοβούμεθα ἂν τὴν ἰδοῦν...

— Νὰ μὴ σᾶς τὴν κλέψουν;

— Μάλιστα, θεϊέ μου,

— Χαρᾶς το, ἀνεψιά! εἶπε ξεκαρδιζόμενος ὁ μπάριμπα Φῖφος. Εἶδα κι' ἄλλας ἀξιώσεις ἔς τὸν κόσμον, μὰ αὐτὴ τὲς πέρασεν ὅλες.

— Εἶναι τόσον ὠραία!

— Ἵς τὰ μάτια σου εἶναι φυσικόν.

— Ἵς ὅλων τὰ μάτια, θεϊέ μου. Ἄ! ἂν τὴν βλέπατε!

— Μὰ τί διάβολο! γι' αὐτὸ ἦλθα. Ἐμπρὸς λοιπόν, πήγαινε νὰ τὴν φέρῃς, καὶ μὴ κάμνεις τόση φασαρία.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε.

— Μὰ βέβαια, τὸ θέλω. Ἐπὶ τέλους εἶναι ἀνεψιά μου.

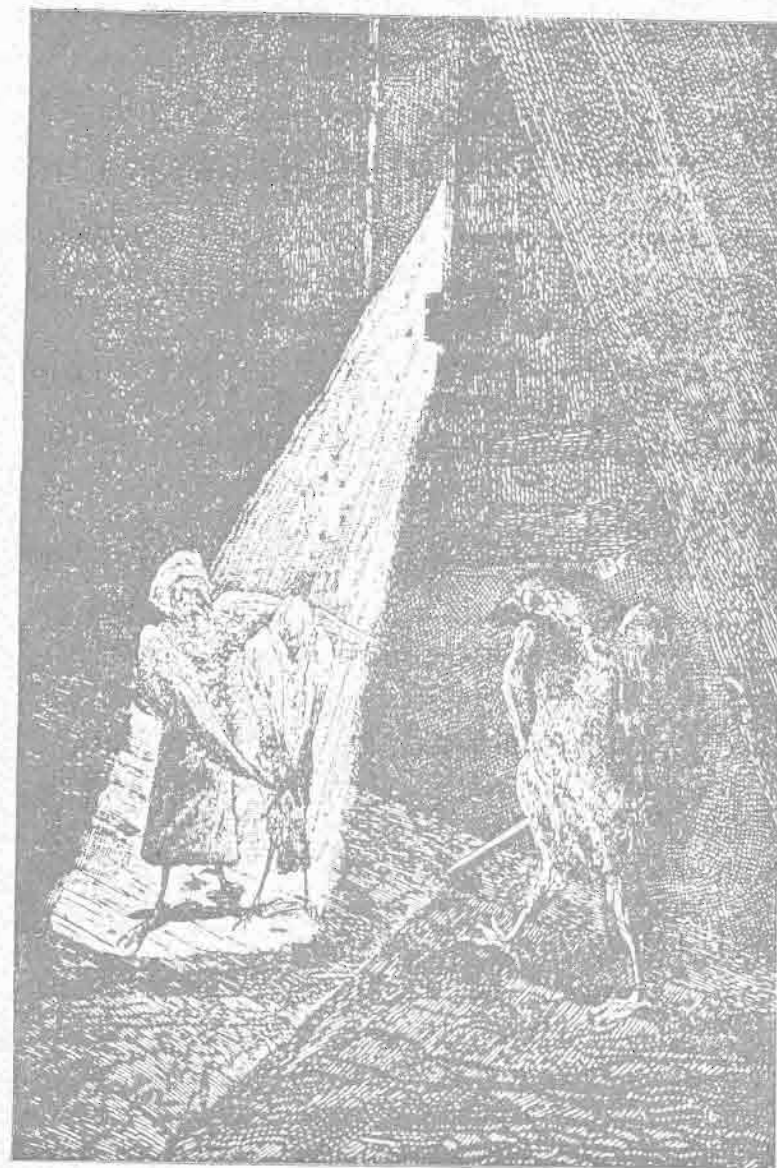
— Πηγαίνω, καλέ μου θεϊε.

Ἐπὶ τούτοις ἡ Πιπίνα ἀπεμακρύνθη καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε συνοδευομένη ἀπὸ τὴν κόρην της.

— Γιὰ φέρε τὴν ἐδῶ, εἶπεν ὁ μπάριμπα Φῖφος, ἐδῶ ἔς τὸν ἥλιο. Ἡ ὄρασίς μου ἤρχισε ν' ἀδυνατῆ καὶ τὸ σπίτι σου εἶναι θεοσκοτεινο.

Ἐπήκουσεν ἡ Πιπίνα καὶ ἔφερε τὴν Πιπιρούλα εἰς τὸ φωτεινὸν μέρος, ὅπου ἤστραψεν ἡ καλλονὴ της.

— Ψυχούλα μου! ἐλεφώνησεν ὁ μπάριμπα Φῖφος. Μὰ αὐτὴ δὲν εἶναι στρουθίτσα! Τίποτε φυσικώτερον ἀπὸ τὸ ἐπιφώνημα

Ἐπήκουσεν ἡ Πιπίνα καὶ ἔφερε τὴν Πιπιρούλα ἔς τὸ φωτεινὸν μέρος, ὅπου ἤστραψεν ἡ καλλονὴ της.

τοῦ μάρμπα Φίφου. Ποτὲ στρουθίτσα δὲν ἐφάνη τόσον παραδόξως ἐνδυμένη. Ἀκούσατε :

Τὸ κεφάλι καὶ ὁ λαιμὸς εἶχον λαμπρὸ γαλάζιο χρῶμα. καὶ ἕνα ζωηρότατον κόκκινον ἐπιστήθιον ἐκάλυπτεν ὅλον τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τοῦ σώματος μέχρι τῶν ποδῶν. Κομφὸν ὑποπράσινον ἐπανωφοράκι μὲ κροσσούς χρυσοκαστάνους ἐκάλυπτε τὴν ράχιγν μέχρι τῆς προσφύσεως τῶν περύγων, αἱ ὁποῖαι ἔφερον ὠραῖα μαῦρα ἀπαλὰ πτερά· καὶ ἡ οὐρὰ ἦτο μαύρη. Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν, λευκαὶ ὡς μαργαρίται, προσέδιδον ἔκτακτον λαμπρότητα εἰς τὸ βλέμμα· μόνοι οἱ πόδες καὶ τὸ ράμφος ἦσαν στρουθίου.

Ὁ μάρμπα Φίφος πνιγόμενος ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸν ἐστρέφετο περὶ τὴν μικρανεψιάν του καὶ ἐξέφραζε τὰ συναισθηματά του διὰ σιγανῶν ἐπιφωνημάτων.

— Δὲν μοῦ λὲς πῶς μὲ γελᾷς, φιλάτη μου ; εἶπεν εἰς τὴν Πιπίναν ἅμα συνῆλθεν ὀλίγον· αὐτὸ τὸ ὠραῖον πλάσμα δὲν εἶναι δικό σου.

— Μὲ συμπάθειο, θεῖέ μου, εἶναι ὅλο δικό μου.

Ὁ μάρμπα Φίφος ἐκουνούσε τὸ κεφάλι του καὶ ἐκύτταζε μιὰ τὴν μητέρα καὶ μιὰ τὴν κόρη.

Καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνὴν ἡ Πιπιρούλα ἔμεινε σιωπηλὴ καὶ ἀκίνητος μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα.

— Πήγαινε νὰ χαιρετήσης τὸν θεῖόν σου, εἶπεν ἡ Πιπίνα εἰς τὴν κόρην της, καὶ ἔπειτα νὰ ἐπιστρέψης ἔς τὸ κλαδί σου.

Ἡ μικρὰ ὑπεκλίθη μὲ χάριν καὶ ἀπῆλθεν.

Ὅταν ἐξηφανίσθη εἰς τὸ βάθος τοῦ κρησφυγέτου, ὁ θεῖος καὶ ἡ ἀνεψιὰ ἠτένισαν ἀλλήλους.

— Λοιπὸν ; εἶπεν ἐκεῖνη.

— Δέχθητι, φιλάτη μου, τὰ εἰλικρινῆ μου συγχαρητήρια. Ἐὰν τὸ ὠραῖον αὐτὸ πλάσμα σοῦ ἀνήκει, ἐννοῶ πολὺ καλὰ διατί

τὸ κρύπτεις μὲ τόσην ἐπιμονήν, καὶ ἐπικροτῶ εἰς τὰς δικαιολογημένας ἀξιώσεις σου. Ἄλλ' ὅμως σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν ἤμπορῶ νὰ πεισθῶ ὅτι αὐτὴ εἶναι κόρη δική σου καὶ κόρη τοῦ Πιπίνου.

— Καὶ ὅμως δική μας εἶναι θεῖέ μου. Ἐλησμόνησες τὲς προφητεῖες τοῦ Τιτίλου ; Σοῦ τὲς εἶχα εἰπῆ τότε.

— Ἀλήθεια, ὦ διάβολε ! μὰ τὴν πίστι μου, εἶν' ἀλήθεια ! Ὁ μπαμπόγερος ἐστάθηκε ἔς τὸ λόγο του, καὶ βλέπεις πῶς δὲν ἔχασες ποῦ ἐπερίμενες. Διάβολε ! ἔμορφιά ποῦ σοῦ τὴν ἔχει ! Εἶμαι κυριολεκτικῶς θαμβωμένος.

— Καὶ μόνον ἔμορφιά. θεῖέ μου ; Ἄμὲ καλωσύνη, προσήνεια, εὐθυμία ; Ἐνα παιδί ποῦ θὰ χαροποιήσῃ τὰ γεράματά μας.

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω τὰ συγχαρητήριά μου.

— Ἄχ, σᾶς παρακαλῶ πρὸ πάντων νὰ μὴ κάμετε λόγον περὶ τῆς ἔμορφιάς της.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια ! σὰν δύσκολο τὸ βλέπω,

Εἰς τὸν μάρμπα Φίφον-Δασοπούλην, ὅστις οὐδέποτε διέπρεψε διὰ τὴν ἐχεμύθειάν του, ὑπῆρξε φαίνεται, ἀδύνατον ν' ἀποκρύψῃ τὰς ἐντυπώσεις του, διότι τὴν ἐπιρῶσαν διεδόθησαν μεταξὺ τῶν φίλων καὶ γνωστῶν τῆς οἰκογενείας Πιπίνου μερικαὶ λεπτομέρειαι, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπέτρεπον νὰ τηρηθῆ ἐπὶ πλέον μυστικὴ ἢ καλλονὴ τῆς Πιπιρούλας. Ὑπεχρεώθη ἡ Πιπίνα νὰ ἐπιδείξῃ τὴν κόρην της, ἔξ οὗ καὶ μεγάλη ἐπεκράτησε συγκίνησις εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐφάνη αὕτη εἰς ἕνα δένδρον τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου.

Περὶ τὰ τριάκοντα στρουθία συνηγμένα ἐκεῖ ἐφλυάρουν ὅλα συγχρόνως κατὰ τὴν γνωστὴν συνήθειαν. Πλὴν ὅταν ἡ χαρίεσσα στρουθίτσα, τὸ πρῶτον ἀνοίξασα τὰ πτεράτης, ἐγκαταλείψασα τὸν γειτονικὸν ἐξώστην κατῆλθεν ὡς ἔμψυχον κόσμημα καὶ ἐτο-

ποθετήθη άπροσδοκίτως μεταξύ των, γενική σιγή έπεκράτησε.

Είς τὰ πλησίον δένδρα τάλλα στρουθία, άποροῦντα διὰ τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν σιγὴν, έσιώπησαν καὶ αὐτὰ καὶ έπλησίασαν διὰ νὰ έννοήσουν τὴν αἰτίαν. Καὶ μετ' όλίγον, ώς εκ τῆς γενικῆς περιεργείας, ἡ Πιπιρούλα έγένετο τὸ κέντρον μεγάλης συναθροίσεως έκατοντάδων πτηνῶν, τὰ όποια συνωθοῦντο μετ' τον σκοπὸν νὰ τὴν παρατηρήσωσι καλλίτερον.

Ἡ κυρία Πιπίνα έφούσκωνε άπο ύπερηφάνειαν.

Καὶ ό σύζυγός της δέν ἦτο όλιγώτερον ένθουσιασμένος, άλλ' υπεκρίνετο τὸν άδιάφορον καὶ έν σιγῇ άπέλαυε τοῦ θριάμβου τῆς θυγατρὸς του. Ὁ θριάμβος οὔτος έλαβε διαστάσεις μεγάλου γεγονότος καὶ ἠνάγκασε τὴν οἰκογένειαν ν' αλλάξῃ έντελῶς τρόπον ζωῆς.

Ἔως τότε έζων βίον μονήρη, ένίστε δεχόμενοι μόνον όλίγους σπανίους φίλους. Ἄφ' ἧς στιγμῆς όμως ἡ Πιπιρούλα εἰσήχθη εἰς τὸν κόσμον, έπαυσε διὰ τὴν οἰκογένειαν ἡ γλυκεῖα καὶ ἡσυχος εκείνη ζωή. Ἐν μιᾷ στιγμῇ έγένοντο περιζήτητοι καὶ, θέλοντες καὶ μή, ἠναγκάσθησαν νὰ ύποβληθῶσιν εἰς μερικὰς θυσίας.

Ἐν πρώτοις ἠναγκάσθησαν ν' αλλάξουν κατοικίαν, διότι όλοι τοὺς άπέδειξαν ότι τὸ παλαιόν των ένδιαίτημα δέν ἦρμοζε εἰς οἰκογένειαν τόσον ύπὸ τῆς τύχης έννοηθεῖσαν.

Τοῖς υπέδειξαν ώς εύπρεπές δι' αὐτοὺς οἶκημα ένα δένδρον τῆς πλατείας τῆς Ὁμονοίας όπου καὶ έγκατεστάθησαν πλησίον άλλων τινων οἰκογενειῶν προκρίτων, άπο πολλοῦ εκεῖ έγκατεστημένων, αἵτινες τοὺς υπεδέχθησαν μετὰ προθυμίας.

Ὁ Πιπίνος μ' όλα ταῦτα έπροτίμα νὰ μείνῃ όπου εύρίσκετο καὶ όπου ἦτο τόσον εύχαρισταμένος, άλλ' έπρεπε νὰ γνωρίσουν κόσμον, νὰ δεχθῶν έπισκέψεις καὶ τοῦτο έπέβαλλε πολλὰς θυσίας. Ἄλλως τε ἡ Πιπίνα έξεφράσθη! Ἐνθυμεῖτο τώρα ότι ώνο-

μάζετο Δασοπούλη καὶ ἠννόει νὰ ζήσῃ πλέον κατὰ τρόπον άρμόζοντα εἰς τὸ περιδοξον αὐτὸ όνομα. Φύσει όμως καλὴ καὶ μὴ στερουμένη όρθῆς κρίσεως, δέν εἶχε τὴν άδεξιότητα νὰ διακόψῃ τὰς άρχαίας σχέσεις της. Ἄφῆκε μόνον νὰ έννοήσουν ότι όσον άφορᾷ τὴν άποκατάστασιν τῆς κόρης της, δέν θὰ έφαίνετο συγκαταβατική καὶ θὰ εἶχεν άπαιτήσεις, αἵτινες έδικαιολογοῦντο άριστα διὰ τῶν προσόντων αὐτῆς.

Εύνόητον ότι οἱ μνηστῆρες παρουσιάσθησαν όμαδόν. Ἡ Πιπίνα τοὺς άπεμάκρυνεν, ίσχυριζόμενη ότι ἡ κόρη της ἦτο άκόμη πολὺ νέα. καὶ ότι εἶχαν άκόμη πολὺν καιρὸν διὰ νὰ σκεφθοῦν περὶ τῆς άποκαταστάσεώς της. Ἡ Πιπιρούλα, ώς κόρη καλοανατεθραμμένη, έπερίμενε διὰ ν' άποφανθῇ όπως οἱ γονεῖς της τὴν συμβουλευθοῦν. Αὐτοὶ δὲ τὸ βράδυ, άφοῦ κατεκλίνετο καὶ άπεκοιμᾶτο τὸ παιδί των, διὰ μακρῶν συνεζήτουν ἐπὶ τοῦ άτελευτήτου τούτου θέματος, τὸ όποιον καιρίως τοὺς ένδιέφερεν. Ἐκαστος τῶν συζύγων εἶχε τὰς προτιμήσεις του. Ὁ Πιπίνος εκλινεν υπὲρ τῶν ύποψηφίων τῆς μεσαιᾶς κοινωνικῆς τάξεως, όποιοι ἦσαν ό Φρικος ό Σκουφᾶτος, π, γ. ἡ ό πεταχτὸς Βουζάκος, άμφοτεροι νέοι καὶ ζωηροί, υπενθυμίζοντες εἰς τὸν πατέρα τὴν νεότητά του. Ἡ κυρία Πιπίνα, τῆς όποίας τὰ άριστοκρατικά ένστικτα εἶχον άπό τινος διεγερθῆ, υπεστήριζε πότε τὸν κομψὸν Κίκην τὸν Γαζιαν, νέον εύειδέστατον καὶ άνήκοντα εἰς τὴν κατ' έξοχὴν εκλεκτὴν κοινωνίαν; καὶ πότε τὸν Κέλδαν τὸν Φιλλύραν, τοῦ όποίου ἡ καταγωγή ἦτο επίσης ένδοξος. Αὐτός, καίτοι εἶχεν υπερβῆ τὴν πρώτην νεότητα, ἦτο όμως περιζήτητος ώς εκ τῆς λεπτότητος τῆς συμπεριφορᾶς του καὶ τῆς έξόχου εύγενείας καὶ χάριτος τῶν τρόπων του.

Ὅσον διὰ τὸν Λίλιον, τὸν καλὸν καὶ χαριέστατον πλὴν δειλὸν καὶ μετριόφρονα μικρανεψιόν των, οὔτε καν λόγον έκαμαν.

Τόσον ὀλίγον τὸν ἐλογάζονταν, ὥστε ἐνώπιόν του ὁ Πιπῖνος εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του :

— Καλὰ εἶν' ὅλα αὐτά, γυναῖκα· μὰ πρὶν ἀποφασίσωμε πρέπει νὰ συμβουλευθοῦμε τὸν Τιτίλο· ἐλησμόνησες τὰς παραγωγίας του :

— Δὲν τὰς ἐλησμόνησα, μὰ δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην νὰ τὸν συμβουλευθοῦμε εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τὸν Τιτίλο δὲν τὸν ἐπανείδαμε ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποῦ βγάλαμε τὴν Πιπιρούλα μας ἔς τὸν κόσμον. Ἐκεῖνος ἐπανεῦρε τὰς ἀρχαίας του ἔξεις καὶ δὲν μᾶς συλλογιέται ἐμᾶς.

— Δὲν τὸ πιστεύω αὐτό. Ἐνδιαφέρετο τόσον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς τελευταίας μας νεοσιᾶς, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς ξεχάσῃ. ἔτσι ἀπὸ τῆ μιᾶ μέρα ὡς τὴν ἄλλη.

— Γιατί λοιπὸν δὲν ἐφάνη ἔκτοτε;

— Θὰ τὸν ἐτρόμαξε ἡ νέα μας ζωὴ, ὑποθέτω.

— Πῶς θέλεις, μάτια μου. ἕνας γέρος μισάνθρωπος σὰν κι' αὐτὸν νὰ σκοτίζεται διὰ τὸν γάμον τῆς Πιπιρούλας μας; Δὲν παντρεύθηκε ποτέ του, δὲν ἔχει καμμία ἰδέα ἀπὸ τὸν κόσμον. Τί τοῦ μέλει ἂν ἡ Πιπιρούλα πόρει τὸν Φροῖκο ἢ τὸν Κίκη ἢ τὸν Βριζάκο ἢ τὸν Κέλδα ἢ ὅποιον ἄλλον θέλεις; Μήπως τοὺς εἶδε ποτέ του; Ποῦ θὰ βασίσῃ τὰς συμβουλὰς, ποῦ ἠμπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ εἰς τοιαύτην περίπτωσιν;

— Ὅλ' αὐτὰ εἶναι ὀρθά, φιλάτη μου. ἀλλ' ἐπὶ τέλους αὐτὸς μᾶς ἐσύστησε νὰ μὴ πανδρεύσωμε τὴν Πιπιρούλα χωρὶς νὰ τὸν εἰδοποιήσωμε καί, ἀπὸ ἀβροφροσύνην τοῦλάχιστον νομίζω.

— ὦ! ἂν πρόκηται περὶ ἀπλῆς ἐθιμοτυπίας, παραδέχομαι προθύμως νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸν Τιτίλο. Εἶμαι περιέργος νὰ ἰδῶ ποιὸν ἀπ' ὅλους τοὺς μνηστῆρας τῆς Πιπιρούλας θὰ προτιμήσῃ, ἀφοῦ κανένα δὲν γνωρίζει οὔτε ἐξ ὄψεως.

— Εἶσαι διατεθειμένη, νὰ παραδεχθῆς τὴν ἐκλογή του;

— Βεβαίως ὄχι; Δὲν μοῦ λές γιὰ ποιὰ μὲ πέρνεις, κύρ Πιπῖνε; Ὑποπτεύομαι ὅτι ὁ γέρω-μάντης αὐτός, ὁ ὁποῖος δὲν ξεύρω πῶς ἐννόησε ὅτι θ' ἀποκτήσωμε μίαν ἔκτακτον κόρη, ὑποπτεύομαι, λέγω, πῶς θὰ θέλῃ νὰ τὴν φυλάξῃ γιὰ κανένα μέλος τῆς οἰκογενείας του. Νὰ ἰδῆς ποῦ θὰ μᾶς παρουσιάσῃ κανένα ἀπὸ τοὺς ἀνεψιούς του.

— ὦχ, κι' ἐσύ, Πιπίνα!

— Θὰ τὸ ἰδῆς, θὰ τὸ ἰδῆς.

Ὁ Πιπῖνος ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἀξιότιμος αὐτοῦ σύζυγος δὲν θὰ ὠμίλει κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον πρὸ μηνὸς ἀκόμη· ἀλλ' ἔκτοτε κοῦφαι ἰδέαι ἐγεννήθησαν εἰς τὸ κεφάλι τῆς, καὶ ἡ φιλοδοξία κατέτρωγε τὸ πνεῦμά της.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπε, θὰ σκεφθοῦμε. Εἴμεθα καὶ θὰ μείνωμεν ἐλεύθεροι ν' ἀποφασίσωμεν μόνοι... Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐννοῶ κι' ἐγώ. Διόλου δὲν παραδέχομαι εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τὰς αὐθαιρέτους ἀξιώσεις τοῦ κ. Τιτίλου...

— Μά. ψυχούλα μου...

— Γιατί ν' ἀνακατωθῆ ἔς τὴν ἀποκατάστασί της;

— Πιστεύω ὅτι δὲν θ' ἀναμιχθῆ παρὰ ὅσον ἐπιτρέπεται εἰς φίλον· εἶμαι βέβαιος ὅτι ὑπ' αὐτὸν μόνον τὸν τίτλον ἀναμιγνύεται.

Μ' αὐτὰ καὶ μ' ἄλλα παρόμοια ἐπιχειρήματα ὁ Πιπῖνος κατώρθωσε νὰ καθησυχάσῃ τὴν ἔξαψιν τῆς συζύγου του καὶ νὰ τὴν πείσῃ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν ἐρημίτην. Πλὴν ἄλλος εἶχε προηγηθῆ. Ὁ Λίλιος, ἐν συντριβῇ καρδίας, εἶχεν ἀκούσει τὴν μεταξὺ τῆς θείας καὶ τοῦ θείου του συνομιλίαν, διότι μικρὸς ἀκόμη ἠγάπησε τὴν ἐξαδέλφην του. Μαζὺ ἔπαιζαν καὶ ἐκελαῖδοῦσαν καὶ ἡ Πιπιρούλα τὸν μετεχειρίζετο ὡς τὸν ἀρχαιότερον τῶν φίλων της, ὥστε ὁ νέος σπουργίτης δὲν ἐφαντάζετο ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ζήσῃ

χωρίς νὰ τὴν ἀποκτήσῃ σύζυγόν του. Δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὸ ζεῦγος Πιπίνου τὴν τολμηράν του σκέψιν. Ἄλλὰ καὶ εἰς τὴν Πιπιρούλαν οὐδέποτε ἐσκέφθη νὰ ἐκμυστηρευθῇ, Αἰ στρουθίτσα ὅμως εἶναι πονηραὶ καὶ πιθανὸν ἢ ἰδική μας νὰ εἶχε μυρισθῇ κάτι . . . Τέλος, καὶ ἂν τὸ ἠννόησε, δὲν ἐπροδόθη. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του τότε ὁ δυστυχῆς Λίλιος εἶχεν ἐνθυμηθῇ ὅτι ὁ κύριος Τιτίλιος αὐτός, περὶ τοῦ ὁποίου ἤκουσε νὰ ὁμιλοῦν, θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ ἐληρεάσῃ τὴν τύχην τῆς ἀγαπητῆς του, καὶ ὁ δειλὸς αὐτὸς ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν σοφὸν γέροντα καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὸν ἐλκύσῃ πρὸς τὸ μέρος του.

— Τί θὰ τοῦ εἰπῶ ; δὲν ξεύρω, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν δὲν ξεύρω καὶ ἂν θὰ τοῦ εἰπῶ τίποτε ἄλλ' ἀγαπῶ τὴν Πιπιρούλα, καὶ δύναμαι νὰ τὴν καταστήσω εὐτυχῇ, πολὺ περισσότερον ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς αὐτοὺς κυρίους, οἱ ὅποιοι δὲν θαυμάζουν εἰμὴ τὸ ὠραῖον πτέρωμά της, καὶ οὐδόλως φροντίζουν διὰ τὰς ψυχικάς της ἀρετὰς καὶ τὰς χάριτας τοῦ πνεύματός της. ὦ ! εἶναι ἢ τελειότερα στρουθίτσα τοῦ κόσμου, καὶ διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσω, τίποτε δὲν θὰ μοῦ φανῇ δύσκολον.

Μετὰ τὰς σκέψεις αὐτὰς ὁ Λίλιος ἐξωδίκως πληροφορηθεὶς περὶ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ ἐρημίτου, ἕνα πρωτὶ ἐστολίσθη, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ κατακτήσῃ αὐτὴν τὴν Πιπιρούλαν, καὶ ἐπέταξε πρὸς τὸν πύργον. Καθ' ὁδὸν ἠτοιμάζε ἀναριθμήτους προσφωνήσεις, πλὴν ἐνώπιον τοῦ σοβαροῦ Τιτίλου, τὸ πτωχὸν στρουθίον ἐλησμόνησε τὰ πάντα, καὶ διετέλει σιωπηλόν, τρέμον καὶ μετ' ἀπελπισίας σκεπτόμενον ὅτι ἀφεύκτως ἐκλαμβάνεται ὡς ἠλίθιον.

— Τί ζητεῖς ; ἠρώτησεν ὁ γέρον.

— Κύριε, ἀπῆντησε καὶ αἱ πτέρυγές του ἔτρεμον τὸ διάβημά μου σὰς φαίνεται ἴσως τολμηρόν . . .

— Τότε λοιπὸν δὲν ἔπρεπε νὰ τολμήσῃς.

Ὁ πτωχὸς Λίλιος ἐντελῶς τὰ ἔχασε· ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς τὸν σκοπὸν τοῦ διαβήματός του, ἔλαβε δυνάμεις καὶ ἐξηκολούθησε :

— Τὸ διάβημά μου θὰ σὰς φανῇ ἴσως τολμηρόν. πλὴν ἐσκέφθη, κύριε, ὅτι θὰ φανῆτε ἐπεικῆς . . . Θὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν τὴν σοβαρότητα τοῦ σκοποῦ.

— Ἄκουσε, διέκοψεν ὁ Τιτίλος. ὅλ' αὐτὰ εἶναι φράσεις περιτταί. Εἰς τὸ προκείμενον παρακαλῶ, εἰς τὸ προκείμενον. Τί ζητεῖς ;

— Μάλιστα, θὰ σὰς τὸ γνωρίσω. εἶπε μ' αἰφνιδίαν ἀποφασιστικότητά ὁ Λίλιος, ἀγαπῶ τὴν Πιπιρούλα, τὴν κόρη τοῦ Πιπίνου, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὴν νυμφευθῶ.

— Θέλεις τὰ νυμφευθῆς τὴν Πιπιρούλα ; Ἐ, ἀποτάθητι λοιπὸν ἔς τοὺς γονεῖς της.

— Ἀλλοίμονον κύριε ! οἱ γονεῖς της ἔχουν δι' αὐτὴν ἀξιώσεις, τὰς ὁποίας ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἱκανοποιήσω· δὲν ἔχω οὔτε τίτλους, οὔτε περιουσίαν καὶ ὅμως ἂν μοῦ ἐπαρουσιάζετο ἢ εὐκαιρία ν' ἀναδειχθῶ εἰς τὰ ὄμματα τῆς Πιπιρούλας. νὰ ἐλκύσω τὴν προσοχὴν της δι' ἄθλου ἢ μεγαλοουργήματος . . . Ἄ, κύριε ! πιστεύσατε ὅτι δὲν θὰ ἐφοβούμην μήτε τοὺς κόπους μήτε κάθε θυσίαν.

— Τί μοῦ λές ; εἶπεν ὁ Τιτίλος, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ βλέπῃ μ' ἐνδιαφέρον τὸν ζῆλον τοῦ νεαροῦ στρουθίου. Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ δὲν μοῦ λέγουν εἰς τί ἠμπορῶ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος.

— Νὰ μὲ συμβουλευσέτε· καὶ ἂν ὠφεληθῶ ἀπὸ τὰς συμβουλὰς σας, τότε νὰ μὲ προστατεύσετε.

— Ἄ ! συμβουλήν ζητεῖς ;

Καὶ προσέβλεψεν εἰς τὸν Λίλιον μὲ προφανῆ προσήνεια.

— Μάλιστα, κύριε, εἶμαι πολὺ νέος καὶ ἄπειρος. Ἄλλὰ σεις

ὡς σοφὸς καὶ πολυμαθής, θὰ ἦσθε καὶ καλός, καὶ ἂν ἠθέλατε νὰ μὲ βοηθήσετε . . .

— Μπα, εἶπεν ὁ Τιτίλος, παρατηρῶν αὐτὸν μὲ περιέργειαν, ὑπάρχουν λοιπὸν ἀκόμη νέοι σπουργῖται, ποῦ ζητοῦν τὰς συμβουλὰς τῶν ἡλικιωμένων; Ἐνόμιζα ὅτι ἡ γενεὰ αὐτὴ ἐξέλιπε. Σὺ εἶσαι σπάνιον πτηνόν, φίλε μου· στρέψε ὀλίγον νὰ σὲ παρατηρήσω εἰς ὄλας σου τὰς φάσεις.

Ἐπιτίλος διὰ ν' ἀστερευθῆ ἀφῆκε τὸ πρόην τραχύ του ὑψος προφανῶς τὰ αἰσθημάτα του ἐγένοντο ἡπιώτερα. Τὸ παρατήρησεν ὁ Λίλιος καὶ ἀνεφώνησεν :

— Ἄ! κύριε, πόσον εἶμαι εὐτυχής, διότι ἦλθα πρὸς ὑμᾶς!

— Στάσου! στάσου! μικρὸ μου φίλε . . . Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Λίλιος.

— Εὐχον ὄνομα, χμ! χμ! Λοιπόν, φίλε Λίλιε, τὸ διάβημά σου μὲ συγκινεῖ. Σὲ τιμᾷ. Ἡ σύγχρονος νεολαία ἔχασε τὸ σεμνὸν αὐτὸ ὑψος. Προτρέχει, περιφρονεῖ τὴν πείραν τῶν γερόντων, νομίζει ὅτι γνωρίζει τὰ πάντα. Ἐνίοτε αὐτὰ φέρουν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν, συχνότατα ὅμως εἰς τὴν καταστροφὴν . . . Χμ! χμ! . . . Ἐγνώρισα πολλὰ νέα στρουθία, τὰ ὁποῖα περιεπλάκησαν εἰς ἐπιχειρήσεις, ὅπου ἔχασαν τὰ πτερά των . . . ὅλα των τὰ πτερά . . . Ὅσοι γλυτώσουν ἀποκτοῦν κάποια φρόνησιν, ἀλλὰ τὴν ἔχουν πληρώσει ἀκριβὰ, . . . Ἐτσι λοιπόν, κύριε, ἀγαπᾷς τὴν Πιπιρούλα;

— ὦ! κύριε, μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά!

— Καλά! ἀλλ' αἰσθάνεσαι τὴν δύναμιν . . .

— Νὰ κινήσω τὰ πάντα, μάλιστα, τὰ πάντα! Εἰπέτε μου τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσω, καὶ θὰ τὸ κάμω!

— Χαρὰ ἔς τὸν ἐνθουσιασμό! Ἄχ! νεότης, νεότης! τί κριμα νὰ εἶσαι τόσο ὑπεροπτική!

— Θὰ ἐπιχειρήσω τὰ ἀδύνατα!

— Καὶ ἀκόμη περισσότερα, δὲν ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ δὲν θὰ σᾶς ζητήσωμεν τόσα πολλά. Θ' ἀρκεσθοῦμεν ἀπλῶς εἰς κάτι ἀξιωματικόν, λόγου χάριν εἰς κανένα καλλιτέχνημα . . . Για νὰ ἰδοῦμε· ξεύρεις νὰ κτίσης φωλιάν;

— Φωλιάν, κύριε!

— Φωλιάν, μάλιστα, φωλιάν.

— Δὲν ξεύρω . . . ἴσως . . . δὲν ἐσκέφθην ποτέ.

— Ἄ! ὁρίστε! δὲν ἐσκέφθης ποτέ, αὐτὸ ὅμως δὲν σὲ ἐμποδίζει νὰ ζητῆς νὰ νυμφευθῆς ἀμέσως, ἔτσι ἀπερισκέπτως καὶ ὑστερον κακὴν κακῶς θὰ τὰ ξεδιαλύσης ὅπως μπορεῖς. Ἐσὲ βεβαίως σοῦ καλοέρχεται ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ καὶ νομίζεις ὅτι θὰ τὴν παραδεχθῆ ἔξ ἴσου καὶ ἡ Πιπιρούλα. Ἡ μεγαλειτέρα μερὶς τῶν οἰκιακῶν φροντίδων θὰ πέσῃ ἔς τὴν ῥάχη της· ὁ κ. Λίλιος ὅμως θὰ εἶναι ἰκανοποιημένος καὶ εὐτυχής. Τί ἄλλο θέλομε!

— Κύριε! . . .

— Εἶσαι, ποῦ θὰ πῆ, ἐγωιστής;

— Οἴμοι! ἀγαπῶ περισσότερο τὴν Πιπιρούλα ἀπὸ τὴν ζωή!

— Δὲν ἀμφιβάλλω. Εἶσαι ἐγωιστής χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃς. Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ζήτημα τῆς φωλεᾶς. Πρὶν νὰ νυμφευθῆ κανεὶς πρέπει νὰ ξεύρῃ νὰ κτίσῃ τὴν φωλιά του, ἀπ' ἐκεῖ πρέπει ν' ἀρχίσῃ ὅσον τάχιστα.

— Ἀμέσως, κύριε· κ' ἐγὼ αὐτὸ ζητῶ.

— Πάει καλά. Σημείωσε ὅμως, φίλε μου, ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀρκεσθῆς εἰς ἔργον ἀκαλλιτέχνητον καὶ χονδροειδές, ὅπως κάμνουν οἱ ἄλλοι σπουργῖται. Ἡ Πιπιρούλα δὲν εἶναι συνήθης νεᾶνις καὶ τὰ ἔκτακτα αὐτῆς πλεονεκτήματα θὰ σοῦ δημιουργήσουν πολλὰς ὑποχρεώσεις. Εἰς τὴν μικρὰν μου φίλην χρειάζεται ἀντάξιον οἶκημα.

— Τίποτε δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἄξιον ἐκείνης!

— Ἐκτὸς τῆς ἀφεντιᾶς σου, ἐννοεῖται. Ἴσως εἶναι . . . χωρὶς νὰ χάνῃς καιρὸν ἐπιδώσου εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς... Ἴσως ἀντιζήλους;

— ὦ! ναί . . .

— Ἴσως εἶναι! πρέπει νὰ τοὺς νικήσῃς. Κτίσε μίαν φωλιάν ἀπαράμιλλον, εἰς τρόπον ὥστε οἱ γονεῖς τῆς Πιπιρούλας νὰ κάμουν αὐτὴν τὴν σκέψιν: «Μὲ τέτοιον φίλεργον ἄνδρα ἢ κόρη μας δὲν θὰ στερεῖται βεβαίως». Καὶ τότε θὰ παρακινδυνεύσῃς τὴν πρότασίν σου.

— Ἀπαράμιλλον φωλιάν! Πῶς νὰ τὴν κτίσω;

— Παρατήρησε! Μελέτησε! Κοπίασε . . .

— Ἄχ! ἂν ἠθέλατε, κύριε, νὰ μὲ καθοδηγήσετε, νὰ μοῦ ὑποδείξετε πῶς πρέπει ν' ἀρχίσω! Θέλετε, κύριε;

— Προθύμως. Διαβλέπω εἰς τὸ πρόσωπόν σου πρόθυμον καὶ προσεκτικὸν μαθητὴν. Εἴμεθα λοιπὸν σύμφωνοι. Ἴσως θὰ εἶμαι ὁ διδάσκαλός σου, καὶ εἰς τὸ πρῶτον αὐτὸ μάθημα θὰ σοῦ δείξω κἄτι, τὸ ὁποῖον θὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον σου καὶ θὰ σὲ διδάξῃ συγχρόνως. Ἀκολουθεῖ με.

Ὁ Τιτίλος καὶ ὁ σύντροφός του ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν ὑδρορρόην καὶ ἐπέταξαν πρὸς τὴν λεωφόρον Πατησίων, τὴν ὁποίαν διέτρεξαν ἐν μέρει, πετῶντες ὑπεράνω τῶν στεγῶν. Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον, εἰς τὸ ἔρεισμα δηλαδὴ παραθύρου ἀνωγείου, ὅπου ἐσύχναζε φαίνεται, ὁ Τιτίλος, καθότι διηυθύνθη ἐκεῖ ἀπνευστί, χωρὶς διόλου νὰ διστάξῃ.

Τὸ παράθυρον ἦτον ἀνοιχτόν, καὶ ἀπὸ τὴν θέσιν των ἔβλεπαν ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δωματίου, τὸ ὁποῖον ὁ ἥλιος ἐφώτιζεν. Ἦτο μικρόν, καθαρῶτατον, ἀλλ' οὐχὶ πολυτελὲς δωμάτιον, ὡς ἦτο ἄλλως τε φυσικὸν εἰς τοιοῦτον ὕψος. Ἐν μόνον ἀντικείμενον

ὡς ἐκ τῆς πολυτελείας αὐτοῦ ἀντέκειτο πρὸς τὴν ἀπλότητα τῆς ὅλης ἐπιπλώσεως. Ἦτο μία ὠραία καφασωτὴ κούνια ἐξ ἐστιλβωμένου ξύλου, εἰς σχῆμα καλαθίου, κρεμασμένη ἀπὸ δύο ἀντιστάτας, τῶν ὁποίων ὁ ἓνας εἶχε σχῆμα ἀνθοδόχης καὶ ἔφερεν ὀλίγα ἄνθη καὶ ὁ ἄλλος ὑψηλότερος καὶ λυγισμένος μὲ χάριν πρὸς τὰ ἄνω, ἐβάσταζεν ἐν εἶδος κουνουπιέρας μὲ ὠραία κεντημένα ἄνθη. Διὰ μέσου τοῦ λεπτοῦ ἐκείνου ὑφάσματος διεκρίνετο παχὺ καὶ ὠραιότατον βρέφος μὲ ρόδινα φουσκωτὰ μαγουλάκια. Ἐκοιμᾶτο τὸν ὕπνον τῆς ἀθωότητος, καὶ τὸ μικρόν του σῶμα βυθισμένον εἰς ἀπαλὸν στρωματάκι, ἐκάλυπταν, καθὼς καὶ τὸ μαξιλαράκι του, λευχεύματα ἐξαιρέτου καθαριότητος.

Νεαρὰ γυνὴ ἐκάθητο παρ' αὐτό, ἐκινούσε σιγὰ σιγὰ τὴν κούνια κ' ἐτραγουδοῦσε γλυκὸ ξεσυρμένο νανούρισμα. Ὁ Τιτίλος διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τῆς, ἔβγαλε μικρὰν φωνήν. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν κ' ἐμειδίασεν, ἀναγνωρίζουσα τὸν ἐπισκέπτην. Χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ τραγοῦδί τῆς ἐξηκολούθησε νὰ κινῇ μὲ τὸ ἓν χεῖρ τὴν κούνια τοῦ μικροῦ, καὶ βυθίσασα τὸ ἄλλο εἰς μίαν ζαχαριέραν, ἢ ὁποία ἔτυχε νὰ ἦναι κοντά τῆς, ἔβγαλε δύο μικρὰ κομμάτια ζάχαρη, καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὸ κατῶφλι τοῦ παραθύρου. Ὁ Τιτίλος ἀφῆκε δευτέραν φωνήν, ἢ ὁποία τὴν φορὰν ταύτην ἐσήμαινεν «εὐχαριστῶ». Ἦρπασε τὸ ἓνα κομματάκι τῆς ζαχάρεως καὶ ἔνευσεν εἰς τὸν Λίλιον νὰ πάρῃ τὸ ἄλλο. Κατόπιν ἐπέταξαν καὶ οἱ δύο εἰς γειτονικὸν ἐξώστην νὰ κάμουν ἐκεῖ τὸ πρόγευμά των.

— Ἐ! λοιπόν, μικρὸ μου φίλε, ἠρώτησεν ὁ Τιτίλος τραγανίζων τὴν ζάχαρὴν του, ἐπρόσεξες;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Λίλιος μὲ ὕφος προδίδον ἀμηχανίαν.

— Ἴδου πῶς οἱ ἄνθρωποι κατασκευάζουν τὰς φωλιὰς των.

Δὲν ἀπαιτῶ, ἐννοεῖται, νὰ κτίσης παρομοίαν. Ἦμπορεῖς ὁμως νὰ ἐμπνευσθῆς ἀπὸ τὸ λίκνον αὐτό.

«Ἐς αὖριον τὸ δεύτερον μάθημα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

Οἱ ὄροι

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Πιπίνου, ἐφαρμόζοντες τὸ πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον εἶχον προδιαγράψει, ἐξῆλθον μίαν ἡμέραν διὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ λευκὸν στρουθί. Τοὺς ὑπεδέχθη ἐνθέρμως, ἐπληροφορήθη τὰ κατ' αὐτοὺς καὶ τοὺς ἔκαμε πολλοὺς ἐπαίνους διὰ τὴν Πιπιρούλαν.

— Λοιπόν! εἶπεν ἐν τέλει, ἐσκέφθημεν διόλου διὰ τὸν γάμον τῆς ἀγαπητῆς μας;

— Τίποτε δὲν μᾶς βιάζει, ἀπήντησεν ἡ Πιπίνα.

— Νά τα μας! ἐσκέφθη ὁ Πιπίνος.

— Ἐρωτῶ, εἶπεν ὁ Τιτίλος, διότι, ὡς γνωρίζετε, ἐνδιαφέρομαι διὰ τὴν κόρην σας...

— Τὸ γνωρίζομε, κύριε Τιτίλε.

— Πρέπει νὰ φροντίσωμε διὰ κανένα καλὸ συνοικέσιον...

— Βεβαίως! Δόξα τῷ Θεῷ αἱ προτάσεις δὲν λείπουν ἢ ἐκλογὴ μόνη μᾶς στενοχωρεῖ.

— Δὲν ἀμφιβάλλω. Ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς ταύτης ἐφιστῶ ὅλην σας τὴν προσοχήν.

— Μείνατε ἡσυχος, δὲν θ' ἀποφασίσωμε ἔς τὰ πεταχτά.

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι σπουδαῖον. Ἡ Πιπιρούλα σας δὲν εἶναι συνήθης στρουθίτσα.

— Καθημερινῶς μᾶς τὸ λέγουν. Δι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς δὲν θὰ τὴν δώσωμε παρὰ εἰς σύζυγον ἐκτάκτου ἀξίας.

— Διὰ τῆς γεννήσεως τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ ἡ φύσις ἀναμφιβόλως ἐπεδίωξε κάτι τι. Πρέπει νὰ συσκεφθοῦμε περὶ τοῦ μέλλοντός της, θὰ ἦμαι δὲ εὐτυχής, ἂν δυνηθῶ, ἐπὶ παρουσίᾳ σας, νὰ τῆς δώσω μερικὰς συμβουλὰς.

Ἡ Πιπίνα ἐξανέστη.

— Ἡ Πιπιρούλα, κύριε, δὲν λαμβάνει συμβουλὰς, παρὰ μόνον ἀπὸ τοὺς γονεῖς της.

— Καὶ ἀπὸ τοὺς φίλους της, προσέθηκε διαλλακτικῶς ὁ Πιπίνος.

— Ἐπιτρέψατε! ὑπέλαβεν ὁ ἐρημίτης. Πρὸ καιροῦ, νομίζω, μοῦ ἐχορηγήσατε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφέρω τὴν γνώμην μου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

— ὦ! κύριε Τιτίλε, εἶπε μὲ κάποια ζωηρότητα ἡ Πιπίνα, ἐπειδὴ εἶμαι εἰλικρινής, θὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσει πολὺ ν' ἀναμιγνύονται ἔς τὰ οἰκογενειακά μου· προτιμῶ νὰ τὰ ξεδιαλίζω μόνη μου.

— Εἶσαι ἀγνώμων! ἀνέκραξεν ὁ Τιτίλος, καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ, ἀδεξία. Ἐὰν δὲν ἦμην ἐγώ, ποτὲ δὲν θὰ κατώρθωνες ν' ἀναθρέψης τὸ παιδί αὐτό, διὰ τὸ ὁποῖον τόσον ἐπαίρεσαι σήμερον. Ἄφοῦ λοιπὸν σοῦ ἔδωκα τοιαύτας ἀποδείξεις τῆς δυνάμεώς μου, πῶς τολμᾶς τώρα ν' ἀποκηρύξης τὴν κηδεμονίαν μου ἀπὸ τὴν ὁποίαν τόσα ὠφελήθη;

— Γυναῖκα! ἐψιθύρισεν ὁ Πιπίνος, εἶπες μίαν ἀνοησία.

— Μὴ θυμώνετε, κύριε Τιτίλε, εἶπεν ἡ Πιπίνα, κάπως συνταραχθεῖσα ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ σοφοῦ.

— Ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε:

— Πῶς τολμᾶς ν' ἀπωθήσῃς τὴν τόσον φιλόφρονα ἐπέμβα-
σιν δοκιμασμένου φίλου ;

— Κύριε Τιτίλε, δὲν ἤθελα νὰ σᾶς θυμώσω.

— Ἐὰν σᾶς ἐγκαταλείψω εἰς τὴν ματαιότητά σας, ἡ κόρη
σας θὰ γίνῃ τὸ δυστυχέστερον τῶν πλασμάτων.

— ὦ ! σᾶς παρακαλῶ, μὴ τὰ λέτε αὐτά, κύριε Τιτίλε, εἶ-
πε σχεδὸν κλαίουσα ἡ Πιπίνα.

Ἐκεῖνος βλέπων αὐτὴν τόσον συγκεκινημένην, ὀλίγον κατηυ-
νάσθη.

— Δὲν μοῦ λέτε, ὑπέλαβε, σᾶς ἔδωσα ποτὲ καμμίαν συμβου-
λήν, ἡ ὁποία δὲν σᾶς ἦτο χρήσιμος ;

— Ἀλήθεια ! ἀλήθεια ! ποτέ !

— Δὲν ἐφάνην πάντοτε πρόθυμος νὰ σᾶς ὑπηρετήσω ;

— Εἶν' ἀλήθεια ! ὦ ! κύριε Τιτίλε ! . . .

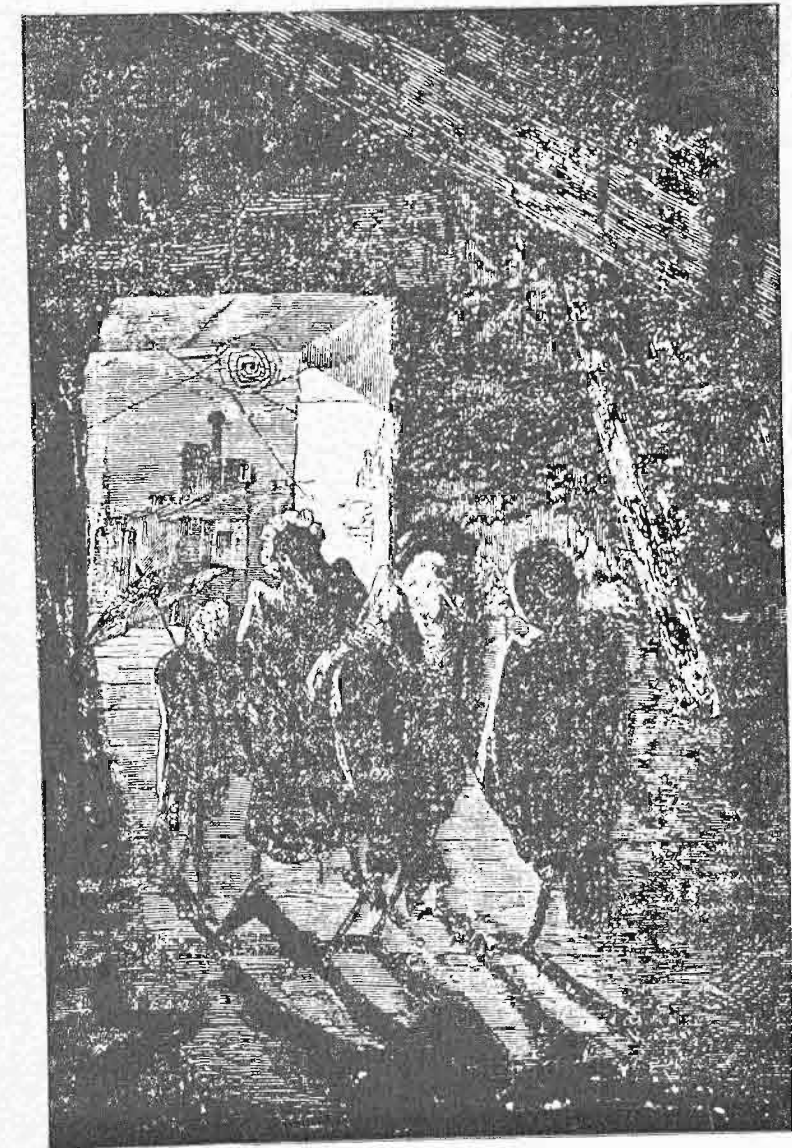
— Τότε λοιπόν, πῶς . . .

— Σεβαστὲ φίλε, δώσατέ μας, δώσατε ἀφειδῶς τὰς συμβου-
λάς σας. Παραφορτώσατέ μας, ἐὰν θέλετε ! θὰ εἴμεθα πολὺ εὐ-
τυχεῖς νὰ τὰς ἀκολουθήσωμεν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ ἡ σύζυγός
μου τὸ ἴδιο σκέπτεται !

— Μάλιστα ! μάλιστα ! ἐψιδύρισεν ἡ Πιπίνα. Συγχωρήσατέ
με, κύριε Τιτίλε.

— Τώρα πλέον ἡ Πιπίνα ἔκλαιε μὲ λυγμούς, καὶ ὁ γέρον
συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν λύπην της, τῆς ἀπέτεινε μερικὰ καλὰ λόγια
καὶ τῆς ἔδωκε νὰ πιῇ ὀλίγας σταγόνας ἀναψυκτικοῦ ποτοῦ, τὸ
ὁποῖον ἠτοίμαζεν ὁ ἴδιος ἀπὸ διάφορα βότανα. Ἄμα εἶδεν ὅτι
ἐπὶ τέλους καθησύχασεν ἡ Πιπίνα, εἶπεν :

— Ἐπεθύμουν κόρη ὡς ἡ Πιπιρούλα νὰ ἀνῆκεν εἰς ἕξοχον
στρουθί. Λοιπόν, σᾶς συμβουλεύω, ἐπειδὴ θὰ παρουσιασθοῦν
πολλοὶ ὑποψήφιοι, νὰ κάμετε μίαν πρώτην ἐκλογὴν μεταξὺ ἐκεί-

Καλημέρα σας, παιδιά μου ! τοὺς ἐφώναξεν ἀπὸ μακρὰν.

νων, οί όποιοι ώς έκ τῆς ἡλικίας καί τῆς φυσιογνωμίας των ἤμποροῦν νά ἦναι εὐχάριστοι εἰς μίαν νέαν στρουθίτσαν, καί νά δώσετε τὸ ποδαράκι της εἰς τὸν νέον ἐκεῖνον, ὁ όποῖος θ' ἀναδειχθῆ διά τινος ἀληθῶς ἐξόχου ἔργου. Ὡς βλέπετε, σᾶς προτείνω νά προκηρύξετε διαγωνισμόν, ὁ όποῖος θὰ ἔχη δι' ὑμᾶς τοῦτο τὸ πλεονέκτημα, ὅτι μόνον οἱ ἀληθῶς ἐρωτευμένοι μνηστῆρες θὰ τολμήσουν νά λάβουν μέρος. Ὁ μᾶλλον εὐφυής, ὁ μᾶλλον ἰκανός θὰ γίνῃ ὁ εὐτυχῆς σύζυγος τῆς Πιπιρούλας. Εἶπον.

— Καί εἶπατε λαμπρά, κύριε Τιτίλε, ἀνεφώνησεν ὁ Πιπῖνος ἐνθουσιωδῶς. Ἔτσι εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ γαμβρός μου δὲν θὰ ἦναι οὔτε ἠλίθιος, οὔτε ὀκηρός.

— Κύριε Τιτίλε, εἶπε τότε καί ἡ Πιπίνα μὲ θελκτικὸν μειδίαμα, εἶσθε καί πάλιν δι' ἡμᾶς ἡ Πρόνοια.

Θὰ ἔμεναν ἀκόμη ἐκεῖ, ἀλλ' ὁ ἐρημίτης ἐβιάζετο, διότι ἔπρεπε νά τελειώσῃ ἐνδιαφέρουσαν μελέτην περὶ τῶν θρεπτικῶν ιδιοτήτων τῆς ἀναγαλλίδος ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς τοῦ καννάβεως. Ἀπεχαιρέτισεν ὅθεν τοὺς ἐπισκέπτας του, ὑποσχόμενος νά τοὺς ἐπισκεφθῆ προσεχῶς διὰ νά μάθῃ τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα τῶν συμβουλῶν του.

— Καλὴ ἐπιτυχία, μικρὲ μου Λίλιε! εἶπεν ἐνδομύχως. Θὰ ἰδοῦμεν ἂν πράγματι εἶσαι ἄξιος νά νυμφευθῆς τὴν ἐξαδέλφην σου! . . .

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ μπάριπα Φῖρος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κέλδα Φιλύρα τοῦ Πυργίτου, ἐπερίμενε τὸ ζεῦγος Πιπίνου εἰς τὸ σπίτι των.

— Καλημέρα σας, παιδιά μου! τοὺς ἐφώναξεν ἀπὸ μακρῶν. Ἔχω νά σοῦ πῶ, Πιπῖνε, ἄς μείνῃ ἡ Πιπίνα μὲ τὸν Κέλδα καί σὺ ἀκολούθησέ με.

Ἐπῆρε τὸν Πιπῖνο παράμερα καί ἐξηκολούθησε :

— Μὲ δυὸ λέξεις θὰ σοῦ ἐξηγήσω περὶ τίνος πρόκειται. Βλέπεις ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν ὠραῖον σπουργίτην, τὸν φίλον μου Κέλδα; Εἶδε τὴν κόρη σας τὴν Πιπιρούλα καί τὴν ζητεῖ εἰς γάμον. Ἐννοῶ πληρέστατα τὴν ἐπιθυμίαν του αὐτῆν. Μόλα ταῦτα, παλληκάρι μου, εἶναι μεγάλη τιμὴ αὐτῆ ποῦ σᾶς γίνεται. Ἀποκαλυφθῆτε.

— Ἀποκαλύπτομαι, κύριε Φῖφε Δασοπούλη . . .

— Ἐμπορεῖς νά λέγῃς θεῖέ μου, ἀφοῦ ἐπὶ τέλος εἶσαι σύζυγος τῆς ἀνεψιάς μου . . . Εἶμεθα λοιπὸν σύμφωνοι ;

— Ἐπιτρέψατε ! . . . Ἀποκαλύπτομαι, ἀλλὰ ζητῶ ὀλίγων ἡμερῶν προθεσίαν διὰ νά σκεφθῶ . . .

— Ὅριστε ! Κακῶς ἤκουσα ἀναμφιβόλως !

— Ὅχι, θεῖέ μου. Ζητῶ ὀλίγας ἡμέρας διὰ νά σκεφθῶ.

— Δὲν μοῦ λὲς τί ἔναι τοῦτα, κύρ Πιπῖνε ; Ἐχασες τὰ μυαλά σου ; Τί διάβολο ! ξεύρεις ὅτι ὁ κύριος Κέλδας Φιλύρας ὁ Πυργίτης σᾶς κάμνει ἔκτακτον τιμὴν καταδεχόμενος νά εἰσέλθῃ ἔς τὴν οἰκογένειάν σας, καί ὅτι ἂν ἡ Πιπιρούλα δὲν κατήγετο μητρόθεν ἐκ τῶν Δασοπούλη, ἡ καλλονὴ της δὲν θὰ ἐδικαιολογεῖ ἀρκετά, κατ' ἐμέ, τὸ διάβημα, τὸ ὁποῖον κάμνω ἐδῶ σήμερον!

— Τὸ παραδέχομαι, θεῖέ μου.

— Ἐμποροῦμε νά μάθουμε, κύριε Πιπῖνε, τὰ αἷτια τῶν ἀκατανοήτων αὐτῶν ἐνδοιασμῶν ;

— Γιατί ὄχι ; Ἀλλὰ καλλίτερα ἐξηγηθῆτε μὲ τὴν Πιπίνα. Ἔ, πσοτ ! Πιπίνα, ἔλα ἔδῶ !

Ἡ Πιπίνα ἐπέταξεν ἀμέσως πλησίον τῶν δύο διαλεγομένων.

— Τί εἶν' αὐτά, φιλάτη μου ; ἔπασαν τὰ μοῦτρα μου ! Ζητῶ ἐκ μέρους τοῦ φίλου μου Κέλδα τὴν κόρην σου εἰς γάμον, καί ἀντὶ ὁ σύζυγός σου νά χυθῆ χαρούμενος ἔς τὸ λαιμό μου, ἐκεῖνος κοντοστέκεται καί διστάζει. Διστάζει, σοῦ λέγω ! Ἀγνοεῖτε λοι-

πόν, κύρ Πιπίνε, ὅτι ὁ Κέλδας Φιλύρας, ὁ Πυργίτης, φέρει τὸ ἐνδοξότερον ὄνομα τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τὸ ἰδικόν μας, ἐννοεῖται;

— Τὸ γνωρίζομε, θεϊέ μου. Νὰ ἦσθε βέβαιος ὅτι πολὺ μᾶς κολακεύει ἡ τιμή, τὴν ὁποίαν μᾶς κάμνει ὁ κ. Κέλδας Φιλύρας ὁ Πυργίτης, ἐψιθύρισεν ἡ Πιπίνα, ἀλλὰ . . .

— Ἀλλὰ τί;

— Πρέπει νὰ ζητηθῆ καὶ ἡ γνώμη τῆς Πιπιρούλας.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! ἡ γνώμη τῆς Πιπιρούλας! Μὰ ἐκτὸς λόγου ὅτι ἡ Πιπιρούλα θὰ τὸν παραδεχθῆ, ἐνθουσιασμένη μάλιστα. Θὰ ἦναι νόστιμον ἂν ἡ κυρατσούλα αὐτὴ ἀρνηθῆ ἓνα τέτοιο συνοικέσιο. Γιὰ πηγαινε ἐκεῖ καὶ στείλέ μου τὴν.

— Μά, θεϊέ μου . . .

— Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε. Ἐμπρός, κυρία, στείλατέ μου τὴν κόρη σας.

— Μιὰ στιγμή, θεϊέ μου· ὑπάρχει καὶ ἄλλος λόγος.

— Ἄ! . . . ποῖος, παρακαλῶ;

— Ἐνθυμεῖσθε ὑπὸ ποίας περιστάσεις ἐγεννήθη ἡ Πιπιρούλα μας; Ἐνθυμεῖσθε ὅτι δὲν εἴχαμε παιδιά, ὅτι ὁ Πιπίνος καὶ ἐγὼ ἐνομίσαμε πῶς ἡμεθα μαγεμένοι καὶ δι' αὐτὸ ἐπήγαμε, κατὰ σύστασιν ἰδικήν σας, νὰ συμβουλευθοῦμε ἓνα γέροντα Ἀσπροστρουῦθο;

— Μὲ δική μου σύστασι! . . .

— Σεῖς, καλέ μου θεϊε, μοῦ ἐδώκατε τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιφήμου Τιτίλου.

— Πιθανόν. Λοιπόν;

— Μᾶς ὑπεσχέθη μία κόρη θαυμασία.

— Καὶ στάθηκε ἔς τὸ λόγο του σοῦ τὸ εἶπα καὶ πρὶν. Ἀλλὰ τί τὸ κοινὸν μεταξὺ τῶν προφητειῶν αὐτοῦ τοῦ γεροντοπαλαβοῦ καὶ τῆς προτάσεως τὴν ὁποίαν σᾶς ἔκαμα;

— Εἶχεν εἰπεῖ τότε ὅτι, θὰ θέσῃ ὄρους ὡς πρὸς τὸν γάμον τῆς Πιπιρούλας, ὅταν θὰ ἦρχετο εἰς ἡλικίαν γάμου.

— Ὅρους; Ἀκοῦτ' ἐκεῖ λόγια! Αὐτὸ δὰ εἶναι τὸ ὠραῖο! Τί διάβολο! Δὲν τὸν στέλλεις νὰ κόφτῃ ξύλα αὐτὸς καὶ οἱ ὄροι του.

— Τὸ σκέφθηκα κι' ἐγὼ, εἶπεν ἀφελῶς ἡ Πιπίνα, ἀλλ' ἔπειτα θεϊέ μου, τὸ καλλοσυλλογίσθηκα. Ἐφάνη τόσον καλὸς πρὸς ἡμᾶς! Αἱ συμβουλαί του ἦσαν πάντοτε δι' ἡμᾶς πολὺ χρήσιμοι καὶ πιστεύω ὅτι καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν ἐκεῖνος πάλιν ἔχει δίκαιον.

— Τρελλάθηκες, χωρὶς ἀμφιβολία! . . . Ὅσο γιὰ τὸν Τιτίλο σου, ἀναδέχομαι ἐγὼ νὰ τὸν πνίξω μὲς ἔς τὴν ὑδρορρόην του . . . Ἐννοια σου!

— Ἀχ! μὴν ὀργίζεσθε τόσο! Ἀκοῦστέ με: ὁ κύριος Τιτίλος ἐννοεῖ νὰ δώσωμε τὴν κόρη μας εἰς ἐκεῖνον τὸν νέον, ὁ ὁποῖος θὰ κάμῃ τὸ μᾶλλον ἀξιοσημεῖωτον ἀνδραγάθημα. Καὶ μιὰ ἀπ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἀπεφασίσαμε νὰ προσκαλέσωμε τοὺς κυρίους αὐτοὺς διὰ νὰ τοὺς ἐξηγήσωμε τὰ πράγματα καὶ νὰ τοὺς εἰποῦμε μὲ ποῖον τρόπον ὁ ἓνας ἔξ αὐτῶν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ γαμβρός μας.

— Ὅμιλεῖς σοβαρά;

— Σοβαρώτατα.

— Εἶσαι τρελλή! . . . Δὲν εἶμαι ἐγὼ βεβαίως ποῦ θ' ἀναδεχθῶ νὰ μὴσω τὸν φίλον μου Κέλδαν εἰς τὰ σχέδιά σου.

— Μὰ δὲν σᾶς ἀνέθεσα τίποτε τέτοιο, θεϊέ μου. Θὰ ὀμιλήσωμεν οἱ ἴδιοι εἰς τὸν κ. Κέλδαν ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἄλλους κυρίους . . . διότι ἔχομε καὶ ἄλλους, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἔτοιμοι νὰ κάμουν τὰς προτάσεις των.

— Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ τί πρέπει νὰ πῶ ἐγὼ ἔς τὸν Κέλδαν

Ἐὰν δὲν τοῦ δώσω ὀριστικὴν ἀπάντησιν, θὰ νομίση πῶς ζητῶ ὑπεκφυγὰς καὶ θὰ τὸ πάρη ᾽ς τὴ μύτη.

— Πῆτέ του πῶς ἡ Πιπιρούλα ζητεῖ νὰ σκεφθῆ ὀλίγον πρὶν ἀποφασίσῃ, ὅτι δὲν ἐσκέφθη ἀκόμη περὶ γάμου, ὅτι ἐπιμένει πολὺ εἰς τὴν ἐλευθερίαν της, ὅτι δὲν βιάζεται πῆτέ του . . . . Τέλος, πῆτέ του ὅτι θέλετε καὶ προσπαθήσατε νὰ κερδίσετε καιρὸν.

— Τέλος πάντων, ἀφοῦ τὸ θέλετε . . . Νὰ πάρη ἡ ὀργὴ τὸν Τιτίλο σας, ἄ! μὰ τὴν ἀλήθεια! τοῦ διαβόλου τὸ μάγο! . . .

Τὴν ἐπιοῦσαν ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ Κίκη τοῦ Γαζία. Ὁ ὠραῖος Κίκης ὁ Γαζίας ἦτον ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων μελῶν τῆς Ροδοδάφνειου Λέσχης, εἰς τὴν ὁποίαν συχναίει ἀποκλειστικῶς τὸ ἄνθος τοῦ High-life τῶν στρουθίων. Αἱ ἀσχολίαι τοῦ ὠραίου Κίκη ἦσαν ἄμεμπτοι ὡς πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ συρμοῦ. Ἐπερνοῦσε τὰς πρωΐας εἰς τὴν Λέσχην σχολιάζων τὰ ἐγγύρια νέα, ἐνόσφ ἐγυάλιζε τὰ περὰ του καὶ διώρθωνε τὰ νύχια του. Τὸ ἀπόγευμα μετὰ τὸν μεταμεσημβρινὸν περίπατον, τὸν συνήντα τις ἀνελλιπῶς εἰς τὰ μέρη, ὅπου ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἔβλεπε τὴν ὠραίαν Πιπιρούλαν. Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι νὰ περναῖ κανεὶς τὴν ἡμέραν του, ἀλλ' αὐτὸς ἦτον ὁ μόνος τὸν ὁποῖον ἤμποροῦσε νὰ παραδεχθῆ ἕνας νέος σπουργίτης εὐγενοῦς καταγωγῆς. Τὸ διάβημα καὶ ἡ ἀποτυχία τοῦ Κέλδα διεδόθησαν ἀμέσως καὶ ἔγειναν τὸ θέμα ὄλων τῶν συνομιλιῶν τῆς Λέσχης. Ὅλοι ἐσυμφώνησαν ὅτι τὸ ἐμπόδιον προήρχετο ἀφεύκτως ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὠραίαν Πιπιρούλαν· δὲν ἔλειψαν δὲ ν' ἀποδώσουν τὴν ἀναβολὴν τῆς ἀποφάσεώς της εἰς κάποιαν κρυφὴν προτίμησιν. Ποιὸς λοιπὸν ἤμποροῦσε νὰ ἦναι ὁ εὐτυχὴς ἀντίζηλος τοῦ εὐγενοῦς Κέλδα! Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸν Κίκη;

— Ὁ φίλος Κίκης ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὴν κοινὴν γνώμην, ἥτις ἦτον ἄλλως τε καὶ ἡ ἰδική του, παρουσιάσθη εἰς τὴν κυρίαν

Πιπίνου, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπέβαλε τὴν αἴτησίν του μὲ ὕφος θαυραλέον, ὅπου διέβλεπέ τις τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὸ διάβημά του ἐθεώρει ἀπλῶς ἕνα ἐπιβεβλημένον, δυσάρεστον, ἀλλ' ἀναπόφευκτον τύπον. Διὰ τοῦτο ἔμεινεν ἐμβρόντητος, ὅταν ἡ Πιπίνα μὲ μεγάλην εὐγένειαν ἐδήλωσεν ὅπως καὶ εἰς τὸν Κέλδα ὅτι μόνον μετὰ μερικῆς ἡμέρας θὰ ἤμπορέσουν νὰ τοῦ δώσουν ἀπάντησιν. Τί ἐσήμαινε λοιπὸν ἡ διπλῆ αὐτὴ ἀποτυχία; Νὰ φαντασθῆ κανεὶς τὴν ὠραίαν Πιπιρούλαν τόσο ἀνόητον, ὥστε ἀντὶ τῶν εὐγενῶν αὐτῶν μνηστήρων νὰ προτιμήσῃ κανένα σπουργίτην καπνοδόχης, κανένα ἀγροῖκον χωρὶς ὄνομα; Ἀδύνατον! Ὁλόκληρος ἡ Ροδοδάφνειος Λέσχη ἐθεώρησε ἑαυτὴν προσβεβλημένην ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κίκη τοῦ Γαζία· πολλοὶ μάλιστα ἐσκέφθησαν νὰ ζητήσουν ἱκανοποίησιν ἀπὸ τὸν κ. Φίφον Δασοπούλη, ὅστις ἦτο τὸ μόνον μέλος τῆς οἰκογενείας, μὲ τὸν ὁποῖον ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ κατέλθῃ εἰς ἐξηγήσεις. Μετ' ὀλίγον ἐθρυλλήθη ὅτι δύο ἄλλοι μνηστῆρες, κάποιος Φρῖκος ὁ Σκουφάτος καὶ ἕνας κάποιος Βριζάκος, εἶχαν κάμει ἐπίσης τὰς προτάσεις των, ἀλλά, ὅπως λέγει ἡ παροιμία, **Γιάννηδες ἐπῆγαν καὶ Γιάννηδες ἐγύρισαν.** Ἡ τύχη φαίνεται, ἡ ὁποία ἀρέσκεται ἐνίοτε νὰ παίξῃ τέτοια παιχνίδια, ἠθέλησε νὰ συναντηθοῦν οἱ δύο ἀντίζηλοι εἰς τὸ σπίτι τοῦ κ. Πιπίνου, ἐμφορούμενοι ἀπὸ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα. Καὶ ὁ μὲν Φρῖκος, τὸν ὁποῖον ἡ φύσις ἐν τῇ γενναιοδωρίᾳ της εἶχε φιλοδωρήσει μὲ μίαν κομψοτάτην σκουφίτσαν, εἶχε, χάρις εἰς τὸ εὐμορφον αὐτὸ στολίδι, ἐν ὕφους θρασυ καὶ ἀληθῶς θελκτικώτατον. Ὁ Βριζάκος, πάλιν, φίλος εὐχάριστος καὶ ὁ κάλλιστος τῶν συντρόφων, ἐτύγγανε παντοῦ ἐνθέρμου ὑποδοχῆς χάρις εἰς τὴν ἀνεξάντλητον εὐθυμίαν του.

— Ἦλθατε, φίλοι μου, τοὺς εἶπεν ὁ Πιπίνος, νὰ μοῦ ζητή-

σετε τὴν Πιπιρούλαν μου εἰς γάμον; Θὰ σᾶς πῶ λοιπὸν ὅτι ἐβιάσθητε πολὺ. Δὲν ἦλθεν ἀκόμη ὁ καιρὸς της.

— Ἄστειεύεσθε, κύριε Πιπῖνε! ἀνεφώνησεν ὁ Βριζάκος νομίζω ὅτι ἡ δεσποινὶς Πιπιρούλα εἶναι πολὺ καλὰ εἰς ἡλικίαν νὰ ὑπανδρευθῇ.

— Πιθανόν. Ἄλλὰ δὲν πρόκειται τώρα περὶ τῆς ἡλικίας τῆς Πιπιρούλας.

— Μήπως εἶναι τότε εὐσχημος τρόπος νὰ μᾶς ἀποδείξετε ὅτι δὲν μᾶς καταδέχεσθε;

— Δὲν εἶπα τέτοιο πράγμα.

— Τότε λοιπὸν εἰς τί πρέπει ν' ἀποδώσωμε τὴν ἄρνησίν σας;

— Δὲν εἶναι ἄρνησις, φίλοι μου. Τί σᾶς εἶπα; Ὅτι ἡ Πιπιρούλα δὲν εἶναι ἀκόμη γιὰ πανδρεία. Δὲν εἶν' ἔτσι; Πάρετε λοιπὸν τὰ λόγια μου κατὰ γράμμ. Ἴσως μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀλλάξωμε γνώμην. Ἐλάτε πάλιν . . . ἢ μᾶλλον . . . ἰδοὺ! ὅταν σημάνῃ ἡ ὥρα, ἐγὼ θὰ σᾶς προσκαλέσω.

Ὁ κ. Πιπῖνος θὲν ἠθέλησε νὰ προσθέσῃ οὔτε λέξιν εἰς ὅσα εἶπε, διὰ τοῦτο καὶ οἱ δύο μνηστῆρες ἠναγκάσθησαν νὰ περιμένουν τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

Νομίζομεν ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην ὅτι ὁ Λίλιος παρηκολούθησε ὅλον αὐτὸ τὸ πᾶνε κι' ἔλα μὲ βλέμμα πολὺ ἀνήσυχον. Ἡ ζηλοτυπία του τὸν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο ἀλλὰ τὰ κατσουφιασμένα πρόσωπα τῶν ἀπερχομένων ἀντιζήλων εἴλκυσαν τὴν προσοχὴν του καὶ καθυσύχασαν τοὺς φόβους του. Ἐδιπλασίασεν ἕκτοτε τὴν ἐπίβλεψίν του, διὰ νὰ μὴ τοῦ διαφύγῃ ἡ εὐκαιρία ὅπως ἐνεργήσῃ δι' ἴδιόν του λογαριασμόν. Δὲν ἤργησε νὰ παρουσιασθῇ αὕτη. Ἄφοῦ ἐπὶ μακρὸν συνεζήτησαν μὲ τὴν Πιπιρούλαν, ὁ κ. καὶ ἡ κ.

Πιπίνου παρεκάλεσαν ἐπισήμως ὄλους τοὺς μνηστῆρας τῆς στρουθίτσας νὰ τοὺς ἐπισκεφθοῦν καὶ ἡ Πιπιρούλα μόνη της τοὺς διεκοίνωσε τὴν ἀπόφασιν τῶν γονέων της. Θὰ τὴν ὑπάνδρευαν, εἶπε, μὲ τὸν νέον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ ἔκαμνε τὸ μᾶλλον ἀξιοσημεῖωτον ἔργον. Ἐπειδὴ δὲ κάθε διαγώνισμα πρέπει νὰ γίνῃται ἐντὸς ὠρισμένου χρονικοῦ διαστήματος, τοῦτο θὰ ἔληγεν, ὅταν ἦνθιζαν οἱ ἀγροί. Περὶ Τιτίλου καὶ τῶν προφητειῶν αὐτοῦ, οὔτε λόγος κἄν ἔγινε. Οἱ συγκληθέντες νέοι σπουργίται, καίτοι δυσαρεστημένοι κατὰ βάθος διὰ τὴν ἀνακοίνωσιν, ἡ ὁποία τοὺς ἐγένετο, ἐπροσποιοῦντο τοὺς εὐτυχεῖς καὶ τοὺς ἐνθουσιαζομένους.

— Ἀξιοσημεῖωτον ἔργον! ἕκτακτον ἔργον! ἀνεφώνησε μὲ στόμφον ὁ Κέλδας. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε. Ἐπρεπε νὰ μᾶς ζητήσουν ἔργον ἀδύνατον!

— Καὶ ὁ Βριζάκος, πεπεισμένος διὰ τὴν δύναμιν τῶν μυῶνων του, ἐσκέπτετο:

— Ἄν τοὺς ἐξώντωννα ὄλους! . . . Μὰ τὴν ἀλήθειαν ὁμως δὲν βλέπω τί τὸ ἀξιοσημεῖωτον παρουσιάζει ἡ προᾶξις αὕτη.

Ὁ Φρῆκος πάλιν ὁ Σκουφᾶτος, ἐνθυμήθη ὅτι κάποιος ἐξᾶδελφός του ἦτον ἄλλοτε μέλος ἐνὸς συνδέσμου σοφῶν πτηγῶν καὶ ἐγνώριζε πλεῖστα ὅσα τεχνάσματα, τὸ ἐν παραδοξότερον τοῦ ἄλλου. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ἀμέσως καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ μερικὰ μαθήματα. Ὅσον διὰ τὸν ὠραῖον Κίρκην, ἀφοῦ οὔτος ἐσκέφθη ὠρίμως, ἀπεφάσισε νὰ ὑποβάλῃ τὸ ζήτημα εἰς τοὺς ἐμπειροτέρους φίλους του τῆς Λέσχης. Ὁ Λίλιος, ὁ ὁποῖος ὡς ἐκ τῆς ιδιότητός του ὡς συγγενοῦς εἶχε παρευρεθεῖ εἰς τὴν συνέλευσιν, δὲν εἶπε μὲν τίποτε, ἀλλὰ διερχόμενος πλησίον τῆς Πιπιρούλας τὴν ἐκύτταξε τόσον νόστιμα, τόσον γλυκά, ὥστε ἐκεῖνη ἔχαμήλωσε τὰ μάτια καὶ ἔτρεξε νὰ φιλήσῃ τὴν μητέρα της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄

"Εκαστος δι' εαυτόν

Μεγάλος αναβρασμός έπεκράτησεν εις τόν όμιλον τών μνηστήρων τής Πιπιρούλας, μετά την ανακοίνωσιν, ή όποία τούς έγένετο. Ό καθείς επήρε από ένα δρόμον διαλογιζόμενος τά μαλλον περιεργα σχέδια. Ό κ. Κέλδας Φιλύρας διηυθύνθη όνειροπωλών εις τόν Πύργον, όπου είχε την κατοικίαν του. Ένόσω επέτα, έσπανε τό κεφάλι του διά νά βγάλη καμμίαν ιδέαν. Βλέπων ότι μόνος του δέν κατώρθωνε νά εύρη τίποτε, έστράφη προς την εκκλησίαν τής Καπνικαρέας μέ την πρόθεσιν νά συναντήση τόν παλαιόν του φίλον Φίφον. Ούτος κατά την στιγμήν εκείνην επέστρεφεν εις την φωλεάά του. Ό Κέλδας έν όλίγοις του έξήγησε τά διατρέχοντα. Ό Φίφος, όστις είχεν, ως τό ζευγος Πιπίνου, λόγους νά τηρήση μυστικήν την επέμβασιν του λευκού στρουθίου εις τό ζήτημα του γάμου τής Πιπιρούλας, έξήγησεν εις τόν φίλον του ότι δέν επρόκειτο πλέον περι ιδιοτροπίας φιλαρέσκου κόρης, αλλά περι όριστικής απόφάσεως, ήτις έπρεπε νά ληφθῆ υπό σοβαράν έποψιν.

— Διάβολε! είπεν ό Κέλδας, κι' έγώ ύπεσχέθην ότι θα κάμω κάτι αδύνατον.

— "Ελα δά! Έγώ ένόμιζα φίλε μου, ότι δέν δίδεις προθύμως τοιαύτας ύποσχέσεις.

— Τί τά θέλεις, Φίφό μου. Παρεσύρθην . . . Τέλος πάντων, ύπεσχέθην, κι' ένας Κέλδας δέν άθετεϊ τό λόγο του.

— Καί ποιό είναι τό σχέδιό σου;

— Δέν έχω κανένα . . . "Ηλθα άκριβώς νά μέ διαφωτίσης

— Νά σ' εύρω τό αδύνατον . . . Καί όμως ξεύρεις ότι είναι εύκολώτερον νά εύρεθῆ τό αδύνατον παρά τό έκτακτον, — είπεν ό Φίφος άνευ όπισθοβουλίας, — αλλά τό δύσκολον είναι νά εφαρμοσθῆ . . . Έν τοσούτω μου έρχεται μιá ιδέα!

— Λέγε, φίλτατε.

— Νά προσκαλέσης ένα γεράκι και νά του κόψης τό κεφάλι και νά πᾶς νά τó καταθέσης εις τά πόδια τής ποθητῆς σου!

— Άλήθεια. τó τρόπαιον είναι άξιον εκείνης! Θα τó σκεφθῶ, Φίφο.

— Άν διῆς πῶς μέ τó γεράκι δέν τά βγάζεις πέρα, τότε πιάνεσαι μέ καμμιά καρακάξα. Είναι κι' αυτό κάτι!

— Έάν μιá φορά θα βαλθῶ μέ τó γεράκι, Φίφό μου, δέν θα ξεπέσω κατόπιν 'ς την καρακάξα, διά τόν άπλούστατον λόγον ότι ή αυτό θα μέ σκοτώση ή έγώ θα τó σκοτώσω.

— Έτσι είναι! γι' αυτό σκέψου καλά, πριν ριψοκινδυνεύσης.

— Θα σκεφθῶ, φίλε μου.

"Ας αφίσωμεν τόν εύγενῆ Κέλδαν εις τās σκέψεις τον και άς ιδουῦμεν τί προτίθεται νά κάμη ό εύθυμος Φρικος ό Σκουφᾶτος. Ούτος ένθυμήθη ότι είχε κάποιον μακρυνόν έξάδελφον, ένα ψαρόνι, όνομαζόμενον Γίλον, ό όποϊος είχε γυρίσει τόν κόσμον όλον και είχεν άποκτήσει ποικίλας γνώσεις. Πράγματι επί πολλά έτη άλλοτε ό Γίλος είχεν άπαρτίσει μέρος ένός συλλόγου σοφών πτηνών. Τώρα δέ άνεξάρτητος πλέον και παραιτηθείς πάσης εργασίας έκατοικοῦσε κάπου εκεί πλησίον εις τόν Βοτανικόν Κήπον. Ό Φρικος μετέβη εκεί και διηρώτησε τά του έξαδέλφου του. Ό πρώτος σπουργίτης, τόν όποιον συνήνητησε, του υπέδειξε την κατοικίαν του, διότι ό Γίλος ήτο πολυ γνωστός εις την συνοικίαν. Σπανίως όμως εύρίσκετο εις τó σπίτι του. Έν τούτοις ό Φρικος έρωτῶν δεξιᾶ και άριστερᾶ, κατώρθωσε νά τόν ανακαλύψη εις

μίαν ἀλέαν τοῦ δημοσίου κήπου, ὅπου ἠλιάζετο μὲ μερικοὺς φίλους. Τὸν ἐπλησίασε, τοῦ ἔδωκε γνωριμίαν καὶ χωρὶς πολλὰ προοίμια τοῦ ἐξέθεσε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του.

— Χμ! χμ! εἶπεν ὁ Γῆλος, ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγον· εἶπε πῶς πρέπει νὰ κάμῃς κάτι ἔκτακτον;

— Μάλιστα, ἐξάδελφέ μου.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε . . ., ξεύρεις νὰ τραγουδῆς;

— Μάλιστα· δηλαδὴ ξεύρω νὰ κελαϊδῶ, ὅπως οἱ σπουργίται.

— Ἄς ἀκούσωμε.

Ὁ Φρῆκος ἔβγαλε μερικὰ *σρρρίπ* εἰς διαφόρους τόνους.

— Φθάνει, φθάνει, φθάνει! Αὐτὸ ὀνομάζεις τραγοῦδι ἐσύ;

— Μά . . . βέβαια, φίλτατέ μου, ἔτσι δὲν τραγουδοῦμε ἐμεῖς οἱ σπουργίται;

— Σεῖς, πιθανὸν νὰ τραγουδῆτε ἔτσι· γιὰ ἄκουσε ὅμως τί σοῦ λέει αὐτό;

Καὶ ὁ Γῆλος ἀνορθούμενος εἰς τὰ πόδια του καὶ φουσκῶνων τὴν γούσαν του ἐσφύριζε τοὺς πρώτους ἤχους τῆς **Καλιάνδρας**.

Ὁ Φρῆκος παρ' ὀλίγον νὰ λυποθυμήσῃ ἀπὸ συγκίνησιν,

— Λοιπὸν εἶπεν ὁ Γῆλος διακοπτόμενος, πῶς σοῦ φαίνεται;

— ὦ! φίλτατέ μου, τί τέχνη! τί τέχνη!

— Ἔτσι, ἔ;

— Ἄς μποροῦσα νὰ κάμω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο;

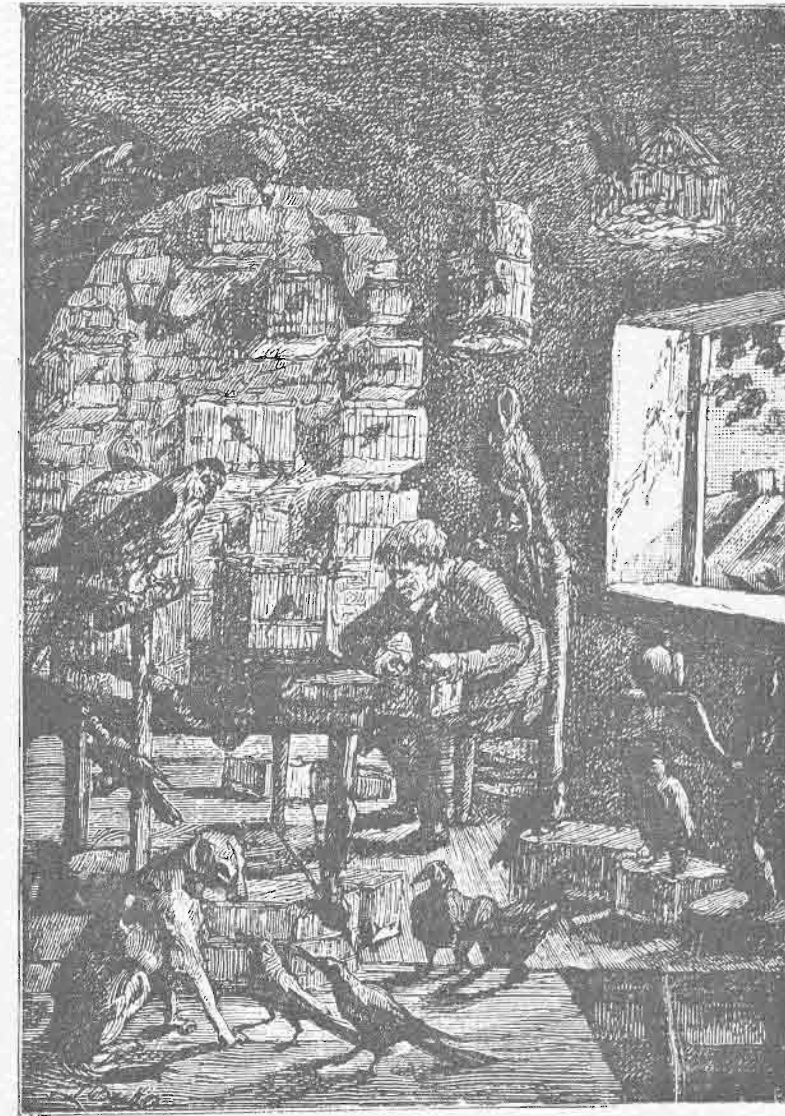
— Ἐ, ἔ, κατεργάρη, σοῦ καλοῆλθε!

— Ἀφεύκτως ἡ Πιπιρούλα θὰ ἐδίδετο εἰς ἐμέ.

— Πιθανῶς.

— Θέλω νὰ μάθω νὰ τραγουδῶ σὰν ἐσένα . . . Θὰ χρειασθῆ πολὺς καιρὸς γι' αὐτό;

— Τί νὰ σοῦ πῶ; ἴσως ναί, ἴσως ὄχι δὲν εἶναι κι' εὐκόλο. Ἦμπορεῖς νὰ δοκιμάσης.

Τὸ ὀρνιθοτροφεῖον Κοσσυφάκη.

— Θέλω νὰ δοκιμάσω, ἐξάδελφε. Ἄμέσως... Θὰ μοῦ δώσης μαθήματα;

— Χμ! χμ!

— Ἄχ. σὲ παρακαλῶ!

— Ξεύρεις, δὲν εἶναι καὶ πολὺ εὐχάριστον.

— Μπᾶ! ἔχω τόσον πόθον νὰ μάθω, ὥστε θὰ πάγη γρήγορα τὸ προᾶγμα.

— Ἔτσι νομίζεις, Φρῖκο; Λοιπὸν σοῦ λέγω πῶς ἀπατᾶσαι. Ἐμὲ μοῦ χρειάσθηκε πολὺς καιρὸς διὰ νὰ μάθω μερικοὺς ἤχους. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν σφυρίζω ἄσχημα.

— Ποῖος σοῦ μετέδωκεν αὐτὸ τὸ τάλαντον;

— Ὁ ἀρχαῖός μου δάσκαλος, ἓνα καλὸ γεροντάκι. Ἐκεῖνος μ' ἔμαθε καὶ διάφορα ἄλλα γυμνάσματα, ὅπως αὐτὸ π. γ. (καὶ ὁ Γῆλος ἐπήδησε μιά, ἔκαμε μιά τούμπα καὶ εὐρέθη ἔς τὰ πόδια του). Μοῦ ἔμαθε ἀκόμη νὰ τραβῶ τὸ κανόνι, νὰ σύρω τὸ ἀμαξάκι, καὶ ἄλλα διάφορα τεχνάσματα. Δὲν ἤμουν ἐγὼ ὁ μόνος του μαθητής. Εἶχε κοσσύφους, κανάρια, σπίνους, κορυδαλοὺς καὶ παπαγάλους, ἔς τοὺς ὁποίους ἐδίδασκε νὰ ὁμιλοῦν. Εἶχε καὶ πιθήκους καὶ σκύλους. Ἡμεθα τέλος, πάρα πολλοί.

— Τί λές; νὰ πάγω κι' ἐγὼ νὰ πάρω μερικὰ μαθήματα;

— Μήπως ἐνόμισες πῶς μᾶς ἐδίδασκε γιὰ τὰ μαῦρά μας τὰ μάτια. Ἄ! Ὁχι! ὠφελεῖτο ἀπὸ ἐμᾶς. Δὲν ἤμεθα ἐλεύθεροι, φίλτατέ μου· μᾶς εἶχε ἔς τὸ κλουβί.

— Φυλακισμένους!

— Ἡμουν καὶ θὰ ἤμουν ἀκόμη φυλακισμένος, ἂν δὲν εὔρισκα μιὰν ἡμέρα τὴν εὐκαιρίαν νὰ ξεφύγω. Τὸ γεροντάκι, ποῦ σοῦ εἶπα, μᾶς ἐξέθετε, τοὺς συντρόφους μου κι' ἐμέ, ἔς τοὺς δρόμους, καὶ διὰ νὰ μὴ τοῦ φύγωμε, ἔκοπτε ὅλα τὰ φτερά τῆς μιᾶς μας φτερούγας. Δὲν ξεύρω πῶς κατόπιν μιᾶς μαθήσεώς μου ἔλη-

σμόνησε νὰ μοῦ κάμη αὐτὴν τὴν ἐγγείρησιν, Ἐγὼ λοιπὸν ἐπωφελήθην νὰ τὸ κόψω λάσπη.

— Εἶναι πολὺς καιρὸς ἔκτοτε;

Μόλις δύο ἔτη.

— Αὐτὸς ὁ κύριος κατοικεῖ ἔς τὰς Ἀθήνας;

— Βέβαια, καὶ ὄχι μακρὰ ἀπὸ ἡδῶ, εἰς ἓνα ὑπερῶον τῆς ὁδοῦ ***. Διζυθύνει ἓνα εἶδος ἐκπαιδευτηρίου διὰ ζῶα.

— Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ τὸ ἐπισκεφθῶ, ἐξάδελφέ μου.

— Αὐτὸ εἶναι εὐκολόν.

— Θὰ θελήσης νὰ μὲ ὁδηγήσης;

— Πῶς ὄχι. Χρειάζεται ὅμως φρόνησις!

— Θὰ τὴν ἔχω.

— Πηγαίνωμεν τότε.

Οἱ δύο ἐξάδελφοὶ ἐπέταξαν καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἔφθασαν εἰς τὸ ὑπερῶον τοῦ τελευταίου σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ***.

— Ἐφθάσαμεν, εἶπεν ὁ Γῆλος εἰς τὸν σύντροφόν του.

Ἐπερᾶνω των ὑψοῦτο ὁ ἀετὸς τῆς παρακειμένης οἰκίας, ἐπὶ ὁποίου ἐφαίνετο γραμμὴν μὲ μεγάλα γράμματα ἢ ἀκόλουθος ἀγγελία:

ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΟΣΣΥΦΑΚΗΣ
ΟΡΝΙΘΟΤΡΟΦΟΣ

Συλλογὴ κυνῶν «Βασιλέως Καρόλου καὶ ἄλλων εἰδῶν. Πλήρης συλλογὴ ψιττακῶν, πτηνῶν τῶν νήσων, καναρίων τῆς Σαξωνίας καὶ τῆς Ὀλλανδίας, ὀρνίθων, φασιανῶν, περιστερῶν, κοσσύφων, τρυγόνων, ὡς καὶ συλλογὴ διαφόρων ὠν.

Πίθηκοι, ἰκτίδες, γαλαῖ κτλ. κτλ.

ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

50, Ὀδὸς ***, 50.

— Προσοχή! ἐξηκολούθησε ὁ Γῆλος. Μεῖν' ἐδῶ· θὰ πάγω νὰ ἰδῶ ἂν τὸ παράθυρον εἶναι ἀνοικτὸν καὶ ἂν τὸ γερόντιον εἶναι ᾽ς τὸ σπίτι του . . .

Μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθε :

— Τὸ γεροντάκι εἶναι ἐκεῖ, ἀλλ' ἔχει γυρισμένη τὴ ράχη του, καὶ ὁ κρότος ποῦ γίνεται πέριξ του, θὰ τὸν ἐμποδίσει νὰ μᾶς νοιώσει. Ἄς δοκιμάσωμε.

— Δὲν διατρέχομε κανένα κίνδυνον; ἠρώτησεν ὁ Φριῆκος.

— Ὅχι, δὲν θ' ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὸ παράθυρον, διὰ νὰ τὸ στρίψωμε ταχύτερα, ἂν τυχὸν μᾶς πάρη μυρωδιά.

Οἱ δύο περίεργοι εἰσῆλθον σιγανὰ καὶ ἐκάθησαν ἐπάνω εἰς ἓν ἄδειον κλουβί. Τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον εἶχαν ἐμπρὸς των, ἦτον ἐντελῶς πρωτοφανὲς διὰ τὸν Φριῆκον. Εὐρίσκετο εἰς ἓν πελώριον ἀνώγι, τὸ ὁποῖον εἶχε παράθυρα καὶ πρὸς τὸν δρόμον καὶ πρὸς τὴν αὐλήν. Ἡ εἴσοδος του ἦτο μία ἐπὶ τοῦ πατώματος καταπακτὴ. Οἱ στύλοι τῆς στέγης ἐπεῖχον τόπον ὀροφῆς. Ὅλοι δὲ οἱ τοῖχοι ἦσαν κυριολεκτικῶς σκεπασμένοι ἀπὸ κιγκλιδωτὰ σπιτάκια, κουβούκλια, κλουβιά ὅλων τῶν μεγεθῶν καὶ τῶν σχημάτων. Κάσσεσ, σκάφες, κάδοι, γοῦρνες καὶ φάτναι κατέκλυζαν τὸ πάτωμα. Ὁλόκληρος κόσμος διπόδων καὶ τετραπόδων συνωστίζετο ἐκεῖ μέσα. Εἰς τὸ μέσον ὑπῆρχε χονδροειδῆς τράπεζα, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἔστεκεν ἓνας κόσσυφος, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ γέρον μετ' τὴν βοήθειαν μικρᾶς κελαδίστρας ἐδίδασκε θελκτικώτατον βάλς. Οἱ διαπεραστικοὶ ἦχοι τοῦ ὄργάνου μόλις κατῶρθωναν νὰ δεσπόζουν τῶν φωνῶν, τῶν συριγμῶν καὶ τῶν ἁσμάτων τῶν κατοίκων τοῦ δωματίου ἐκείνου. Ὁ κόσσυφος ἤκουε τὸν διδάσκαλόν του μετ' ὕψους ἀφηρημένον· ἐσφύριζεν ὅμως μετ' ἀρκετῆς ἀκριβείας. καὶ τοῦτο ἦτον ἔνδειξις ὅτι δὲν ἦτον ἐκεῖνο τὸ πρῶτόν του μάθημα.

— Καλὰ πέσαμε, εἶπεν ὁ Γῆλος εἰς τὸν ἐξάδελφόν του· ὡς βλέπεις γίνεται μάθημα.

— Ἔτσι σοῦ ἔμαθαν τοὺς ἦχους, ποῦ γνωρίζεις;

— Μάλιστα φίλε μου, ἔτσι ποῦ βλέπεις. Τίποτε λοιπὸν δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ εἰσέρχῃσαι ἐδῶ καθημερινῶς καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὰ μαθήματα τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ ὁ διδάσκαλος.

— Προτιμᾶς αὐτὸ παρὰ νὰ μοῦ δίδῃς ἐσὺ μαθήματα;

— Ἄναμφιβόλως. Πρῶτον ὅτι τὸ πρόγραμμά μου εἶναι κάπως ἀπηρχαιομένον. Ἐνῶ ἐδῶ θὰ μάθῃς νέα πράγματα. Ἄλλως τε θὰ σὲ γελάσω, ἂν σοῦ πῶ πῶς μοῦ ἀρέσει ὁ ρόλος τοῦ μουσικοδιδασκάλου. Ἐχω τὰς ἔξεις μου καὶ θὰ χρειασθῇ πολὺς καιρὸς διὰ νὰ ἐγχαραχθῇ εἰς τὴν μνήμην σου ἓνα τραγοῦδι, ὅσον μικρὸν καὶ ἂν ἦναι. Μὴ πλανᾶσαι· δὲν εἶσθε φιλόμουσοι σεῖς οἱ σπουργῖται, καὶ θὰ φᾶς πολλὰ σπυριά πρὶν ὁ λάρυγξ σου ἀποκτήσῃ τὴν εὐστροφίαν καὶ τὴν γλυκύτητα, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ νὰ ψάλλῃς ἄλλο τι ἀπὸ τὸ ἐθνικὸν σου *σρρρίπ*.

— Μὲ τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἐπιμονὴν κατορθώνει κανεὶς τὰ πάντα, φίλτατε ἐξάδελφε.

— Δὲν ἀμφιβάλλω· ὥστε, εἴμεθα σύμφωνοι· θὰ ἔρχῃσαι καθημερινῶς ἐδῶ νὰ πέρνης τὸ μάθημά σου.

— Βεβαίως θὰ ἔρχωμαι.

Ἐπὶ τούτοις ὁ Γῆλος καὶ ὁ Φριῆκος ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ πρῶτος ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Βοτανικὸν Κῆπον καὶ ὁ δεύτερος ἔμεινεν εἰς τὸ Ὀρνιθοτροφεῖον Κοσσυφάκη— οὕτως ὠνομάζετο ὁ γέρον— διὰ ν' ἀρχίσῃ ἐν τῷ ἅμα τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα ἐσκόπευε ν' ἀκολουθήσῃ. Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν ὁ Φριῆκος διητυθύνθη εἰς τὸν Βοτανικὸν Κῆπον, ὅλα τὰ μέλη τῆς Ροδοδαφνείου Λέσχης συνηγμένα εἰς τὸ ἄλσος τοῦ Ζαπτείου μετ' ἀνυ-

πομονησίας ἐπερίμεναν τὴν ἔλευσιν τοῦ ὠραίου Κίκη τοῦ Γαζία. Χάρις εἰς τὲς κυράτσες ἐκεῖνες, αἱ ὁποῖαι ζοῦν διὰ νὰ μεταδίδουν νέα, εἶχαν φθάσει εἰς τὰ αὐτιά τῶν μελῶν τῆς Λέσχης οἱ ὄροι, τοὺς ὁποίους ἐπέβαλον εἰς τοὺς μνηστήρας τῆς Πιπιρούλας. Ἐπὶ ῥάμφοις εἰς ῥάμφοις ἢ ἀφήγησις ὑπέστη τὰς φαντασιωδεστέρας παραλλαγὰς· ἤδη εἰς τοὺς διαφόρους ὁμίλους τῆς συνοικίας ἐδίδοντο αἱ μᾶλλον κωμικαὶ ἐξηγήσεις· ὅταν δὲ ἐνεφανίσθη ὁ Κίκη, τὸν ὑπεδέχθη μία γενικὴ ἐπερώτησις :

— Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Κίκη, ἔτσι. Κανεῖς δὲν θὰ γίνῃ δεκτὸς ὡς μνηστὴρ τῆς ὠραίας Πιπιρούλας, ἂν δὲν ἀναδειχθῇ δι' ἐξόχου ἔργου.

Ἐπιφωνήματα ἀπορίας καὶ γνῶμαι ποικίλαι ἠκούσθησαν ἀπὸ τὰ διάφορα μέλη.

— Τί ἀξίωσις ! εἶπαν πολλοί.

— Εἶναι δικαιολογημένη ! ὑπέλαβον μερικοὶ ἄλλοι.

— Θὰ γίνουν λοιπὸν ἀγῶνες ;

— Ἀγῶνες ἐν τάξει, ἀπήντησεν ὁ Κίκη, ὁ ὁποῖος εἶχε στοιχειώδεις γνώσεις ἱστορίας.

— Καὶ θὰ ταχθῆς μεταξὺ τῶν ἀθλητῶν ;

— Εἶναι δυνατὸν ν' ἀμφιβάλλετε ; Ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι θὰ νικήσω τοὺς ἀντιπάλους μου. Κινδυνεύει ἢ ὑπόληψις τῆς Ροδοδαφνείου Λέσχης.

— Ἀλήθεια ! Ζήτω λοιπὸν Κίκη ὁ Γαζίας.

— Ζήτω ἢ Ροδοδάφνειος Λέσχη !

— Πρέπει νὰ νικήσῃ ὁ Κίκη !

— Θὰ τὸν ὑποστηρίξωμεν !

— Εὐχαριστῶ, φίλοι μου, εὐχαριστῶ. Δέχομαι τὰς εὐχὰς καὶ τὴν βοήθειάν σας ! Ἐνα μόνον πρᾶγμα μὲ στενοχωρεῖ.

— Ποῖο ; Λέγε !

— Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καθ' ἑαυτό. Ἄπαιτοῦν ἐν ἀνδραγάθημα.

— Τί μὲ τοῦτο ;

— Τί πρᾶγμα ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀνδραγάθημα ;

Πρὸς στιγμὴν ἐσιώπησαν ὅλοι. Ἐπειτα ὅλοι ταῦτοχρόνως ἤρχισαν νὰ ὁμιλοῦν καὶ νὰ ἐκφέρουν τὰς παραδοξότερας γνώμας. Ἐπὶ τέλος ἐζήτησε τὸν λόγον ἕνας φίλος τοῦ Κίκη, κάποιος Μάγκος, νέος τοῦ συρμοῦ, ἔχων τὴν ἀξίωσιν ὅτι γνωρίζει κατὰ βάθος καὶ ἐφαρμόζει αὐστηρῶς ὅλας τὰς διατάξεις τοῦ κώδικος τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, καὶ ὁ ὁποῖος διὰ τὸν λόγον αὐτὸν συνήθως εἰσηκούετο. Οἱ ἄλλοι ἐπιώπησαν :

— Φίλοι μου, εἶπεν, ἐν πρώτοις ἄς προβοῦμε μεθοδικῶς. Προκειμένου περὶ ἀνδραγαθημάτων, πρέπει νὰ καθορισθῇ τὸ ζήτημα. Ὑπάρχουν ἀνδραγαθήματα ὅλων τῶν εἰδῶν. Ὅτι ἀπὸ τὸν ὄχλον θεωρεῖται ἀνδραγάθημα, ἠμπορεῖ νὰ ἦναι δι' ἡμᾶς μία ἀσήμαντος πρᾶξις. (Ἀλήθεια ! Ἀλήθεια . . .) Τὸ νὰ γίνῃ δεκτὸς κανεῖς εἰς τὴν Λέσχην μας π. χ. δὲν ἀποτελεῖ ἐπίζηλον διάκρισιν δι' ὅσους δὲν ἔχουν τὴν τιμὴν νὰ καταλέγονται μεταξὺ τῶν μελῶν της ; (Ἀλήθεια ! Ἀκούσωμεν !) Ἐάν, παρακαλῶ, ἕνας ἀπλοῦς σπουργίτης ὑδρορροῆς κατορθώσῃ νὰ γίνῃ δεκτὸς ἐδῶ, δὲν θὰ ἦναι ἀληθὲς κατόρθωμα δι' ἐκεῖνον ; (Γέλωτες καὶ ἐπιδοκιμασίαι). Ὁ κύκλος τῆς ἐκλογῆς μας εἶναι ὅθεν, φίλοι μου, λίαν περιορισμένος· ἀλλ' ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡ ἐκλογή αὐτὴ εὐκολωτέρα. Ἄς ζητήσωμεν παραδείγματα· ἄς ἰδοῦμε τί κάμνουν οἱ ἄνθρωποι· μοῦ φαίνεται ὅτι ἠμποροῦμε νὰ πάρωμε παράδειγμα ἀπὸ αὐτούς. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας μεγίστην ἀποδίδουν σημασίαν εἰς τὰ διαγωνίσματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀποκαλοῦν ἀγῶνας δρόμου. Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ εἶναι ἐκ τῶν μᾶλλον ἀριστοκρατικῶν ἀπολαύσεων. Ἐννοεῖτε ποῦ θέλω νὰ φθάσω ;

(Μάλιστα, μάλιστα ! Εὖγε !) Λοιπὸν καταλήγω εἰς τὸ ἐξῆς : Νὰ προσκαλέσῃ ὁ φίλος μας Κίκης τοὺς ἀντιπάλους του καὶ νὰ τοὺς νικήσῃ εἰς δρόμον ταχύτητος.

Γενικαὶ ἐπευφημίαι ὑπεδέχθησαν τὴν πρότασιν ταύτην. Καὶ ἀμέσως ἐμορφώθη ἡ γνώμη ὅτι ὁ Κίκης θὰ ἐνίκα τοὺς ἀντιπάλους του διὰ τοῦ ἐξόχως ἀριστοκρατικοῦ αὐτοῦ τρόπου.

— Θὰ τοὺς νικήσω ἄρα γε ; ἠρώτησεν ἐκεῖνος.

— Ἀμφιβάλλεις ; ἀπήντησαν ὅλοι ὁμοφώνως· δὲν εἶσαι τὸ καλλίτερο φτερὸ τῆς Λέσχης μας ; Ἀδύνατον νὰ μὴ νικήσῃς.

— Μετ' ὀλίγων ἡμερῶν προπόνῃσιν θὰ γίνῃς ἀκαταμάχητος.

— Καὶ ὀλίγη θεωρία δὲν θὰ ἔκαμνε κακόν, εἶπε μία φωνή.

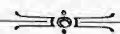
— Σωστά ! . . .

— Ἐὰν αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη σας, εἶπεν ὁ Μάγκος, θὰ σᾶς κάμω μίαν πρότασιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐγκρίνετε, δὲν ἀμφιβάλλω. Εἶμαι φίλος ἐνὸς Κυψέλου, δεινοῦ περιηγητοῦ, ὁ ὁποῖος ἔκαμε ἰδιαιτέρας μελέτας ἐπὶ τοῦ θέματος, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀπασχολεῖ Ἐὰν μοῦ δίδετε τὴν ἄδειαν, θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μᾶς κάμῃ μίαν διάλεξιν ἐπὶ τῆς «Πτήσεως». Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ φίλος Κίκης θὰ ὠφελῆθῃ ἐκ τούτου.

— Ὡραῖα ! ἀνεφώνησαν ὅλοι. Προσκαλεῖται ὁ κύριος Κύψελος νὰ κάμῃ διάλεξιν. Θὰ τὸν ἀκούσωμεν προθύμως.

— Τότε λοιπὸν, ἔς αὔριον.

— Πάει καλά, πάει καλά !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ

Μία διάλεξις

Ἡ «Ροδοδάφνειος Λέσχη» συνεδριάζει εἰς τὸν κήπον τοῦ Ζαπτείου, ἀνάμεσα εἰς δενδρῦδια μὲ λεπιδωτὸν φύλλωμα καὶ λαμπρὰ ἄνθη, εἰς τὰ ὁποῖα καὶ ὄφειλε τὸ ὄνομά της. Ἦτο, ὡς εἶπομεν, μία τῶν ἀριστοκρατικωτέρων Λεσχῶν τῆς πρωτευούσης ἢ ὁποῖα συνεκέντρωνε ὅλην τὴν κομψευομένην νεολαίαν τῆς συνοικίας καὶ ὅπου κανεὶς δὲν ἐγένετο δεκτὸς ἄνευ προηγουμένης προτάσεως καὶ αὐστηρᾶς ψηφοφορίας. Ἐκεῖ ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων ἐξετιμᾶτο μᾶλλον ἢ ἡ μάθησις, καὶ ἡ ὠραιότης τοῦ πτερώματος περισσότερο ἀπὸ τὴν καλλιέργειαν τοῦ πνεύματος. Μολαταῦτα ὀλίγαι ἐπιστημονικαὶ γνώσεις ἦσαν εὐπρόσδεκτοι ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ἐκδηλοῦνται μὲ χάριν καὶ νὰ μὴ παραμελῆται ὁ κύριος σκοπὸς τῆς Λέσχης, ἥτοι ἡ σωματικὴ ἄσκησις.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἱ διαλέξεις ἦσαν τοῦ συρμοῦ. Ἐγένοντο λοιπὸν τοιαῦτα καὶ εἰς τὴν «Ροδοδάφνειον Λέσχην» ἥτις δικαίως ἐκαυχᾶτο ὅτι αὐστηρῶς ἠκολούθει τὰς διατάξεις τοῦ συρμοῦ. Ἐκεῖ συνεζητοῦντο κατὰ βάθος ποικίλα καὶ χαρίεντα φληναφήματα.

Ἡ πρότασις τοῦ κομψοῦ Μάγκου, παρὰ τὸν σοβαρὸν χαρακτῆρα τοῦ θέματος, προθύμως ἐγένετο ἀποδεκτὴ, ἀφ' ἐνὸς μὲν διότι πάντοτε καὶ οἱ παραμικρότεροι αὐτοῦ λόγοι εὐλαβῶς εἰσηκούοντο, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ἡ προταθεῖσα διάλεξις ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Κίκης, διὰ τὸν ὁπαῖον ὀλόκληρος ἡ Λέσχη ἦτο ἐτοίμη νὰ ξεσπαθῶσῃ.

Τὴν ἐπιούσαν λοιπὸν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, κατὰ τὴν ὀρισθεῖ-

— Ἰδού, εἶπεν, ὑψώσας τὴν φωνὴν καὶ ἀποτεινόμενος
πρὸς τὴν ὀμήγουριν

σαν ὄραν, πυκνὴ ὀμήγουρις συνωστίζετο ἐκεῖ κάτω μέσα εἰς τὸ ὠραῖον ἄλσος τῶν Ροδοδαφνῶν, ὅπου εἶχεν ἤδη φθάσει ὁ ρήτωρ. Ἦτον οὗτος γέρον κύψελος, μέγας περιηγητὴς τῆς Ἀφρικανικῆς Ἠπείρου, τῆς ὁποίας τὸ κέντρον εἶχε διατρέξει περίπου δεκαπέντε φορές, καθότι διεχείμαζε κάπου ἐκεῖ πρὸς τοὺς μεσημβρινούς καταρράκτας τοῦ ποταμοῦ Λίβιγκστον.

Ἔως νὰ φθάσῃ ἡ στιγμή ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ βῆμα διηγείτο εἰς στενὸν κύκλον στρουθίων κεχρηνότεων μερικὰς λεπτομερείας περὶ τῆς μυστηριώδους ἐκείνης χώρας, τῆς ὠμότητος τῶν μὴ λευκῶν καὶ κιτρίνων αὐτῆς κατοίκων, τῆς ὠραιότητος τῶν δασῶν τῆς καὶ τοῦ ἀγρίου μεγαλείου τῶν τοπίων τῆς. Εἶχε συναντηθῆ μετὰ τοῦ περιηγητοῦ Στάνλεϋ καὶ κατεδείκνυε μὲ ζωηρότητα ἐπιχειρήματα τὴν διαφορὰν, ἣτις ὑπάρχει μετὰ τῆς κοπιώδους πορείας τοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς εὐκολίας, μετὰ τῆς ὁποίας αὐτός, ἀπλοῦς κύψελος, διέτρεχε τὰς ἐκτεταμένας ἐκείνας χώρας.

— « Ἰδού, εἶπεν, ὑψώσας τὴν φωνὴν καὶ ἀποτεινόμενος εἰς τὴν ὀμήγουριν, τοῦτο θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ ὡς εἰσαγωγή. Διηγούμην εἰς τοὺς κυρίους τὴν συνάντησίν μου, εἰς τὴν κεντροῦσαν Ἀφρικὴν, μεθ' ἑνὸς λευκοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα θὰ ἠκούσατε ἄλλοτε εἰς τὰς Ἀθήνας. Τοῦ ἔκαμαν μεγάλας τιμὰς, διότι εἶχε διεκπεραιώσει ἓν μακρυνὸν ταξεῖδι εἰς τὰ μέρη πρὸς τὰ ὁποῖα ἐγὼ εἶμαι ἐξωκειωμένος, ὅπως ὅλα τὰ πετροχελιδόνα καὶ τὰ χελιδόνια τῆς πόλεως ταύτης. Ἐχαρακτήρισαν τὴν περιήγησιν ταύτην ὡς μέγα κατόρθωμα καὶ τὸν Στάνλεϋ ἐτίμησαν ὡς νικητὴν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας βραδέως κινουῦνται, παρουσιάζει διὰ τοὺς ἀνθρώπους μυρία προσκόμματα, τῶν ὁποίων ιδέαν δὲν ἔχομεν ἡμεῖς τὰ πτηνά. Μία κάθεται ἀνωφέρεια, μία τάφος κρημνώδης, ἓνας χείμαρρος, ἓνας ποταμὸς βαθύς, ἓνα πυκνὸν δάσος, τοὺς σταματοῦν. Ἀποκαλοῦν

δὲ αὐτὸ δυσκολίας ἀκατανικήτους, ὄρια ἀνυπέρβλητα, καὶ ὅλα αὐτὰ εἶναι λέξεις, αἱ ὅποια δι' ἡμᾶς ἔχουν πολὺ περιορισμένην σημασίαν. Ἐγὼ, ποῦ βλέπετε, εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τὸν Στάνλεϋ νὰ μένη ὀλόκληρον ἑβδομάδα ἐνώπιον ρευμάτων, ὑπεράνω τῶν ὁποίων ἐγὼ χιλιάκις ἐπέρασα χωρὶς διόλου νὰ διστάσω, χάριν ἀπλῆς διασκεδάσεως. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις λέγεται—καὶ παραδέχομαι μάλιστα ὅτι εἶναι μέχρι τινὸς—ὁ βασιλεὺς τοῦ σύμπαντος, δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ κατακτήσῃ τελείως τὸ βασίλειον τῶν ἀνέμων. Ὅχι διότι δὲν ἐπεχείρησεν ἐπανειλημμένως τὴν κατάκτησιν αὐτήν, ἀλλὰ διότι αἱ προσπάθειαι τοῦ μέχρι τοῦδε ἀπέβησαν σχεδὸν μάταιαι. Ἐπ' ἐσχάτων παρέστην εἰς τὰς ἀτελεῖς ἀποπείρας ἑνὸς ἕξ αὐτῶν. Προσέδεσεν εἰς ἕνα ἄξωνα πτερὰ ὅμοια πρὸς τὰ τῶν νυκτερίδων καὶ ὀπίσω ἕν εἶδος οὐραῖς, οὕτως ὥστε τὸ μηχανήμα τοῦ ὁμοίαζε μακρόθεν πρὸς πελώριον πτηνόν. Εἰς τὸ κέντρον τὸ μηχανήμα αὐτὸ εἶχε σύστημα δυναμοκινητήριον, τὸ ὁποῖον ἐτίθετο εἰς κίνησιν διὰ τῆς καύσεως κάποιας ὕλης, ἐμπρὸς δὲ ἔλικα καὶ θέσιν διὰ τὸν ἀεροπόρον. Ἀπὸ κάτω ὑπῆρχαν καὶ τροχοί. Μὲ τὴν γελοίαν αὐτὴν μηχανὴν ἢ ὁποῖα τὸν ἀνέβασεν εἰς ὠρισμένον ὕψος, ἐπέταξεν. Ἦτο θλιβερὸν νὰ βλέπῃ τις τ' ἀπεγνωσμένα σκιρτήματα τοῦ ψευδοπτηνοῦ ἐκείνου, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅπου ἀφέθη εἰς τὰς ἰδίας του δυνάμεις, μέχρι τῆς στιγμῆς ὅπου κατεσυνετριβή οἰκτρῶς τὸ κρανίον τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀπαριθμήσω ἐδῶ ὅλας τὰς προσπάθειας τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ νὰ μᾶς μιμηθῶσι, διότι θὰ παρεκκλίνω τοῦ θέματός μου. Εἰρήσθω ὅμως ἐν παρόδῳ ὅτι τὸ πρὸ ὀλίγων σχετικῶς ἐτῶν ἐπινοηθὲν ἀερόστατον καὶ τὸ πολύκροτον ἀεροπλάνον, τὸ ὁποῖον σᾶς περιέγραψα πρὸ ὀλίγου ἔμειναν τὰ μόνα δι' αὐτοὺς μέσα ὅπως ὑψωθοῦν εἰς τοὺς αἰθέρας, μέσα τὰ ὁποῖα ὑπεθέχθησαν κατ' ἀρχὰς ἐνθουσιωδῶς καὶ τὰ ἐξῆρον ὡς μίαν τῶν με-

γαλειτέρων τῶν ἐφευρέσεων, καίτοι εἶναι ἀτελέστατα, ἀφοῦ δὲν δύνανται ν' ἀντιστῶσιν εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀνέμων. Ἀλλ' ἀρκετὰ μᾶς ἀπησχόλησαν αἱ μωρίαὶ αὗται. Ἐξετάσωμεν τὴν ἔξοχον δύναμιν τῆς πτήσεως εἰς τὰς διαφόρους τάξεις τῶν πλασμάτων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐκ φύσεως ἀπέκτησαν τὸ δικαίωμα τοῦτο. Ἐξαιρέσει τῶν πτηνῶν, ἢ ἀεροπορία εἶναι ἐν χρήσει καὶ εἰς πολλὰ ἔντομα, εἰς τινὰ τετράποδα, ἐρπετὰ καὶ τινὰς ἰχθῦς. (Σημεῖα ἀπορίας). Συχνότατα κατὰ τὰ ταξείδιά μου, μοὶ ἐδόθη ἢ εὐκαιρία νὰ σπουδάσω διάφορα ἀγάλματα, παριστῶντα ἀνθρώπους καὶ ζῶα ἀγνώστου καὶ περιέργου σχήματος, λέοντας, ἵππους, ταύρους, ἔχοντας ἕνα ἢ καὶ δύο ζεύγη πτερυγῶν. Ἀλλ' αἱ ἀπεικονίσεις αὗται, ἔργα ἀνθρώπινα, θὰ ἦναι, ὡς ὑποθέτω, ἀποκνήματα τῆς φαντασίας αὐτῶν. Ἐν πάσει περιπτώσει, ἐπειδὴ οὐδέποτε συνήντησα τοιαῦτα ὄντα, περιορίζομαι μόνον εἰς τὸ νὰ κάμω ἀπλῶς μνεῖαν αὐτῶν.

» Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς πετῶντας ἰχθῦς, εἶδα καὶ ἐγὼ τοιούτους (Γενικὴ ἰλαρότης). Σᾶς φαίνεται ἀστεῖον, τὸ πιστεύω, διὰ τοῦτο κάποια μεγάλα πτηνὰ τῆς Ἀφρικῆς, οἱ κλυδωνομάντις, προσεφέρθησαν νὰ μοῦ τοὺς δείξουν. Ἐπῆγα μαζύ των νὰ κάμω ἕνα γῦρον ἐπάνω ἀπὸ μίαν ἀπέραντον ἔκτασιν ὕδατος, ἢ ὁποῖα ἐκτείνεται πρὸς δυσμὰς καὶ ὀνομάζεται Ἀτλαντικὸς Ὠκεανός. Ἐκεῖ εἶδα τοὺς πετῶντας ἰχθῦς. Αἱ πτέρυγές των δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ πτερύγια ἐκτάκτως ἀνεπτυγμένα, διὰ τῶν ὁποίων πλήττουν τὸν ἀέρα ἐξερχόμενοι ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τοῦ στοιχείου των. Τὸ φαινόμενον εἶναι λίαν περίεργον, ἀλλ' ὡς πτῆσις λίαν ἀτελής εἶναι.

» Γνωρίζετε ὅσον καὶ ἐγὼ τὰς νυκτερίδας, τὰς συγχαμερὰς ἐκείνας γελοιογραφίας τῶν πτηνῶν. Ἡ πτῆσις των, ἂν καὶ ἀκανόνιστος, ἔχει ὅμως ἀρκετὴν δύναμιν καὶ εὐστροφίαν. Εἰς τὰ θερμὰ κλίματα εἶδα νυκτερίδας τεραστίων διαστάσεων, αἱ ὁποῖαι κά-

θηνται, ὡς ἡμεῖς, ἐπὶ τῶν δένδρων, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι αὐταί, διὰ νὰ κοιμηθοῦν, κρεμῶνται μὲ τὸ κεφάλι κάτω, θέσις γελοία καὶ ἀκατάλληλος, τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἠννόησα τὸν λόγον. Δὲν θὰ ἐπεκταθῶ ἐπὶ τῶν μικρῶν ἐκείνων ζώων, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουν πρὸς τὰς σαύρας καὶ φέρουν εἶδος περύγων, αἵτινες τὰς ἐπιτρέπουν νὰ διασχίζουν τὸν ἀέρα καὶ νὰ πετοῦν ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον. Προτιμῶ νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ τῶν ἐντόμων.

» Μεταξὺ αὐτῶν συναντῶνται ἀληθῆ ἰστιοφόρα. Αἱ μυῖαι εἶναι κόραι τοῦ ἀέρος ὅσον καὶ ἡμεῖς. Αἱ πεταλοῦδαις ἐπίσης. Πολλὰ μάλιστα ἐξ αὐτῶν προφανῶς ὑπερέχουν τῶν πτηνῶν, καθότι ἔχουν τέσσαρας πτέρυγας, ἐνῶ ἡμεῖς δὲν ἔχομεν παρὰ δύο. Ὁπωσδήποτε ὅμως πολλὸ ἀπέχουν τοῦ νὰ μᾶς ὑπερβοῦν ἢ καὶ νὰ μᾶς φθάσουν ἀκόμη, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ταχύτητα τῆς πτήσεως καὶ τοῦτο ἔνεκα τοῦ μικροῦ βάρους τοῦ σώματός των ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀντίστασιν τοῦ ἀνέμου. Ἡ μυϊκὴ των δύναμις, ἂν καὶ μεγαλύτερα τῆς ἰδικῆς μας, δὲν ἀρκεῖ ὅπως παρακαμφθῆ ἢ δυσκολία.

» Τὰ ἔντομα, ἐν γένει, ὀλίγον μεταχειρίζονται τὰς πτέρυγας των, δὲν προβαίνουν εἰς πραγματικὰ ταξείδια. Ἀγαποῦν, ὡς οἱ σπουργίται, τὸν καθιστικὸν βίον. Καὶ ὅμως εἰς τὰς μακρυνάς μου περιπλανήσεις, συνήντησα ἀναρίθμητα στίφη ἀκρίδων, αἱ ὁποῖαι μεταβαίνουν ἀπὸ χώρας εἰς χώραν καὶ διατρέχουν κατὰ σταθμούς ἀπεράντους ἐκτάσεις. Τὰ ταξείδια ὅμως ταῦτα ἐκτελοῦν μόνον διὰ νὰ εὔρουν τροφήν, καθότι εἶναι τόσο πολυάριθμοι, ὥστε ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος ἀπογυμνώνουν ὀλόκληρον ἐπαρχίαν ἀπὸ λαχανικά, τὰ ὁποῖα ταῖς χρησιμεύουν ὡς τροφή, οὕτως ὥστε ἀναγκάζονται νὰ μεταβοῦν ἄλλοῦ, διὰ νὰ μὴν ἀποθάνουν τῆς πείνης.

» Ἡ ἐναέριος συγκοινωνία εἶναι ποικίλη εἰς τὰ ἔντομα. Ἡμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πτερυγίζουσι μᾶλλον ἢ

ὅτι πετοῦν. Αἱ μέλισσαι μολαταῦτα ἔχουν τὴν πτῆσιν ταχεῖαν, εὐθεῖαν καὶ διαρκῆ. Οἱ μυρμηκολέοντες εἶναι ἐπίσης ταχυπέτιδες καὶ συνειθίζουσι νὰ πλανῶνται κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρπακτικῶν πτηνῶν, τῶν ὁποίων ἔχουν τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς ἕξεις. Μερικαὶ πεταλοῦδαι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Σφίγξ, ἔχουν τὰς κινήσεις τόσο ζωηρὰς ὅσον καὶ ἡμεῖς· γνωρίζω δὲ μυῖας, αἱ ὁποῖαι δὲν πιάνονται εὐκόλα.

» Ἔρχομαι εἰς τὰ πτηνά.

» Ἡμποροῦμεν, δικαίως νὰ καυχηθῶμεν ὅτι εἴμεθα ὑπέροτροι παντὸς ὅτι κινεῖται ἐπὶ τῆς γῆς, χάρις εἰς τὴν πολύτιμον δύναμιν, τὴν ὁποίαν κατέχομεν εἰς βαθμὸν σημαντικόν, νὰ διατρέχωμεν δηλαδὴ ἀπεράντους ἐκτάσεις χωρὶς κανὲν πρόσκομμα νὰ μᾶς σταματᾷ.

» Ἡ ἀνθρωπίνη φυλὴ εἶναι ἀληθῶς ἰσχυρά. Κατώρθωσε νὰ ὑποδουλώσῃ τὴν ἕλην εἰς τρόπον ὥστε ἀνεδείχθῃ πρωτίστη εἰς τὴν σειρὰν τῶν ὄντων· μάτην ὅμως ὁ ἀτμὸς καὶ ὁ σίδηρος παρέχουν τὴν σύμπραξιν των εἰς τοὺς κατακτητὰς τούτους. Αἱ πτέρυγές μας ἐξασφαλίζουν εἰς ἡμᾶς τὴν ὑπεροχὴν τὴν ὁποίαν ἐπιδιώκουν, ἀλλ' εἰς τὴν ὁποίαν δὲν κατώρθωσαν νὰ φθάσουν εἰσέτι. (Παρατεταμένα χειροκροτήματα).

» Τί ἀξίζουσι οἱ εὐκίνητοτεροι πόδες, συγκρινόμενοι πρὸς τὰς πτέρυγας μας; Παραβαλλόμενοι πρὸς ἡμᾶς ὁ ἵππος, ὁ λαγός, ὁ κυνηγετικὸς σκύλος, ἢ ἔλαφος, φαίνονται ὡς ἔρπετά! (Ἐπιδοκιμασίαι).

» Ἡ ἔλαφος, ὁ τάρανδος, ἢ ἄλκη, εἶναι ἱκανοί, τῇ ἀληθείᾳ, νὰ διατρέξουν τεσσαράκοντα λεύγας τὴν ἡμέραν καὶ τοῦτο ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας συνεχῶς. Ἡ κάμηλος ἐπὶ ὀκτὼ ὀλοκλήρους ἡμέρας βαδίζει μὲ ταχύτητα τριακοσίων λευγῶν. Ὁ ἀγωνιστῆς ἵππος πέρνει μίαν λεύγην ἐντὸς ἕξ ἢ 8 λεπτῶν· δὲν ἠμπορεῖ ὅμως ν'

ἀνθέξῃ ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ἑκτακτον αὐτὴν ταχύτητα. Ἴππος φημιζόμενος διὰ τὴν ταχύτητά του διατρέχει τριάκοντα λεύγας τὴν ἡμέραν.

» Ἀκούσατε λοιπὸν τώρα τί ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν ἡμεῖς τὰ πετροχιλίδονα.

» Ὁ συνήθης μας δρόμος εἶναι τριάκοντα λεῦγαι τὴν ὥραν δηλαδὴ εἰς δέκα ὥρῶν διαρκῆ πτῆσιν, τὸ ὁποῖον δι' ἡμᾶς εἶναι ἓνα παιγνίδι, διασχίζομεν τριακοσίας λεύγας! Ἦκούσατε καλά; Τριακοσίας λεύγας! Ὅτι δηλαδὴ ἡ κάμηλος δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμη παρὰ ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος! Ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος ἐγὼ ποῦ βλέπετε, δύναμαι νὰ εὐρεθῶ εἰς δύο χιλιάδων λευγῶν ἀπόστασιν. (Παρατεταμέναι ἐπευφημίαι). Σημειώσατε ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ συνήθης μου δρόμος. Ὅταν θέλω νὰ βιασθῶ, διατρέχω μίαν λεύγην ἀνὰ λεπτόν.

» Δὲν εἰξεύρω ἂν γνωρίζετε τοὺς γλάρους. Εἶναι πτηνὰ ἔχοντα περίπου τὸ μέγεθος περιστερᾶς καὶ κατοικοῦντα τὰ παράλια. Λοιπὸν, ἐγνώρισα γλάρους, οἱ ὅποιοι χάριν περιπάτου κάμνουν δρόμον ἑξακοσίων λευγῶν. Αἱ περιστεραι δὲν καθυστεροῦν κατὰ τὴν ταχύτητα. Ταῦτα περὶ τῶν κατὰ μῆκος δρόμων.

» Νὰ σᾶς ὁμιλήσω καὶ περὶ τῶν καθ' ὕψος. Γνωρίζετε, ὅσον καὶ ἐγώ, ὅτι οἱ φίλοι μας, τὰ ἀρπακτικὰ πτηνὰ, ἀναβαίνουν τόσον ὑψηλά, ὥστε χάνονται εἰς τὰ βλέμματα. Ὑπολογίζουν εἰς δέκα χιλιάδας μέτρων τὸ ὕψος, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ φθάσῃ πτηνὸν τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, ὁ ἀετὸς π. χ.»

Ἐδῶ ὁ ρήτωρ ἐστάθη διὰ νὰ πῆ μίαν σταγόνα νεροῦ, ἡ ὁποία ἦτον ἐτοίμη νὰ στάξῃ ἀπὸ τὴν ἄκρον φύλλου. Ὁ Μάγκος τὸν ἠρώτησε ἂν δὲν ἦτο κουρασμένος.

— Κουράσθηκα νὰ μένω ἀκίνητος, ἀπήνησεν ὁ κύψελος.

Αἰσθάνομαι τὰ πτερά μου νὰ μὲ γαργαλίζουν οὐδέποτε μοῦ συνέβη νὰ μείνω τόσην πολλὴν ὥραν ἡσυχος.

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι πετᾶτε, καὶ ὅταν κοιμᾶσθε;

— Εἶναι λάθος. Καταφεύγομεν ὅπως διανυκτερεύσωμεν εἰς τὰς ὁπὰς τῶν τοίχων καὶ τῶν βράχων ἀλλὰ μόλις ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ξεκινοῦμεν διὰ νὰ σταματήσωμεν μετὰ τὴν δύσιν.

— Εἶναι ἀληθὲς ὅτι, ὅταν ἅπαξ πέσετε κατὰ γῆς, δὲν ἠμπορεῖτε πλέον νὰ πετάξετε;

— Μέχρι τινὸς εἶναι ἀληθὲς, ὅταν λ. χ. τὸ ἔδαφος εἶναι πολὺ λεῖον. Πρέπει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ φθάσωμεν τρέχοντες κάποιον ὕψωμα, μίαν πέτραν π. χ. ἢ ἓνα βῶλον χώματος ἢ οἴανδήποτε ἄλλην ἐξοχὴν, ὁπόθεν νὰ ἠμποροῦμεν νὰ ὀρμήσωμεν χωρὶς νὰ κτυπήσωμεν τὰ πτερά μας.

— Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ μῆκος τῶν πτερῶν σας ἀναμφιβόλως.

— Καὶ εἰς τὰ κοντά μας πόδια.

— Τὰ ὁποῖα δὲν σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ὀρμήσετε διὰ νὰ ὑψωθῆτε εἰς τὸν ἀέρα.

— Ἀκριβῶς. Ἡμεῖς τὰ πετροχιλίδονα εἴμεθα πλασμένα διὰ νὰ πετοῦμε διαρκῶς.

— Ὅπως ἄλλοι διὰ νὰ περιπατοῦν.

— Αἱ στρουθοκάμηλοι π. χ.

— Αἱ στρουθοκάμηλοι;

— Μάλιστα. Εἰς τὴν Ἀφρικὴν συνήνησα ὀλόκληρα κοπάδια. Εἶναι κάτι πελώρια πτηνὰ, δρομεῖς ἐκ τῶν ἀρίστων, ἀλλὰ στερούμενα πτερῶν. Ἡ μεταξὺ τῶν ὄντων τῆς αὐτῆς φυλῆς παρατηρουμένη διαφορὰ αὐτὴ ὀφείλεται εἰς μερικὰς τάσεις, αἱ ὁποῖαι διαιωνίζονται καὶ αὐξάνουν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Ἴσως αἱ στρουθοκάμηλοι θὰ εἶχαν ἄλλοτε τὰ πόδια κοντὰ καὶ τὰς πτε-

ρυγας μᾶλλον ἀνεπτυγμένας· ἀλλ' ὁ τρόπος τῆς ζωῆς των τὰς ἠνάγκαζε φαίνεται, νὰ μεταχειρίζονται τὰ πόδια των μᾶλλον ἢ τὰς πτέρυγας των, οὕτως ὥστε βαθμηδὸν αὐταὶ ἔμειναν ἀτροφικαί, ἐνῶ τὰ πόδια ἐτελειοποιῦντο.

— Εἰς δὲ τὰ πετροχιλίδονα ;

— Εἰς τὰ πετροχιλίδονα συνέβη τὸ ἐναντίον. Τρεφόμενα ἀποκλειστικῶς μὲ μυίας περνοῦμε τὴν ζωὴν μας εἰς τὸν ἀέρα, Σπανίως μεταχειρίζομεθα τὰ πόδια μας. Παρακολουθοῦντες διαρκῶς πτερωτὴν τινα λείαν, γυμνάζομεν ἐπομένως διαρκῶς τὰ πτερά μας, διηνεκῶς δὲ μεριμνῶμεν πῶς νὰ τελειοποιήσωμεν ὅσον δυνατὸν τὴν τέχνην, διὰ τὴν ὁποίαν δικαίως ὑπερηφανευόμεθα.

» Ἐλεγον πρὸ ὀλίγου, ἐξηκολούθησεν ὁ ρήτωρ ἀποτεινόμενος ἐκ νέου πρὸς τὴν ὁμήγουριν, ὅτι τὰ πτηνὰ ὑπερέχουν ὅλων τῶν ἄλλων ζώων διὰ τὴν εὐκολίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκτοπίζονται. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον βλέπετε ὅτι κατέκτησαν τὴν οἰκουμένην ὅλην.

» Αἱ ὄραι τοῦ ἔτους δὲν ἔχουν δι' αὐτὰ καμμίαν σημασίαν ἢ μᾶλλον διὰ τὰ πτηνὰ ἢ καλοκαιρία εἶναι διαρκής. Φίλοι τοῦ ἡλίου τὸν ἀκολουθοῦσιν εἰς τὴν ἐτησίαν του τροχίαν, μετατιθέμενα μαζύ του ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον καὶ ἀπὸ νότου πρὸς βορρᾶν. Δὲν γνωρίζουν τὰ πτηνὰ τὸν χειμῶνα καὶ ἂν τινα ἔξ αὐτῶν τὸν ἐγνώρισαν, τὸ ἔκαμαν οἰκειοθελῶς. Δὲν ἐννοῶ π. χ. πρὸς τί σεῖς οἱ σπουργῖται ὑποβάλλεσθε ἄνευ λόγου εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ ψύχους καὶ τὰς παντοίου εἴδους κακουχίας, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἐπαπειλοῦν, ὅταν πυκνὸν στρῶμα χιόνος καλύπτει τὴν γῆν, ἐνῶ θὰ σᾶς ἦτον εὐκολώτατον νὰ διέλθητε τὴν καλοκαιρίαν εἰς κλίματα εὐκραῆ. (*Ἀποδοκιμασίαι*). Θὰ μοῦ εἰπῆτε, δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ζῶντες εἰς τὰς πόλεις πλησίον τῶν ἀνθρώπων, ἐπωφελεῖσθε τῆς προβλεπτικότητός των, μοιράζεσθε μαζύ των τὰς ζωοτροφίας, τὰς

ὁποίας ἔχουν τὴν Πρόνοιαν νὰ ἀποταμιεύουν διὰ νὰ περάσουν ἐν εὐπορίᾳ τὰς χειμερινὰς ἡμέρας. Τὰ πλεονεκτήματα ὅμως τὰ ὁποῖα σᾶς παρέχει ὁ καθιστικὸς αὐτὸς βίος, ἰσοσταθμίζουσι κίνδυνοι καὶ δυστυχίαι παντὸς εἴδους.

» Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς σας διαφέρει πολὺ τοῦ ἰδικοῦ μας τρόπου τοῦ ζῆν. Ἐνῶ ἡμεῖς διὰ τὴν ἔλλειψιν μυιῶν θὰ ἀπεθνήσκωμεν ἐδῶ τὸν χειμῶνα, ὁ ἰδικὸς σας στόμαχος πολὺ συμβιβαστικώτερος ἀρκεῖται εἰς ὅ,τι εὔρει. Μολονότι ὅμως οἱ ἄνθρωποι σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ δεκατίζετε τὰς προμηθείας των καὶ τὰ περισσεύματα τῶν τραπεζῶν των, δὲν σᾶς δέχονται ὅμως εἰς τὰ σπίτια των καὶ ἡ παγωνιὰ σᾶς ἐπιφυλάττει οἰκτρὰς στιγμὰς. (*Νεαὶ ἀποδοκιμασίαι ἐκ μέρους τοῦ ἀκροατηρίου*). Εἴσθε συνειθισμένοι πάει καλά! Ἐπιτρέψατέ μου ὅμως νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι ἐὰν ἐσυνειθίζατε ἐπίσης νὰ ἐκτοπίζεσθε, θὰ εὐρίσκατε τοιαύτας ὠφελείας, ὥστε αἱ σημεριναὶ σας ἔξεις θὰ σᾶς ἐφαίνωντο τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ παραλογισμοῦ.

» Γνωρίζω πληθὺν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι πηγαίνουν, ὅπως ἡμεῖς, νὰ διαχειμάσουν εἰς τὰ νότια μέρη, καίτοι διὰ χιλίους λόγους τὸ πρᾶγμα εἶναι δι' αὐτοὺς δυσκολώτερον ἢ εἰς ἡμᾶς. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι, ἂν οἱ ἄνθρωποι εἶχαν πτερὰ καὶ τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν, τῆς ὁποίας ὑμεῖς ἀπολαύετε, θὰ κατετάσσοντο χωρὶς ἐνδοιασμοῦς μεταξὺ τῶν ἀποδημητικῶν πτηνῶν καὶ τότε θὰ ἦσθε ὑποχρεωμένοι νὰ κάμετε τὸ ἴδιον. Ἐννοῶ κάλλιστα, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς φοβίζουν οἱ κόποι, τοῦς ὁποίους συνεπάγεται ἐν τόσον μακρυνὸ ταξεῖδι. Ἄλλ' εἶναι καὶ αὐτὸ ζήτημα προπονήσεως. Δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς ὅτι ἐὰν ἐγυμνάζατε τὰ πτερά σας εἰς μικρὰς ἀποστάσεις, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦσθε εἰς θέσιν νὰ ἐπιχειρήσετε τὸ μακρυνότερον ταξεῖδι. Ἐξ ἄλλου σᾶς λείπει ἢ αὐτοπεποίθησις. Γνωρίζετε τὰ ὀρτύκια. Εἶναι πολὺ βαρύτερα ἀπὸ

σᾶς. Καὶ ὅμως ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, δὲν διστάζουν ν' ἀποδημήσουν εἰς νοτιώτερα κλίματα. Ὅπως ἡμεῖς, πηγαίνουν καὶ αὐτὰ εἰς τὴν Ἀφρικὴν, μολονότι εἰς τὸν δρόμον των ὑπάρχει μεγάλη ἔκτασις θαλάσσης, τὴν ὁποίαν διασχίζουν θαρραλέως».

— Ἐγὼ εἶδα ὀρνύκια, εἶπεν ὁ Μάγκος. Εἶναι κάτι δυσκίνητα πουλιά. Δὲν ἐπίστευα ὅτι θὰ συγκατελέγωντο μεταξὺ τῶν ἀποδημητικῶν πτηνῶν.

« Καὶ ὅμως συγκαταλέγονται μεταξὺ αὐτῶν. Καὶ ἀφοῦ ὁμιλήσατε περὶ δυσκινήτων πτηνῶν, θὰ σᾶς ἐρωτήσω ἐὰν γνωρίζετε πτηνὸν βαρύτερον κατ' ἐπίφασιν ἀπὸ τὴν πάπια. Καὶ ὅμως αἱ πάπια ἐκτοπίζονται ὅπως καὶ αἱ χῆνες, οἱ κύκνοι, οἱ γερανοί, οἱ πελαργοί . . . »

Ἡ αἰφνιδία ἐμφάνισις ἑνὸς γάτου διέκοψε τὸν ρήτορα. Ἡ παρεΐσαξις τοῦ δυσαρέστου τούτου προσώπου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε προσκληθεῖ, ἔτρεψεν εἰς φυγὴν ὀλόκληρον τὴν συνέλευσιν, καὶ εἰς τῶν ἀκροατῶν, ὅστις εἶχεν ἀποκοιμηθῆ, μόλις ἐγλύτωσε χάρις εἰς μίαν κατακεφαλιάν, τὴν ὁποίαν τοῦ ἐκατάφερον ὁ γείτων του καὶ μὲ τὴν ὁποίαν τὸν κατεμωλώπισε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η

Ἡ Βριζάκος

Ἐπάρχουν εἰς τὰς Ἀθήνας πολλαὶ Λέσχαι τῶν πουλιῶν. Ἡ «Ροδοδάφνειος», τῆς ὁποίας τὴν περιγραφὴν ἀνεγνώσατε εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα, εἶναι μία τῶν μᾶλλον γνωστῶν.

Ὡς εἴπομεν, τὰ μέλη τῆς στρατολογουῦντο μεταξὺ τῆς ἐξηγενισμένης κοινωνίας τοῦ βασιλικοῦ κήπου. Ὅλος διάφορος εἶναι ἡ «Λέσχη τῶν Τολμηρῶν», ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἕδραν τῆς ἐκεῖ κάτω

Ἡ Βριζάκος

ἀπὸ τὰ κεραμίδια τῆς Νέας Ἀγορᾶς. Οἱ δυστυχεῖς ὀποροπῶλαι, οἱ λαχανοπῶλαι, οἱ σιτέμποροι καὶ ἄλλοι ἔμποροι τροφίμων, φοβοῦνται τὰ μέλη της ὅσον καὶ τοὺς ποντικούς, ἔχουν δὲ διαρκῆ μέριμναν νὰ ὑπερασπίσουν ἐναντίον αὐτῶν τὰ ἐμπορεύματά των.

Χίλιες φορὲς ἐδοκίμασαν νὰ τοὺς ἐκδιώξουν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου συνεδριάζουν, ἢ μᾶλλον, διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν κυριολεξίαν, ἀπὸ τὸ καταγῶγιόν των. Ἐπανερχονται ἐκάστοτε πολυαριθμότεροι. Γνωρίζουν κάλλιστα τὸ μῖσος, τὸ ὁποῖον τρέφουν ἐναντίον αὐτῶν· ἀλλὰ διόλου δὲν ἀνησυχοῦν δι' αὐτό. Εἰς τὰς καθημερινὰς των λεηλασίας προσθέτουν ὡς ἐκ περισσοῦ τὰς ἐνοχλητικὰς των φωνὰς καὶ τὴν ἀναιδῆ καὶ δυσάρεστον οἰκειότητά των. Μὴ νομίσετε ὅμως ὅτι τὰ κατορθώματά των περιορίζουν εἰς μόνην τὴν περιφέρειαν τῆς Νέας Ἀγορᾶς. Συχνότατα τὰ θορυβώδη στίφη των ἐνσκήπτουν κατὰ τῆς ἀγορᾶς τῶν σιτηρῶν· ἀφοῦ δὲ ξεφαντώσουν ἐκεῖ, ἐπιστρέφουν χορτᾶτοι ἕως τὸν λαιμὸν εἰς τὴν κατηραμένην των Λέσχην καὶ ἀρχίζουν τὰς φωνασκίας καὶ τοὺς διαπληκτισμούς. Δις τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς σπορᾶς καὶ τῆς συγκομιδῆς, ἐγκαταλείπουν προσκαίρως τὴν χειμερινήν των κατοικίαν, καὶ πηγαίνουν εἰς τὰς ἐξοχὰς. Αἱ καταστρεπτικαὶ ὀρδαὶ ἐπιπίπτουν τότε κατὰ τῶν ἀγρῶν, εἰσέρχονται εἰς τὰς ἀποθήκας, ἐπισκέπτονται τοὺς περιστερῶνας καὶ τοὺς ὀρνιθῶνας καὶ ἀφοῦ κάμουν τὸν γυρὸν των, ἐπανερχονται εἰς τὴν πόλιν παρακολουθούμενοι ἀπὸ τὰς ἀρὰς τῶν γεωργῶν, τῶν κηπουρῶν καὶ ὄλων ἐν γένει ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἠνόχλησαν μὲ τὰς ἐπισκέψεις των. Τοιαύτη ἡ Λέσχη τὴν ὁποίαν αὐτὰ τὰ μέλη της προσφυέστατα ἐπωνόμασαν «Λέσχην τῶν Τολμηρῶν», διὰ ν' ἀποδείξουν ὅτι διόλου δὲν ἐντρέπονται νὰ διασαλπίζουν αὐθαδῶς τὰς κακοήθεις καὶ ἐκτρόπους ἕξεις των.

Μετὰ λύπης ἀναγκαζόμεθα νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἐν τῶν

προσώπων τοῦ διηγήματος τούτου ἦτο μέλος τοῦ ἀξιωμαμένου αὐτοῦ συνδέσμου καὶ μάλιστα ἐκ τῶν μᾶλλον φημισμένων, ἐκ τῶν ἀρχηγῶν αὐτῆς. Ὅσάκις ἐπρόκειτο διὰ καμμίαν περιπετειώδη ἐκστρατείαν, καμμίαν σημαντικὴν λεηλασίαν, ἀνέθετον πάντοτε εἰς τὸν Βριζάκον νὰ κανονίσῃ τὰς λεπτομερείας καὶ ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν. Περιττὸν νομίζω νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι τὸ ζεῦγος Πιπίνου παντελῶς ἠγνόει τὴν περίπτωσιν αὐτῆν, διότι ὁ Βριζάκος δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ τοὺς ἐκθέσῃ τὰς καθημερινὰς του ἀσχολίας. Ἐπέρασεν εἰς τὰ ὄμματά του ὡς ἕνας ἐπικούρειος φιλόσοφος, εὐθυμος, ζωηρός, πλήρης οἴστρου καὶ ζωῆς, τὸ ἐντιμον ὅμως ζεῦγος δὲν ἐφρόντισε νὰ μάθῃ τὰ κατὰ τὸν ἰδιωτικόν του βίον καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲν ἐγνώριζε ἐξ ὄλων αὐτῶν. Ὁ Βριζάκος δὲν ἔλειψε νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τοὺς συντρόφους του τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ἐπήγαινε κάθε ἀπόγευμα εἰς τὴν Ὀμόνοιαν, ὥστε ὅλοι ἐγνώριζον τὰ περὶ γάμου σχέδιά του. Ἀφοῦ ἤκουσε μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους μνηστῆρας τὴν ἀμετάκλητον ἀπόφασιν τῶν γονέων τῆς Πιπιρούλας, ἐπῆγε μὲ μερικὸς φίλους νὰ περάσῃ ὀλίγας ὥρας ἐπάνω εἰς τὸν τροῦλλον τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Αὐτὸς δὲ ὁ τόσον φλύαρος συνήθως, τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο δὲν ἔλεγε λέξιν· τόσον ὥστε τὸ ἀναποδιασμένο του ὕφος ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς συντρόφους του.

— Δέ μου λές τί ἔχει ὁ Βριζάκος; ἠρώτησεν ὁ Γριζομύτης εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ Τρελομπούλη· κατάπιε τὴ φωνή του ἀπόψε.

— Βρέ, ἀλήθεια λές, ἀπήντησεν ὁ Τρελομπούλης, κοντεύουν πέντε λεπτά, ποῦ δὲν ἀνοιξε τὸ στόμα του.

— Τί πέντε μοῦ ψάλλεις! Τόσην ὥρα ἐγὼ τὸν παρατηρῶ.

— Εἶναι ἀναποδιασμένος, παρετήρησεν ὁ Μακρολέγκας ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσει τὴν παρατήρησιν τοῦ Γριζομύτη.

— Ἔε ! Βριζάκε, ἐφώναξε, τί ἔχεις, καλέ, σήμερα ; Βουβάθηκες, ἀδελφέ ;

— Ἐγώ : εἶπεν ὁ Βριζάκος, δὲν ἔχω τίποτε.

— Ἄλλοῦ νὰ τὰ ψάλλῃς αὐτά. Δὲν εἶσαι ᾽ς τὰ καλά σου. Κάτι σοῦ μπῆκε ᾽ς τὸ κεφάλι· εἶναι βέβαιον.

— Συλλογίζεται τὴ μνηστή του, εἶπεν ὁ Γίλοβράκας, παρὰ-ξενό σᾶς φαίνεται ;

— Ὅχι· ἀλλὰ συνήθως τὴν σκέπτεται ἐν εὐθυμίᾳ, ἐνῶ ἀπόψε τὸ γύρισε ᾽ς τὴ μελαγχολία.

— Νὰ σοῦ πῶ, Βριζάκε, φθάνουν τὰ μυστήρια εἶπεν ὁ Κουρκουμπίνος, ἕνας ἀπὸ τοὺς παλληκαράδες τῆς συντροφιᾶς. Ἐὰν τὰ αἰσθήματά σου δὲν τὰ καλοδεχθῆκαν, πές τα ᾽ς τοὺς φίλους σου γιὰ νὰ χύσουν ᾽λίγο βάλσαμο ᾽ς τὴν πληγὴ σου.

— Μήπως πρέπει νὰ σοῦ ὑποβάλωμε τὰ συλλυπητήριά μας ; ὑπέλαβεν ὁ Μακρουλέγκας.

— Μὴ μωρολογᾶτε, φίλοι μου, εἶπεν ὁ Βριζάκος. Τὰ σχέδιά μου οὔτε καλλίτερα πηγαίουν οὔτε χειρότερα ἀπὸ χθές, ἀπὸ προ-χθές καὶ ἀπὸ τὲς ἄλλες μέρες.

— Λοιπόν ;

— Λοιπόν ; λοιπον ; Μᾶς παρουσιάσθηκε μιὰ περιπλοκὴ ἢ συχάσατε τώρα ;

— Ἄ ! . . . τὸ εἶδατε, κύριοι ; ἐφώναξεν ὁ Κουρκουμπίνος, ἐγὼ μυρίσθηκα πῶς κάτι τρέχει.

— Καμμιά παληόγλωσσα σὲ κακοσύστησε ;

— Ποιὸς σὲ διέβαλε ; πές το, εἶπεν ὁ Γριζομύτης. Θὰ σοῦ τὸν κάμω ἐγὼ νὰ τὸ θυμᾶται γιὰ πολὺν καιρό.

— Εὐχαριστῶ, φίλοι μου, ἀλλὰ δὲν συμβαίνει τίποτε τέτοιο. παρεξηγεῖτε ἐντελῶς τὰ πράγματα. Δὲν γνωρίζω ἂν μὲ διέβαλαν, ὅπως λέγετε, ἀλλὰ ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν ὑπεβιβάσθην καθόλου

εἰς τὸ πνεῦμα τῆς νέας, τὴν ὁποῖαν ἀγαπῶ, Ἡ περιπλοκὴ, τὴν ὁποῖαν ἀνέφερα συνίσταται εἰς τὸ ἐξῆς : Σᾶς ἐξήγησα ἤδη ὅτι εἴμεθα πέντε ἢ ἕξ οἱ τιτλοφορούμενοι μνηστῆρες τῆς ὥραίας Πιπιρούλας καὶ κανεὶς ἀκόμη δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἰπῇ ποῖον ἐξ ἡμῶν ὄλων προτιμᾷ ἐκείνη. Σήμερον δὲ μᾶς ἐξαπέστειλαν τὸν ἕναν πῖ-σω ἀπὸ τὸν ἄλλον μὲ τὴν παράκλησιν νὰ ξαναπαρουσιασθοῦμεν ἐκεῖ τότε μόνον, ὅταν θὰ ἔχωμε δοξασθῆ δι' ἀνδραγαθήματος ἢ ἄθλου, ἢ ἠρωικῆς πράξεως δι' ἐκτάκτου τέλους, ἢ ἐξόχου τινὸς ἔργου.

— Μήπως εἶναι εὐσχημος τρόπος νὰ σᾶς στείλουν νὰ κόβετε ξύλα ;

— Δὲν τὸ πιστεύω. Ἡ Πιπιρούλα ἀναμφιβόλως ἦτο εἰλικρινῆς, τὴν στιγμὴν ποῦ μᾶς ἐκοινοποίησε τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, ὡς τῆς τὸ ἐπέβαλαν, φαίνεται, οἱ γονεῖς της.

— Μὰ αὐτὸ δὲν ἠκούσθη ποτέ, εἶπε ζωηρῶς ὁ Τρελομπούλης.

— Πιθανὸν νὰ μὴν ἀκούσθηκε ποτέ· ἀλλ' ὅτι ἀκούσθηκε σήμερον εἶναι βέβαιον. Τέτοια εἶν' ἡ θέλησις τοῦ ζεύγους Πιπίνου.

— Καὶ τὴν παραδέχεσαι σύ, Βριζάκε ;

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε. Ζητῶ τί ἀνδραγάθημα ἠμπορῶ νὰ τοὺς παρουσιάσω. Σκέφθηκα πρὸς στιγμὴν νὰ κατασπαράξω τοὺς ἀντιπάλους μου, καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὸ ζεῦγος Πιπίνου ὡς ἐκ περισσοῦ· ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸ πρᾶγμα θὰ κάμῃ κακὴν ἐντύπωσιν. Πρέπει νὰ ἐφεύρω τίποτε ἄλλο. Μοῦ φαίνεται ὅτι καλλίτερα θὰ ἦτο νὰ τοὺς πιάσω μὲ τὸ καλό.

— Ὑπάρχει μέσον ἀπλούστερον ἀπὸ τοῦτο, ἐπρότεινεν ὁ Τιτιρίλος. Νὰ κλέψῃς τὴ μνηστή σου.

— Τὸ ἐσκέφθην ἤδη, φίλοι μου· καὶ νομίζω ὅτι εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ ἐπιτύχω. Θὰ μὲ βοηθήσετε ;

“Ολοι ὁμοφώνως τοῦ διεβεβαίωσαν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἦναι πεπεισμένος περὶ τῆς συναρωγῆς των.

— Τὸ δύσκολον δὲν εἶναι νὰ κλέψωμε τὴν Πιπιρούλα, ἐξηκολούθησεν ὁ Βριζάκος. Ἐὰν ὁμως ἔλθῃ ἐδῶ καὶ ἀρχίσῃ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ζητῇ νὰ ἐπιστρέψῃ ἔς τοὺς γονεῖς της, πῶς θὰ ἠμπορέσω νὰ τὴν συγκρατήσω;

— Θὰ τὸ σκεφθοῦμε, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, εἶπεν ὁ Κουρκουμπῖνος. Σὲ προειδοποιοῦμε ὁμως ὅτι ἂν λάβῃς καμμίαν ἄλλην ἀπόφασιν, θὰ σὲ ἀφίσωμε νὰ τὰ ξεδιαλύσῃς μόνος σου, καὶ δὲν θ’ ἀνακατωθοῦμε διόλου. Διὰ τὴν ἀπαγωγὴν εἴμεθα ἔτοιμοι. Αὔριο τὴν ἰδίαν ὥραν νὰ εὔρεθοῦμεν ὅλοι ἐδῶ, καὶ θὰ μᾶς πῆς τί ἀπεφάσισες.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, φίλοι μου· αὔριον τὰ ξαναλέμε.

— Σύμφωνοι, ἀπήντησαν ὅλοι.

Καὶ ἐπῆρεν ὁ καθεὶς τὸν δρόμον του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ’

Τὸ πάθημα τοῦ Φριίκου

Φριίκος ὁ Σκουφᾶτος ἠκολούθει μετ’ ἀμέμπτου ἀκριβείας τὸ μάθημα τῆς ῥοδικῆς, τὸ ὁποῖον παρέδιδεν ὁ Ἰάκωβος Κοσσυφάκης εἰς τὸν τρόφιμόν του κόσσυφον.

Διήρχετο ἀπαρεγκλίτως τὸν καιρὸν τοῦ μεταξὺ τοῦ ἀνωγαίου τοῦ γέροντος πτηνοτρόφου καὶ τῆς Ὀμονοίας. Τὸ ἑσπέρας ἐπανάκαμπεν εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τῶν γονέων του, εὔρισκόμενον ἐντὸς συστάδων δένδρων τοῦ Κολωνακίου.

“Ὀλον τὸν χρόνον, ὅστις δὲν ἦτον ἀφιερωμένος εἰς τὸ φαγητόν, εἰς τὸν ὕπνον καὶ τὰς εἰς τὴν οἰκογένειαν Πιπίνου ἐπισκέψεις — ὅλα ταῦτα πράγματα κατεπείγοντα, ἐννοεῖται, — ὁ Φριίκος τὸν διήρχετο ἐξασκούμενος εἰς τὴν δύσκολον τοῦ μελισμοῦ τέχνην, πρὸς ἣν ὁ λάρυγξ του ἀπεδεικνύετο δυστυχῶς ἐντελῶς ἀπρόσφορος. Εἶχεν ἀντιληφθῆ μὲν φωνὰς τινας, ἐκείνας ἀκριβῶς. ὧν ὁ τόνος προσήγγιζε πρὸς τὸ κλασικὸν «σρρίπ», ὑπῆρχον ὁμως ἄλλαι, τὰς ὁποίας ἠδυνάτει ἀπολύτως νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ λάρυγγός του, κατὰ τρόπον ὑποφερόντων τοῦλάχιστον.

Τὰς ἀντικατέστησε διὰ φωνῶν πνιγμένων ἢ διὰ σπασμωδικῶ ληγγός, ὅστις παρεμόρφωνεν ἀπολύτως τὸν ρυθμὸν τοῦ βάλς, τοῦ ὁποίου ἡ ἄμεμπτος ἐκτέλεσις ἐγένετο τὸ ἀντικείμενον τοῦ διακαοῦς αὐτοῦ πόθου. Πλήρης ζήλου διὰ τὴν μελέτην, προσεπάθει νὰ καταβάλῃ τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας παρουσίαζε πρὸ παντὸς ἢ ἐκφώνησις τῆς τρίλλιας καὶ ἄλλων δυσχερῶν μελωδιῶν καὶ τῶν ἡμιτόνων πρὸ πάντων, — ὅλα ταῦτα πράγματα, ἅτινα τὸν ἔφεραν εἰς ἀπόγνωσιν. Ὡς ἐκ τούτου ἐξηντλεῖτο εἰς ἀνιαρὰς καὶ ἐπιμόνους ἐπαναλήψεις ἄχρις ὅτου ἐν τελικὸν βράχνιασμα τὸν ἠνάγκασε νὰ διακόψῃ τὰ γυμνάσματά του.

Συνήθως ἐπρογυμνάζετο κατ’ ἰδίαν τόσον διὰ ν’ ἀποφεύγῃ τὰς ἀδιακρίτους ἐρωτήσεις τῶν φίλων, ὅσον καὶ διὰ ν’ ἀφοσιούται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν μελέτην. Πρωΐαν τινὰ ὁμως δὲν ἐπρόσεξε τὸν πατέρα του, ὅστις ἐπρογευματίζεν ἐκεῖ που, ἐνόσφ αὐτὸς ἐπέμενε νὰ ἐκφωνήσῃ ἐν ἡμίτονον *σι*, τὸ ὁποῖον ὁ λάρυγξ του ἐπεισματώθῃ νὰ μὴ ἐκβάλῃ. Ὁ πατὴρ Φριίκος ἐσήκωσε τὴν κεφαλήν, ἀναγνωρίσας δὲ τὸν υἱόν του, ὅστις ἐξέβαλλε τοὺς παραδόξους αὐτοὺς ἤχους, προσέβλεψεν αὐτὸν μετ’ ἐκπλήξεως.

— Τί ἔπαθες, καλέ; τὸν ἠρώτησεν.

‘Ο Φροῖκος ταραχθεῖς, διότι συνελήφθη ἐπ’ αὐτοφώρῳ, ἀπήντησε :

— Δοκιμάζω νὰ τραγουδήσω, πατέρα,

— Νὰ τραγουδήσης; Τί μοῦ ψάλλεις, καλέ; Ὅσον τὸ γένος μας ποτὲ δὲν ἐτραγούδησε κανεὶς ἔτσι.

— Ἀκριβῶς, πατέρα.

— Δὲν μοῦ λές, παρακαλῶ, τί θὰ πῆ αὐτὸ τὸ ἀκριβῶς;

— Θέλω νὰ τραγουδῶ ἀλλοιώτικα ἀπὸ τᾶλλα σπουργίτια.

— Ἀκούστηκε ποτὲ τέτοιο πράγμα; Δὲν ξεύρεις τί σοῦ γίνεται. Νομίζεις πῶς τραγουδεῖς. Μὰ παιδάκι μου, φτερνίζεσαι μονάχα μὲ τρόπο πολὺ δυσάρεστο.

— Αὐτά, ποῦ ἀκούσατε, εἶναι γυμνάσματα. Μπορῶ ὅμως νὰ κάμω καὶ καλλίτερα.

— Για νὰ ἰδοῦμε.

‘Ο Φροῖκος ἤρχισε νὰ σφυρίζη μὲ τὸν πλέον σοβαρὸν τρόπον κάτι, τὸ ὁποῖον κατ’ αὐτὸν εἶχε τὴν ἀξίωσιν ν’ ἀντιπροσωπεύη ἐν βάλς.

— Ὦχ, ὦχ, ἔκαμεν ὁ πατήρ Φροῖκος ξεκαρδιζόμενος· νομίζω ὅτι ἤκουσα κάτι τέτοιο ὅσον τὰ ὄργανάκια τοῦ δρόμου.

— Ναί, πατέρα, αὐτὸ εἶναι τὸ βάλς τοῦ Φάουστ.

— Ἄα! χαίρω πολὺ. Καὶ πῶς σοῦ μπῆκε ὅσον τὸ μυαλό, παραπαλῶ, νὰ μάθης αὐτὸ τὸ βάλς;

— Κατὰ συμβουλήν τοῦ ἐξαδέλφου μου Γίλου.

— Ἀγκαλὰ ἔπρεπε νὰ τὸ ὑποθέσω. Ὁ Γίλος εἶναι ἓνας κατεργάρης, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ νὰ πέρνη ὅσον τὸ ψιλὸ ὄλον τὸν κόσμον. Ὁ ἐξάδελφός σου σὲ κοροΐδεψε γυιέ μου.

— Ὁχι πατέρα, ἔχετε ἄδικο. Ἐγὼ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ τὸ μάθῃ.

Ὁχι, δά! καὶ ἔμπορῶ νὰ μάθω πῶς σοῦ κατέβηκε νὰ γίνης μουσικός;

— Σᾶς βεβαιῶ, πατέρα, ὅτι δὲν ἀστειεύομαι. Δὲν θὰ μὲ περιγελάσετε· δὲν εἶν’ ἔτσι; Θὰ σᾶς πῶ λοιπὸν τί τρέχει. Ἐπιθυμῶ νὰ ζητήσω τὸ χέρι, ἢ ἂν θέλετε τὸ ποδαράκι μιᾶς νέας στρουθίτσας ὠραίας ὡς τὸ φῶς.

— Τώρα καταλαβαίνω. Καὶ νομίζεις βέβαια ὅτι θὰ κατακτήσης τὴν καρδιά της μὲ αὐτὸ τὸ τραγοῦδι· δὲν εἶν’ ἔτσι;

— Δὲν τὸ ἠύρατε ἀκόμα, πατέρα. Εἴμεθα πέντε οἱ μνηστῆρες καὶ οἱ γονεῖς της ἀπεφάσισαν νὰ τὴν δώσουν εἰς ἐκεῖνον ἐξ ἡμῶν, ὅστις θὰ ἐνίκα τοὺς ἀντιπάλους του ἐν τῇ ἐκτελέσει ἀξιωματικῶς τοῦ ἔργου. Ὁ ἐξάδελφός μου Γίλος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔκαμα λόγον περὶ τοῦ ὄρου, τὸν ὁποῖον ἐπέβαλαν οἱ γονεῖς τῆς Πιπιρούλας — Πιπιρούλα ὀνομάζεται ἡ νέα πατέρα — λοιπὸν ὁ ἐξάδελφός μου Γίλος, τὸ σοφὸ ψαρῶνι, ποῦ γνωρίζετε, μ’ ἐσυμβούλευσε νὰ μάθω νὰ τραγουδῶ.

— Εἶναι τρελλὸς ὁ ἐξάδελφός σου ὁ Γίλος; αὐτὸς εἶναι ἓνας παλαβός, ποῦ ἐπέρασε τὴν ζωὴν του συντροφεύων μὲ ζῶα καὶ ἀνθρώπους τρελλοὺς καὶ παλλαβοὺς σὰν αὐτόν.

— Ἄχ, ἂν τὸν ἄκουες, πατέρα· σφυρίζει, μὰ σφυρίζει θαυμάσια.

— Πιθανόν. Τὰ ψαρῶνια ἔχουν εὐπλαστο λαρύγγι. Ὑπάρχουν ψαρῶνια, ποῦ ὁμιλοῦν σὰν ἄνθρωποι. Μὰ ἀφοῦ ἔχεις τὴν φιλοδοξίαν νὰ μάθης νὰ τραγουδῆς, γιατί δὲν πέρνεις μαθήματα ἀπὸ ἀηδόνι ἢ ὑπολαῖδα ἀντὶ νὰ χάνης τὸν καιρὸ σου νὰ μιμῆσαι τὸ ὄργανάκι;

— Εἶναι πολὺ καλλίτερο, πατέρα.

— Νομίζεις;

— Δηλαδή εἶναι ἐσοχώτερον, σπανιώτερον.

— Ἔχεις πολὺ λάθος, φίλτατέ μου. Ἄν κατώρθωνες νὰ κελαϊδῆς σὰν ἀηδόνι, ἢ σὰν ὑπολαΐδα ἢ καὶ σὰν ἀπλὸ κανάρι ἀκόμη, σοῦ προλέγω ὅτι θὰ ἐπιτύγχανες ἄριστα καὶ θὰ σ' ἐξέλεγαν οἱ γονεῖς τῆς καλῆς σου.

— Νομίζεις, πατέρα;

— Δὲν ἀμφιβάλλω διόλου.

— Θὰ τὸ καταφέρω ἄρα γε ποτέ;

— Αὐτὸ πειὰ εἶναι δική σου δουλειά· ἐγὼ τί ξεύρω; Ὅπως κι' ἂν ἔχη, ἀφοῦ πρόκειται νὰ δοκιμάσης καὶ ἀφοῦ ἔβαλες ἔς τὸ νοῦ σου νὰ γίνης καὶ καλὰ καλλιτέχνης, ἔς τὴ θέσι σου ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ πάρω μαθήματα ἀπὸ τοὺς δικούς μας ψάλτας καὶ δόξα τῷ Θεῷ δὲν μᾶς ἔλειψαν οἱ καλοὶ ψάλται, παρὰ νὰ ἐπιδοθῶ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀνθρωπίνης μουσικῆς. Ὁ Φάουστ γιὰ ἓνα σπουργίτη—τί νὰ σοῦ πῶ;—σοῦ φαίνεται σωστὸ πρᾶγμα;

— Μά, πατέρα, ὁ Γίλος,...

— Μὴ μὲ σκοτίξης καὶ σὺ μ' αὐτὸν τὸν Γίλο· σοῦ εἶπα πῶς τὸν ἔχω γιὰ παλαβό.

Ὁ Φρίκος ἀφῆκε τὸν πατέρα του κ' ἐπέταξε συλλογισμένος. Αὐτὰ ποῦ ἤκουσε διὰ τὸ ἄσμα τῶν ἀηδόνων τοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσιν. Πολὺ ὀλίγον ἐγνώριζε τὸ τάλαντον τῶν πτηνῶν αὐτῶν ἀλλ' ἤκουσε συχνὰ νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτῶν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ κανάρια, τοῦ ἐδόθη ἢ εὐκαιρία νὰ τὰ γνωρίσῃ, δὲν ἔδωκεν ὅμως μεγάλην προσοχὴν εἰς αὐτά. Τώρα ὅμως, ὅτε ἐπεδίδeto εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς σπουδὰς, τὸ ζήτημα τῆς μουσικῆς, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ὀλίγον εἶλκυε τὴν προσοχὴν του, ἤρχισε νὰ ἔχη δι' αὐτὸν ὑψίστην σημασίαν. Ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ λόγον εἰς τὸν ἐξάδελφόν του Γίλον, τὸν ὁποῖον ἐπέμενε νὰ θεωρῆ, παρ' ὅσα ἔλεγεν ὁ πατήρ του, πρόσωπον ἄξιον νὰ τὸ συμβουλευέται κανεὶς. Ἐλοξοδρομήσῃ λοιπὸν μεταβαίνων εἰς τοῦ Κοσσυφάκη καὶ ἐπῆγεν εἰς ἀνα-

Περιτριγυρισμένος ἀπὸ πολλὰς χιλιάδας πτηνῶν αὐτός, Φρίκος ὁ Σκουφᾶτος, ἔψαλλεν.

ζήτησιν τοῦ ἑξαδέλφου του, τὸν ὁποῖον δὲν ἐδυσκολεύθη ν' ἀνακαλύψῃ.

Τοῦ ὑπέβαλε τὰς παρατηρήσεις τοῦ κυρ Φρίκου καὶ ὁ Γίλος συνεφώνησε, λέγων ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς δὲν εἶχεν ἀπολύτως ἄδικον νὰ λέγῃ ὅτι τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνος, τῆς ὑπολαΐδος καὶ αὐτοῦ τοῦ καναρίου ἦτον ἄξιον λόγου βεβαίως, καὶ ὅτι ἐὰν ὁ Φρίκος ὁ Σκουφᾶτος κατώρθωνε νὰ κελαϊδήσῃ ὅπως ἐν τῶν πτηνῶν τούτων, ἀφεύκτως θὰ ἐπετύγχανεν· ἀλλὰ παρὰ ταῦτα ἐπέμενεν εἰς τὴν ἀρχικὴν γνώμην του, ὅτι δηλ. τὸ βάλς Φάουστ ψαλλόμενον ἀπὸ σπουργίτην θὰ ἦτο κάτι ἐκλεκτότερον, κάτι τὸ ὁποῖον θ' ἀπετέλει γεγονὸς ἀξιοσημείωτον εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν στρουθίων καὶ θὰ τὸν ἀνύψωνεν ἀφεύκτως εἰς τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν ἡρώων τῆς ἡμέρας. Ἡ γνώμη αὐτὴ τοῦ Γίλου τοσοῦτον ἀνταπεκρίνετο εἰς τὰ μύχια συναισθήματα τοῦ νεαροῦ στρουθίου, ὥστε ἐπεκράτησεν ἐν τέλει εἰς τὸ πνεῦμά του κατὰ τῆς ἰδέας τοῦ πατρὸς του. Ὡς ἐκ τούτου δὲ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνομιλίας ταύτης ἦτον ὅτι θὰ ἐξηκολούθη τὰς σπουδὰς, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀρχίσει. Ἡ τοιαύτη τῶν πατρικῶν συμβουλῶν περιφρόνησις μετ' οὐ πολὺ ἔλαβε τὴν τιμωρίαν της.

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν νεαρὸν σπουργίτην, ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ πτηνοτροφεῖον, ἦτο μικρὸς σωρὸς κανναβουρίου, ἐπιδεικτικῶς ἀποτεθέντος ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος ἀνοικτοῦ κουτίου, τοποθετημένου ἐπὶ τοῦ πατώματος. Εἰς ἄλλας περιστάσεις ὁ Φρίκος θὰ συνελάμβανεν ὑπονοίας διὰ τὸ δελεαστικὸν αὐτὸ κουτί, ἀλλ' ἐδῶ δὲν ἐφαίνετο καθόλου ὑποπτον. Τί τὸ περίεργον νὰ τοποθετηθῇ κουτί περιέχον κανναβουρί ἐπὶ τοῦ πατώματος, εἰς μέρος ὅπου ὑπῆρχαν τόσα πτηνὰ ἀπαιτοῦντα διατροφὴν;

Ὁ Κοσσυφάκης ἠναγκάσθη νὰ ἐξέλθῃ διὰ κατεπείγουσαν ἐρ-

γασίαν τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς καθ' ἣν ἐμοίραζε τὴν καθημερινὴν τροφήν εἰς τοὺς τροφίμους του. Διακόψας τὴν ἀσχολίαν ταύτην, εἶχεν ἀφήσει τὸ κουτί κατὰ γῆς. Φυσικώτερον πρᾶγμα δὲν ὑπάρχει, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἐκτὸς τούτου ὁ Φρίκος ἦτον ἀφηρημένος. Τὸν ἐβασάνιζαν οἱ λόγοι τοῦ πατρὸς του καὶ τοῦ ἑξαδέλφου του. Τέλος ἐπῆγε καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κουτίου, ἐκεῖ δὲ ἰδὼν ξύλον τοποθετημένον ὀλίγον κατωτέρω καὶ τὸ ὁποῖον παρουσίαζεν ὅλας τὰς εὐκολίας διὰ νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸ κανναβουρί, ἐπήδησεν ἐπ' αὐτοῦ.

Αὐτοστιγμὴν ἠκούσθη ἐλαφρὸς κρότος· ὁ Φρίκος ὑψώσας τὰ βλέμματα ἠννόησε πάραυτα μὲ φρίκην ὅτι ἦτον αἰχμάλωτος.

Τὸ φαινομενικῶς ἀβλαβὲς ἐκεῖνο κουτί, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχεν εἰσδύσει ἀπερισκέπτως, δὲν ἦτον ἄλλο τι εἰμὴ νέον εἶδος παγίδος.

Τὸν καυμένον τὸν Φρίκον! Τόσος ζῆλος, τόση ζέσις διὰ νὰ κατακτήσῃ τάλαντον ἔξοχον, τόση εὐγενὴς φιλοδοξία, ἐπέπρωτο νὰ καταλήξουν εἰς τοιοῦτον οἰκτρὸν ἀποτέλεσμα.

Ὁ Φρίκος ἐκαρφώθη εἰς τὴν θέσιν του. Τοὺς πόδας ἔχων χωμένους εἰς τὸ κατηραμένον κανναβουρί, τὸ ὁποῖον δὲν τοῦ ἔκαμνε πλέον καρδιὰ νὰ δοκιμάσῃ, ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις, ἐπὶ τῆς μελλούσης τύχης του. Δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του. Τί θ' ἀπεγίνετο καὶ αὐτός; Διότι ἐπὶ τέλους ἡ ὅλη ὑπαρξίς του διεκινδύνευε.

Ἡ ἀμηχανία του δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Πέντε λεπτὰ δὲν εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς καταστροφῆς, ἢ ὁποία τὸν ἔθετεν εἰς τόσον δυσχερῆ θέσιν, ὅποτε ὁ ἰδιοκτήτης ἐπέστρεψε.

— Μπα, εἶπε σιγά, πλησιάζων εἰς τὴν παγίδα· κάποιος ἐπιάσθηκε μέσα 'κεῖ.

Τοῦτο δὲ λέγων ἤνοιξε μὲ τρόπον τὴν θύραν τῆς παγίδος, ἔ-
 χωσε τὸ χέρι του καὶ συνέλαβε τὸν αἰχμάλωτον.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί εἶναι . . .

Πλησιάσας εἰς τὸ τραπέζι ἔλαβε τὰ γυαλιὰ του μὲ τὸ ἐλεύθε-
 ρον χέρι του καὶ τὰ ἐφήρμοσεν εἰς τὴν μύτην του.

— ὦχ, ἀδελφέ, ἐμουρμούρισε, σπουργίτης ἦτανε.

Ἔκαμε μιὰ νὰ τὸν πετάξῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἀλλὰ πρὶν ἀ-
 νοίξῃ τὸ χέρι του ἐφάνη ὡς νὰ μετεμελήθη ἔξαφνα, διότι ἐπανα-
 φέρων τὸν κακόμοιρον τὸν Φροῖκόν μας κάτω ἀπὸ τὰ γυαλιὰ του
 ἐσήκωσε τὰ πτερὰ τοῦ στήθους του φουσῶν ἐπ' αὐτῶν.

— Ἐέ, παλληκάρι μου, ἐψιθύρησε παρατητῶν τὸν δεσμώτην
 μὲ ὕφος, τὸ ὁποῖον ἔκαμε αὐτὸν ν' ἀνατριχιάσῃ, εἶσαι νέος καὶ
 παχουλός· θὰ πᾶς ἔς τὸ τηγάνι. Ἐχω ἀκριβῶς δύο συκοφᾶδες
 καὶ τρεῖς σπίνους· ἔτσι θὰ φθάσουμε τὴ μισὴ δωδεκάδα.

Ἡ στιγμή ἦτο κρίσιμος διὰ τὸν ἀποβλέποντα εἰς τὸ ὠραῖον
 ποδαράκι τῆς Πιπιρούλας· ὀλίγα λεπτὰ ἀκόμη καὶ θὰ ἐτελείωνε
 τὸ ζήτημα. Ὁ δάκτυλος τοῦ Κοσσυφάκη ἐπροχώρει πρὸς τὸν λαι-
 μόν . . . ἐν δυνατὸν σφίγξιμον καὶ τετέλεσται.

Εὐρέθης ποτέ, μικρὸ ἀναγνώστα, εἰς μέγαν κίνδυνον ζωῆς;
 Ἐὰν τοῦτο σοῦ συνέβῃ ποτέ, ἐνθυμεῖσαι ποίαν ἀξίαν προσλαμ-
 βάνουν εἰς τοιαύτην στιγμήν καὶ αὐτὰ τὰ δευτερόλεπτα.

Κατὰ τὰ ὕστατα αὐτὰ δευτερόλεπτα ὅλαι αἱ δυνάμεις προσ-
 λαμβάνουν αἴφνης ὀξύτητα καὶ ἔντασιν ἀπροσδόκητον· ὅλαι ὁ-
 μοῦ τείνουν πρὸς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀπόλυτον σκοπόν,—τὴν ὑπε-
 ράσπισιν τῆς ζωῆς. Αἱ νοητικαὶ δυνάμεις προσκτῶνται τότε ἀπι-
 στεύτους διαστάσεις.

Κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς στιγμάς, ὅποταν ἀκριβῶς ὁ ὀλέ-
 θριος δάκτυλος θ' ἀπέκοπτε τὴν πνοὴν τοῦ ἀτυχοῦς Φροῖκου, ὁ
 σπουργίτης ἔσχε θεῖαν ἔμπνευσιν.

Ἦρχισε μετὰ θάρρους νὰ ψάλλῃ τὴν ἐπὶ τὸν τοῦ γνωστοῦ
 βάλς. Ἦτο πράγματι μεγαλοφυῆς ἔμπνευσις.

— Ἐ! ἀνέκραξεν ὁ Κοσσυφάκης ἀναχαιτιζόμενος, τί εἶν'
 τοῦτα;

Ὁ Φροῖκος, τοῦ ὁποίου αἱ ἐλπίδες ἀνεπτερώθησαν ἀπροσδο-
 κήτως, ἔμελψε μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὰς πρώτας στροφὰς τοῦ τεμα-
 χίου. Ὁ θούριος δὲν διεκρίνετο διὰ τὸ ἄμεμπτον τῆς ἐκτελέσεως,
 ὅπως φαντάζεσθε, ἀλλ' ἡ καλὴ διάθεσις ἦτο καταφανής.

— Καλέ, καλέ, καλέ, εἶπε καὶ πάλιν ὁ γέρον ἐκθαμβος· μὰ
 τὴν πίστιν μου, δὲν εἶδα ὡς τώρα ἄλλο τέτοιο σπουργίτι.

Ὁ Φροῖκος ἐσώθη, ἐννοεῖται. Ὁ πτηνοτρόφος αἰσθανθεὶς κά-
 ποιον αἰφνίδιον σεβασμὸν διὰ τὸν αἰχμάλωτόν του, διητυνῆθη
 πρὸς μίαν γωνίαν τοῦ ἀνωγαίου, ὅπου εὐρίσκοντο πολλὰ κενὰ
 κλωβία. Ἐξέλεξεν ἐν τούτων καὶ εἰσήγαγε τὸν καλόν σου τὸν
 σπουργίτην ἐντὸς αὐτοῦ· ἔπειτα ἔβαλε κανναβοῦρι εἰς τὴν σκαφί-
 τσα καὶ νερὸ εἰς τὸ δοχεῖον καὶ ἐκρέμασε τὸ κλωβὶ εἰς τὸν τοῖχον
 μεταξὺ μιᾶς ἀηδόνας καὶ ἑνὸς σκαθιοῦ.

Φροῖκος ὁ Σκουφᾶτος ἀπώλεσε τὴν ἐλευθερίαν του, ἀλλ' ἐν
 συγκρίσει πρὸς τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διέφυγεν, ἡ θέσις του
 ἦτο τώρα ὑποφερτή. Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο δὲν διέκοπτε ποσῶς τὴν
 σειρὰν τῶν σπουδῶν του, ἀπὸ ἐξωτερικοῦ ἐγένετο ἐσωτερικός· αὐ-
 τὸ ἦτον ὄλο. Τὰ σχέδιά του ἐκινδύνευαν μὲν νὰ ματαιωθοῦν, ἀλλ'
 εὔρε χάριν καὶ εἶχε ὄλον τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν νὰ σκεφθῇ.
 Σὺν τῷ χρόνῳ ἤλπιζε νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του.

Δὲν ἤργησε νὰ συνάψῃ σχέσεις μὲ τοὺς γείτονάς του. Τὸ σκα-
 θὶ ἦτον εὐθυμον καὶ πρόσχαρον. Τὸ ἀηδόνι εἶχε μὲν ὕφος σπου-
 δαῖον, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς τοῦ ἐπέβαλλε σεβασμὸν, ἀλλ' ὁ Φροῖ-
 κος δὲν ἦτο φύσει δειλός, ἐνίκησεν ὅθεν βαθμηδὸν τὴν πρώτην
 αὐτὴν ἐντύπωσιν καὶ ἡ μεταξὺ αὐτῶν ψυχρότης ταχέως διελύθη.

Ὁ σπουργίτης ἦτο πολὺ εὐχαριστημένος, διότι ἔβλεπεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν περίφημον αὐτὸν καλλιτέχνην, περὶ τοῦ ὁποῖου ἀνέφερεν ὁ πατὴρ του. Αὐθημερὸν ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν ἀκούσῃ, τὸ δὲ τάλαντον τοῦ ἐξόχου καὶ εὐγενοῦς μουσικοῦ τοῦ ἐπέβαλε θαυμασμόν.

Τοῦ ἀφηγήθη τὴν ἱστορίαν του καὶ τοῦ ἐξήγησε τοὺς λόγους, δι' οὓς τακτικώτατα ἐπανήρχετο καθ' ἐκάστην πρωΐαν εἰς τοῦ Κοσσυφάκη. Αἱ κινήσεις του δὲν εἶχαν διαφύγει τοὺς τροφίμους τοῦ πτηνοτρόφου, ὡς ἐκ τούτου δὲ καὶ ἡ ἀηδὼν τὸν ἐγνώριζε, καίτοι ἀγνοοῦσα τὴν αἰτίαν τῶν καθημερινῶν ἐμφανίσεών του.

Ὁ μέγας ψάλτης δὲν ἦτο τῆς γνώμης ὅτι ὁ Φοῖκος ὁ Σκουφᾶτος ἔπρεπε νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν μελέτην τοῦ ἄσματος τῶν ἀηδόνων οὔτε τῶν ὑπολαΐδων, ἀλλ' οὔτε κἂν καὶ τῶν καναρίων.

Ἡ ἀηδὼν αὐτὴ ἦτο προχωρημένη εἰς τὴν ἡλικίαν, πολὺ σοφὴ καὶ εὐπροσηγορὸς.

— Βλέπεις, φίλε μου, εἶπεν εἰς τὸν Φοῖκον ἐν ἑσπέρας, ὁ λάρυγξ σου δὲν ἐπλάσθη διὰ τέτοια πράγματα. Σὲ ἤκουσα νὰ σφυρίζῃς πρὸ ὀλίγου τὸν σκοπὸν, τὸν ὁποῖον αὐτὸ τὸ κτῆνος ὁ Κοσσυφάκης ἐπιμένει νὰ χῶσῃ εἰς τὸ κεφάλι ἐνὸς κοσσύφου, ἀντὶ νὰ τὸν ἀφίνη νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὸ φυσικόν του τραγουδάκι, τὸ ὁποῖον κατ' ἐμὲ εἶναι πολὺ ὠραιότερον. Νὰ σοῦ πῶ λοιπόν, ποτὲ δὲν θὰ καταφέρῃς τὲς τρίλλιες καὶ ὄλους τοὺς λοιποὺς ἐλιγμοὺς τῆς φωνῆς, οἱ ὁποῖοι εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἐπανερχονται εἰς τὸ ἄσμαμάς καὶ ἀποτελοῦν ἀκριβῶς τὴν ἀξίαν του. Ἴδου π. χ. δοκίμασε αὐτό.

Καὶ ἡ ἀηδὼν ἐξέβαλε διὰ μιᾶς δυνατὴν φωνήν, ἣτις κατέληξεν εἰς κατακυλιστὴν τρίλλιαν.

Ὁ Φοῖκος δὲν ἐκατάφερε πολὺ ἄσχημα τὴν δυνατὴν φωνήν, ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν τρίλλιαν, τὴν ἀντικατέστησε δι' ἐνὸς ἤχου,

ὅστις ὁμοιάζε καταπληκτικῶς πρὸς τὸν κρότον, τὸν ὁποῖον ἀναδίδει τὸ πριόνι, ὅταν τρίβεται ἐπάνω εἰς καρφί.

— Ὅχι, ὄχι, διέκοψεν ἡ ἀηδὼν, δὲν εἶναι καθόλου ἔτσι. Ἐλα τώρα δοκίμασε κι' αὐτό, εἶναι εὐκολώτερον.

Καὶ ἐξετέλεσε σειρὰν γοργοτάτων τερετισμῶν, οἵτινες κατέληξαν εἰς μαγευτικὴν κλίμακα διατόνων φωνῶν.

Ὁ νεαρὸς σπουργίτης ἐμιμήθη κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ὅ,τι εἶχεν ἀκούσει.

Ἡ ἀηδὼν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, μορφάζουσα μὲ τρόπον χαρακτηριστικόν.

— Ἡ καλὴ διάθεσις ὑπάρχει, ἀναμφιλέκτως. Ἐκβάλλεις ἤχον δυνατόν, τοῦ ὁποῖου τὸ μέτρον ἀποδίδει ἀρκετὰ καλὰ τὸ μέτρον τοῦ ἄσματος μου, ἀλλ' οἱ ἤχοι στεροῦνται ἀπαλότητος. Καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι θὰ κατῶρθωνες ν' ἀποδώσῃς τὸ ἄσμα μου κατὰ τὸν γενικὸν αὐτοῦ ρυθμὸν, πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον ἀμφιβάλλω, θὰ στερεῆσαι πάντοτε τοῦ κυριωτάτου αὐτοῦ πλεονεκτήματος, τῆς ἀπαλότητος τῶν ἤχων. Αὐτὸ εἶναι ζήτημα ἀποβλέπον εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν φωνητικῶν ὀργάνων καὶ ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃς δὲν θ' ἀποκτήσῃς ποτὲ τὸν λάρυγγά μου. Θὰ εἶσαι γελοῖος τίποτ' ἄλλο. Τέτοιο ἀποτέλεσμα δὲν εἶναι εὐχάριστον· οὐδὲ εἶναι νομίζω, αὐτὸς ὁ σκοπός, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποβλέπεις.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπεν ὁ Φοῖκος. Σᾶς παρακαλῶ νὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι οὐδέποτε εἶχα τὴν ἀξίωσιν ὅτι θὰ κελαιδήσω σὰν ἀηδόνι. Ὅλη μου ἡ φιλοδοξία θὰ περιορισθῇ εἰς τὸ νὰ κατορθώσω νὰ κελαιδήσω κατὰ τρόπον, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἦναι συνήθης εἰς τὰ στρουθία, ὅσα ψάλλουν μὲ σύστημα κοινότατον καὶ ἐλεινόν.

— Ἐννοῶ. Ἀλλ' ἤμπορεῖς εὐκολώτερον νὰ μιμηθῆς ἄλλα πουλιά : Τὸ ἄσμα τῶν πουλιῶν μὲ χονδρὸν ράμφος ὅπως σεῖς οἱ

σπουργῖται, τοῦ σπίνου π. χ. Τίποτε δὲν σ' ἐμποδίζει ἐπίσης νὰ μιμηθῆς ὅσον τὸ δυνατὸν τὴν φωνὴν τοῦ πετεινοῦ.

— Ἀλήθεια, θὰ ἦτο ἀστεῖον, εἶπεν ὁ Φρῖκος.

— Ἀστεϊότατον, περιεργότατον ἢ τοῦλάχιστον ὄχι τόσον γελοῖον.

— Τὰ παραδέχομαι, ἀλλὰ μοῦ μπῆκε 'ς τὸ νοῦ νὰ μάθω νὰ σφυρίζω σὰν τὸν ἐξαδέλφόν μου τὸν Γίλο καί, ἀφοῦ ἤρχισα μιά, θὰ ἐξακολουθήσω.

— Ἄς εἶναι, εἶπεν ἡ ἀηδὼν μάθε λοιπὸν νὰ σφυρίζης.

Ἐπειδὴ ἡ συνομιλία ἤρχισεν οὕτω πως, ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος. Ὁ νέος φίλος τοῦ Φρῖκου τοῦ ἀπηρίθμησε τὰ εἶδη τῶν μίμων μεταξὺ τῶν πτηνῶν.

— Ἐνα εἶδος φασιανῶν, εἶπεν, ὡς καὶ οἱ κορυδαλοί, μιμοῦνται ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς τὸ ἄσμα τῶν ἄλλων πτηνῶν. Οἱ παπαγάλοι ἐν γένει καὶ ἰδίᾳ οἱ σποδοειδεῖς καὶ οἱ ἀμαζώνειοι ὡς αὐτούς, τοὺς ὁποίους βλέπεις ἐκεῖ κάτω, ἀπέναντί μας, οἱ βραχύουροι ψιττακοὶ ἐν γένει μιμοῦνται λαμπρὰ τοὺς φθόγγους τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς. Οἱ κόρακες, τὰ ψαρῶνια, αἱ κίσσαι, οἱ κολιοῖ, εἶναι ἐπίσης ἐπιδεκτικοὶ μέχρι τινὸς νὰ μιμηθῶσι τὴν ἀνθρωπίνην λαλιάν. Ὁ σκῶψ ἢ καὶ ὁ ὀρφεὺς ὁ πολὺγλωττος, ὡς τὸν ὀνομάζουν, ἐπίσης φημίζεται διὰ τὴν αὐτὴν ἐπιδεκτικότητα. Μιμεῖται τελειότατα ὄχι μόνον τὸ ἄσμα ὅλων τῶν πουλιῶν, ἀλλὰ καὶ τὰς φωνὰς διαφόρων ζώων καὶ μυρίους ἄλλους ἤχους. Ὁ κὺρ Κοσσυφάκης εἶχεν ἓνα σκῶπα, ἀλλὰ τὸν ἐπούλησε τελευταίως. Εἶναι κρῖμα, διότι μᾶς διεσκέδαζε πολὺ. Ἐμιμεῖτο, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἠμποροῦσες ν' ἀπατηθῆς, τὸν κρότον τοῦ πριονίου, τὸ τριξιμον τῆς κλειδαριᾶς, τὸ νιαούρισμα τῆς γάτας καὶ τὸ γαύγισμα τῶν σκύλων. Ἐγρύλλιζε καθὼς ὁ χοῖρος, ὠγκάριζεν, ἐβέλαζεν, ἐμυκάτο, ἐκόαζεν, ἐκακάριζεν, ἐβρυχᾶτο, ἐγόγγυζεν, ἐχρεμέ-

τιζεν, ἐγουργούριζε, τέλος ὁ θαυμάσιος λάρυγξ του ὑπεβάλλετο εἰς τὴν ἐκφώνησιν ὅλων τῶν ἤχων, τοὺς ὁποίους δύναται νὰ συλλάβῃ ἢ ἀκοή· ἦτο κάτι ἀστεῖον.

— Ἦκουσα ν' ἀναφέρουν τὸ πουλί αὐτό, εἶπεν ὁ Φρῖκος· εἶναι νομίζω εἶδος κοσσύφου.

— Μάλιστα. Καὶ οἱ δικοὶ μας κόσσυφοι ἔχουν κάποιαν εὐκολίαν εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ καὶ ἰδοὺ διατί οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀρέσκονται νὰ τοὺς διδάσκουν τὰ ἄσματά των, ὅπως γνωρίζεις, ἀφοῦ παρευρέθης εἰς τὰ μαθήματα τοῦ Κοσσυφάκη.

— Καὶ μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν μάλιστα θὰ ὁμολογήσετε.

— Χμ! Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς ψάλτας μας, ἐξηκολούθησεν ἡ ἀηδὼν, ἡ ὁποία εἶχεν ἐμβαθύνει εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ ἄσματος, καὶ καθὼς ὅλοι οἱ καλλιτέχναι ὁμιλοῦντες περὶ τῆς τέχνης των, δὲν συνεκρατεῖτο πλέον, ὅταν ἅπαξ ἐξετείνετο ἐπὶ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῇ θέματος — διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν λοιπὸν εἰς τοὺς ψάλτας μας, παρατήρησε ἐκεῖ κάτω τὸ μαῦρο ἐκεῖνο πουλί μὲ τὰς μεταλλικὰς ἀνταυγείας καὶ μὲ πυκνώματα λευκῶν περῶν εἰς τὸν λαιμόν. Εἶναι πόας τῆς Νέας Ζηλανδίας, πτηνὸν ἀεικίνητον καὶ σχεδὸν ἐξ ἴσου μῖμος ὅπως ὁ σκῶψ. Δὲν θ' ἀργήσῃς ἄλλως τε νὰ κρίνης μόνος σου. Πλησίον του εἶναι ὁ μοναχός, νάτος, κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ ποδάρι μὲ τὸ κεφάλι κάτω. Εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν ἐνίοτε βγάζει φωνὰς πολὺ παραδόξους. Ἐρχεται ἀπὸ τὴν Νέαν Ὀλλανδίαν. Παρακάτω, νά, ἐκεῖνο τὸ μαῦρο πουλί, ποῦ τοῦ κρέμονται ἀπὸ τὰ δύο μέρη τοῦ λαιμοῦ κάτι κομμάτια ἀπὸ κίτρινο δέρμα, εἶναι κορακίας τῶν Ἰνδιῶν. Μιμεῖται ἐπίσης ὠραιότατα ὅλους τοὺς κρότους ποῦ ἀκούει. Κάτω ἀπὸ αὐτὸν εἶναι ἓνα πουλί ποῦ ὁμοιάζει σὰν κορώνη· ἔχει σὰν στίγματα ἄσπρα· εἶναι σπουργίτης τῆς Αὐστραλίας. Σφυρίζει, σὲ βεβαιῶ, πολὺ ὠραῖα.

Ἔμαθε ὅπως ἐσὺ τὸ βάλς τοῦ μελοδράματός σου, ἀλλά, νὰ μὴ σὲ κακοφανῇ, τὰ καταφέρει καλλίτερα.

— Ποιὸ εἶναι τὸ ἄλλο πουλί, ποῦ εἶναι κοντά του ;

— Εἶναι εἶδος μελισσοουργοῦ· ἐγεννήθη εἰς τὰ βόρεια μέρη.

— Κελαῖδει καλά ;

— Ὅχι, φωνάζει ὀλίγον σὰν τῆ γάτα. Μᾶς διηγήθη ὅταν ἦλθεν, ὅτι ἐτσακώθηκε σὰν βλάκας. Μιὰ μέρα εἶχεν ἰδεῖ ἓνα χέρι ἀνοικτό, ποῦ εἶχε μέσα ἓνα κομμάτι κρέας. Τὸ χέρι ἔβγαινε μέσα ἀπὸ ἓνα θάμνο. Ἐπῆγε λοιπὸν χωρὶς καμμίαν ὑποψίαν καὶ ἐκάθησε νὰ δοκιμάσῃ τὸ κρέας· τὸ χέρι ἔκλεισε καὶ τὸν ἐτσακωσε ἀπὸ τὰ πόδια.

— Τί κτῆνος ! Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὸν συγχωρήσῃ κανεὶς· δὲν θὰ εἶχεν ἰδεῖ ποτὲ χέρι ἀνθρώπου. Καὶ τὸ ἄλλο πουλί πειὸ κάτω, ἐκεῖνο τὸ μαῦρο καὶ κοκκινωπό ;

— Εἶναι εἶδος ψαρονίου τῶν Ἰνδιῶν· περίεργο πουλί. Τὸ τραγοῦδί του εἶναι σειρὰ τριξιμάτων, γρυλλισμῶν, σφυριγμάτων παραδόξων. Ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ τὰς ἀκρίδας καὶ καταστρέφει πολλάς. Τὸν ἀγαποῦν πολὺ δι' αὐτὰς τὰς ἐκδουλεύσεις του εἰς τὰς χώρας ὅπου τὰ ἔντομα αὐτὰ γίνονται ἐπιζήμια.

Ὁ Φρῖκος ἠρώτησε καὶ πάλιν τὸ ὄνομα μεγάλου ταριχευμένου πτηνοῦ, χρώματος ὑπομελανοῦ, τοῦ ὁποίου ἢ οὐρὰ εἶχε σχῆμα λύρας καὶ τὸ ὁποῖον ἐστόλιζε μίαν τῶν δοκῶν τῆς στέγης, ἀναμένον ἀγοραστήν. Ἡ ἀηδὼν ἀπήντησε λέγουσα ὅτι ἦτο ἀκριβῶς ἡ λύρα, ἡ ὁποία ζῆ εἰς τὴν Αὐστραλίαν, ἐντὸς τῶν μᾶλλον ἐρήμων δασῶν, ἦτο δὲ καὶ αὐτὸ ἄξιος λόγου μῖμος, ἐγαύγιζεν ὡς ὁ σκύλος, ἐγάλα ὡς ὁ ἄνθρωπος καὶ ἠδύνατο ν' ἀντικαταστήσῃ αὐτὴ μόνη ὀλόκληρον συναυλίαν ῥοδικῶν πτηνῶν.

Ἐπὶ τούτοις καὶ ἐπειδὴ εἶχε βραδυάσει, ἡ ἀηδὼν ἠύχθη τὴν καλὴν νύκτα εἰς τὸν σπουργίτην καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ. Ὁ Φρῖκος

τὴν ἤκουσεν ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν καὶ ἔπειτα ἀπεκοιμήθη. Καὶ εἶδεν ὄνειρον ὅτι εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ Ζαπείου τὴν ἡμέραν τοῦ διαβοήτου διαγωνισμοῦ, ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ Πιπιρούλα θὰ ἠρραβωνίζετο τὸν ἀξιώτερον τῶν μνηστήρων. Περιτριγυρισμένος ἀπὸ πολλὰς χιλιάδας πτηνῶν αὐτός, Φρῖκος ὁ Σκουφᾶτος ἔψαλλεν. Ὅλοι ἐσιώπων καὶ τὸν ἤκουον μετὰ θαυμασμοῦ. Τὸ ἄσμα του εἶχεν ἔντασιν, διὰ τὴν ὁποίαν ἀποροῦσε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει τοὺς κώδωνας τῆς Μητροπόλεως, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀκούσει μίαν ἡμέραν, ποῦ εἶχεν εἰσδύσει ἐντὸς τοῦ ναοῦ μὲ μερικοὺς φίλους. Δὲν ἀμφέβαλε πλέον ὅτι τὸ ἄσμα του ἔκαμεν ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου του ἐντύπωσιν. Ἡ Πιπιρούλα ἄλλως τε ἦτο μαγευμένη. Οἱ ἀντίζηλοί του ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ των ἐμαδοῦσαν τὰ πτερά των . . . Ἡ Κυρὰ Πιπίνα ἔκλαιεν ἀπὸ συγκίνησιν... Ὁ Γίλος τὸν ἐνεθάρρυνε διὰ νεύματος. Ὅταν ἐσιώπησεν, οὐρανομήκης φωνὴ ἐνθουσιασμοῦ ἠγγέρθη ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου. Ἡ φωνὴ αὕτη τὸν ἐξύπνησεν ἔντρομον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι

Εἰς τὸ δάσος

Ὁ Λίλιος δὲν ἤθελε βεβαίως ν' ἀφήσῃ νὰ ψυχρανθῇ ἢ προθυμία τοῦ λευκοῦ στρουθίου. Ἐπανῆλθε διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν συνείδησιν τῶν συμβουλῶν του, αὐτὸς δὲ ἀπήντησεν ὅτι εἶχε σκεφθῇ πολὺ ἐπὶ τοῦ καλλιτέρου τρόπου τῆς διδασκαλίας τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῶν φωλεῶν. Κατ' αὐτόν, ἔπρεπε νὰ ἰδοῦν πολλὰς φωλεὰς

καὶ νὰ τὰς μελετήσουν ἐπὶ τόπου. Πρὸς τοῦτο τοὺς ἐπεβάλλετο νὰ ἐργασθοῦν μεθοδικῶς.

— Θ' ἀρχίσωμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ Τιτίλος, ἀπὸ μερικὰς φωλεάς, αἱ ὁποῖαι ἀπαντῶνται εὐκόλως εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὰ περὶχωρα, καὶ ἔπειτα θὰ σοῦ καταστήσω γνωστὴν τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῶν ξένων πουλιῶν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ γνώσεις τὰς ὁποίας θ' ἀποκτήσης, θὰ εἰσαχθοῦν αὐτομάτως εἰς τὸ πνεῦμά σου καὶ θὰ τὰς ἀφομοιωθῆς χωρὶς νὰ τὰς συγχύσης.

Ὁ Τιτίλος ὅπως εἶχε πράξει προηγουμένως διὰ τὸ ζευγος Πιπίνου, ὠδήγησε κατ' ἀρχὰς τὸν μαθητὴν του εἰς τινὰς ἐκεῖ πλησίον εὐρισκομένους λοφίσκους, ἔπειτα δὲ εἰς μικρὸν ἄλσος καὶ ἐπανάλαβε τὸ μάθημα, τὸ ὁποῖον ἀφηγήθημεν ἤδη.

Μίαν ἄλλην ἡμέραν τὸν ὠδήγησεν εἰς μεγάλον δάσος. Καθ' ὁδὸν εἶδεν οἰκίαν, τῆς ὁποίας τὰ παράθυρα ἦσαν γεμάτα ἀπὸ φωλεὰς χελιδόνων, ὁ δὲ Τιτίλος ἔλαβεν ἀμέσως τὸν λόγον.

— Τὸ πουλὶ αὐτό, τὸ ὁποῖον γνωρίζεις τόσον καλὰ ὅσον καὶ ἐγώ, τοποθετεῖ πάντοτε τὴ φωλιά του εἰς τρόπον ὅστε νὰ προφυλάττεται ἀπὸ τὴν βροχὴν. Ἡ φωλιά αὐτὴ ἐγκαθιδρυμένη ὑπὸ τινὰ ἐξοχὴν βράχου, μέσα εἰς ἀποθήκας, κάτω ἀπὸ τὰς στέγας, εἰς τὴν γωνίαν παραθύρου, εἶναι κατασκευασμένη ἀπὸ βολαράκια λάσπης. Ἡ εἴσοδος εὐρισκομένη εἰς τὸ ἐπάνω μέρος δὲν ὑπερβαίνει τὰς διαστάσεις τοῦ σώματος τοῦ πουλιοῦ, διὰ νὰ μὴν ἠμποροῦν τὰ στρουθία νὰ τὴν πάρουν διὰ τῆς βίας, πράγμα τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ ἔκαμναν αὐτὰ εὐχαρίστως, ἂν τὰ χελιδόνια δὲν ἐλάμβαναν τὰ μέτρα των, καὶ τὸ ὁποῖον κάμουν καμμιά φορὰ διὰ τὰς ἐγκαταλελειμμένες φωλιὰς τῶν ὁποίων μεγαλώνουν τὴν εἴσοδον. Τὸ κτίσιμον τῆς φωλιάς αὐτῆς ἀπαιτεῖ ἀρκετὸν καιρὸν, συνήθως ἕως δεκαπέντε ἡμέρας. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν πρὸ πάν-

των τὰ χελιδόνια ἐπιστρέφουν κατὰ προτίμησιν ἔς τὴ φωλιά ποῦ ἔκτισαν μιὰ γιὰ πάντα.

— Γεννοῦν πολλές φορές τὸ χρόνον; ἠρώτησεν ὁ Λίλιος.

— Δύο, σπανίως τρεῖς φορές, τέσσαρα ἕως ἕξι αὐγὰ με ψιλὴ φλούδα. Τὸ θηλυκὸ κλωσσᾷ δώδεκα ἡμέρας, ὅλον δὲ αὐτὸν τὸν καιρὸν τὸ τρέφει ὁ σύντροφός του. Τὸ χελιδόνι τῶν πόλεων ὀλίγον διαφορετικὸν ὡς πρὸς τὸ χρῶμα τῶν πτερῶν ἀπὸ αὐτό, ποῦ εἶδαμεν, ἔχει τὰ ἴδια συστήματα. Ὑπάρχει ἓνα εἶδος χελιδονιοῦ εἰς τὴν Αὐστραλίαν, τοῦ ὁποίου ἡ φωλιά εἶναι ἐπίσης κατασκευασμένη ἀπὸ λάσπην, ἀλλὰ ἡ εἴσοδος τῆς ἔχει ἓνα εἶδος μακρᾶς προεξοχῆς εἰς σχῆμα λαιμοῦ φιάλης, προτεινομένης ὀριζοντίως καὶ ὀλίγον πλαγιασμένης. Ἄλλο εἶδος χελιδονιοῦ ζῆ εἰς τὰς Ἰνδίας. Φωλεύει εἰς τὰς σπηλιὰς κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ πάντοτε ζοῦν πολλὰ μαζί. Ἡ φωλιά του εἶναι ὡσὰν τὸ τέταρτον τῆς φλούδας τοῦ αὐγοῦ τῆς ὄρνιθος, εἶναι δὲ λεπτὴ καὶ ἄσπρη. Τὸ πουλάκι αὐτὸ προσκολλᾷ τὴ φωλιά του ἔς τοὺς βράχους καὶ τὸ ὑλικόν, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται διὰ νὰ τὴν κατασκευάσῃ, εἶναι ἓνα εἶδος κόμματος ἢ σάλιου, τὸ ὁποῖον βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του. Εἰς τὴν Κίναν νοστιμεύονται πολὺ τὰς φωλιὰς αὐτὰς καὶ τὰς τρώγουν. Οἱ κύψελοι δηλ. τὰ πετροχελιδόνα, φωλεύουν ὡσὰν κι' ἐμᾶς εἰς τὰς τρύπας τῶν τοίχων καὶ δὲν σκοτίζονται νὰ κτίζουν φωλιὰς, ἀλλὰ πέρνουν διὰ τῆς βίας τὰς φωλιὰς τῶν στρουθίων, τῶν ψαρωνίων καὶ ἄλλων πουλιῶν, διώχνουν ἀναιδῶς τὸν ἰδιοκτήτην, καὶ ὅταν ἀκόμα αὐτὸς κλωσσᾷ ταῦτά του. Ὅπως τὰ χελιδόνια, κι' ἐμεῖς τὰ σπουργίτια, καὶ ὁ φοινίκουρος οἱ κύψελοι εἶναι φίλοι τῶν ἀνθρώπων. Κατασκευάζουν ἐπίσης τὰς φωλιὰς των εἰς τὰς τρύπες τῶν τοίχων με ἀρκετὴν ἀμέλειαν. Ἐπιστρέφουν ἐκ τῶν πρώτων ἀπὸ τὰ μεσημβρινὰ μέρη τὴν ἀνοιξιν καὶ κτίζουν τὴν φωλιά των ἑνωρίς.

— Ἄχ! νὰ μιὰ φωλιά καρακάξας, εἶπεν ὁ Λίλιος, δεικνύων ἐπάνω εἰς μίαν λεύκην σφωρίασμα κλωναρίων· ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὀλιγώτερον πυκνῶ κτισμένη ἀπὸ ἐκείνην, ποῦ εἶδαμεν εἰς τοὺς λόφους.

— Τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ Τιτίλος, αὐτὴ εἶναι πρόσθετος φωλιά,

— Πρόσθετος! τί ἐννοεῖτε, παρακαλῶ;

— Ἡ καρακάξα εἶναι πονηρὸ πουλί καὶ φιλύποπτο. Ὅταν θὰ κτίσῃ τὴν φωλιά της, ἀρχίζει νὰ κατασκευάζῃ πάντοτε δύο-τρεῖς συγχρόνως. Μιὰ καὶ μόνη ὅμως εἶναι ἡ πραγματικὴ καὶ ἕως αὐτὴν ἐργάζεται κρυφά, ὅταν βεβαιωθῇ ὅτι κανεὶς δὲν τὴν παρατηρεῖ. Εἰς τὰς ἄλλας ἐργάζεται μὲ θόρυβον, μὲ φωνὲς καὶ κινήματα γιὰ νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν. Ἐννοεῖς τὸν σκοπὸν της;

— Μάλιστα, εἶναι πανούργα ἡ κυρά.

— Εἶναι ὑπόπτος καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ὁμοίους της, καὶ ἐνοχλητικὴ ὅσον δὲν φαντάζεσαι. Ληστεύει τὰς φωλιές, σκοτώνει τ' ἀδύνατα πουλιά.

— Μοῦ εἶπατε, νομίζω, ὅτι κλέπτει τὰ πράγματα ποῦ γυαλίζουν.

— Μάλιστα. Ὡς κλέπτης ὅμως δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραβληθῇ κατὰ τὴν ἰκανότητα μὲ εἶδός τι κορακίου τῶν Ἰνδιῶν. Αὐτὸς εἰσδύει εἰς τὰς κατοικίας τῶν ἀνθρώπων καὶ κλέπτει ὅ,τι εὔρη. Μοῦ διηγήθησαν περὶ αὐτοῦ περιεργὸν ἱστορίαν. Μίαν ἡμέραν ἕνας κορακίας ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς εἰς ἕνα σκύλον, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο καὶ ἐτρογάλιζε κόκκαλον. Ὁ κορακίας ἐπιθυμοῦσε νὰ κλέψῃ τὸ κόκκαλον, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ καταφέρῃ; Ἦρχισε λοιπὸν νὰ χορεύῃ ἐμπρὸς εἰς τὸν σκύλον διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν του. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸν ἀπασχολήσῃ, ἐπῆγεν εἰς ἀναζήτησιν συντρόφου, ὁ ὁποῖος ἔτυχεν νὰ παραμονεύῃ ἐκεῖ κοντά, ἐνόσω ὁ ἄλλος ἐξανάρχιζε τὸν χορὸν. Ἀλλὰ ὁ σκύλος ἔμεινεν ἀπαθὴς εἰς

τὰς προκλήσεις αὐτάς. Τότε ὁ δεύτερος κορακίας ἐχύθη ἐπάνω εἰς τὸν κτήτορα τοῦ περιπουμένου κοκκάλου καὶ τοῦ ἐκατάφερον ἕνα δυνατὸ κτύπημα μὲ τὴν μύτη του. Βλέπων τὴν ἐξαφνικὴν αὐτὴν ἐπίθεσιν ὁ σκύλος, ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του καὶ ἐπετέθη ἔξω φρενῶν, κατὰ τοῦ αὐθάδους ἐκείνου. Αὐτὸ ἐπερίμενεν ὁ μαστροκορακίας, ὁ ὁποῖος ἐπωφελήθη ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν διὰ ν' ἄρπάξῃ τὸ κόκκαλον.

— Ἦκουσα νὰ διηγοῦνται κάτι παρόμοιον καὶ διὰ τὸν κολιόν.

— Τίποτε ἀπίθανον. Ὁ κολιὸς εἶναι κατεργάτης, πονηρός, πανούργος. Μιμεῖται, μολονότι ἡ φωνὴ του εἶναι δυσάρεστος, τὸ ἄσμα ὅλων τῶν πουλιῶν. Εἶναι ἀκόμη περισσότερον κλέπτης, ἐνοχλητικὸς, ἄρπαξ, λεηλατεῖ φωλιές, σπάνει τ' αὐγά, σκοτώνει τὰ μικρὰ πουλάκια. Ἡ φωλιά του δὲν ἔχει τίποτε τὸ διακριτικόν, κρέμεται σὰν ἕνα μικρὸ καλάθκι ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα καὶ εἶναι σχηματισμένη ἀπὸ λεπτὰ κλαδιὰ ἀπ' ἔξω καὶ ψιλὲς ρίζες ἀπὸ μέσα.

Οὕτω συνδιαλεγόμενα τὰ δύο στρουθία ἔφθασαν εἰς τὸ μεγάλο δάσος. Ἡ πρώτη φωλεά, τὴν ὁποίαν ἀπήντησαν, ὅταν ἐχώθησαν εἰς τὰ χαμόκλαδα, ἦτο φωλεὰ φάσσας. Στερεωμένη ὑψηλὰ ἐπάνω εἰς μίαν ἀγριοαπιδιάν, ἐφαίνετο κακοκτισμένη, ἀρκετὰ ὅμως στερεὰ διὰ ν' ἀντέχῃ εἰς τὸν ἄνεμον. Ἀλλὰ τὰ ὑλικά, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε κατασκευασθῆ, ἄφιναν μεταξύ των τόσα χάσματα, ὅστε ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ βλέπῃ ἀνάμεσα ἀπὸ αὐτά.

— Πέρα, εἶπεν ὁ Τιτίλος. Ἡ φάσσας καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ περιστεροειδῆ, ὑπόδειγμα, ἄλλως τε, συζυγικῆς ἀφοσιώσεως καὶ πατρικῆς στοργῆς, εἶναι ἐξ ἄλλου πέραν τοῦ δέοντος ἀμελεῖς εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς φωλιᾶς των καὶ πολὺ ἀκάθαρτοι ὡς πρὸς τὴν περιποίησιν τῶν νεογνῶν των. Παρατήρησε αὐτὴ τὴν φωλιά πῶς τὴν ἐλέρωσαν οἱ κάτοικοί της. Δὲν ἀπορῶ διόλου ὅτι τὰ

περιστέρια τόσον προθύμως δέχονται την φιλοξενίαν, την οποίαν προσφέρει εις αυτά ὁ ἄνθρωπος. Οἱ ἄνθρωποι ἐτοιμάζουν δι' αὐτὰ σπιτάκια ἀναπαυτικά, ἔτοιμες φωλιές, ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ καὶ τρέφουν τοὺς ξένους των αὐτούς.

— Ὁ καθείς θὰ ἐδέχετο ὑπὸ τοιούτους ὄρους, παρατήρησεν ὁ Λίλιος.

— Νομίζεις, φίλε μου; Πῶς φαίνεται πῶς εἶσαι νέος καὶ ἄπειρος. Μάθε λοιπὸν ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς μετὰ τῶν ζώων σχέσεις των δὲν κάμνουν τίποτε, ποῦ νὰ μὴ εἶναι δι' ἰδικόν των συμφέρον· ἐὰν φυλακίζουν τὰ ζῶα, ἐὰν κατασκευάζουν περισσερεῶνας διὰ τὰ περιστέρια, τὸ κάμνουν διότι κερδίζουν κάτι. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι οἱ φυσικοὶ ἐχθροὶ μας· μὴ τὸ λησμονῆς.

— Γιατί λοιπὸν, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, τὰ στρουθία ζοῦν κοντὰ τους; Γιατί νὰ πηγαίνουν κατόπιν τους καὶ εἰς τὰ πλέον μακρυνὰ μέρη, ὅπου αὐτοὶ πηγαίνουν νὰ κατοικήσουν;

— Ἐρωτᾷς γιατί; Ἀπλούστατα ἀπὸ ὀκνηρία φίλτατέ μου· Ἐνῶ ὅλα σχεδὸν τὰ πουλιὰ φεύγουν τὸν χειμῶνα διὰ τοὺς τόπους ὅπου ἡ φύσις τοὺς παρέχει τροφὰς ἐν ἀφθονίᾳ, τὰ στρουθία, ἐπειδὴ ἔχασαν τὴν συνήθειαν τοῦ ἐκτοπισμοῦ, βασιζονται εἰς τοὺς ἄνθρώπους διὰ νὰ τραφοῦν τὸν χειμῶνα. Τὸ μόνον ποῦ ἤμποροῦμε νὰ ποῦμε πρὸς ὑπεράσπισίν τους εἶναι ὅτι ἀγαποῦν τὴν ἐλευθερίαν τους, ἐνῶ τὰ περιστέρια παρεδέχθησαν τὴν δουλείαν ὅπως ἐπίσης ἢ ὄρνιθες, ἢ χῆνες, οἱ κοῦρκοι καὶ ἡ πάπιες.

— Ἦ εἶν' αὐτὸς ὁ ἦχος; ἠρώτησεν ὁ Λίλιος, ἀκούσας γογγυσμοὺς εἰς τὰ δένδρα.

— Εἶναι φωνὴ τριγωνιοῦ, ἄλλου εἴδους περιστεριοῦ.

— Τὰ τριγώνια κτίζουν τὴν κατοικίαν τους τόσον ἄσχημα ὅσον καὶ τὰ περιστέρια;

— Τί νὰ σοῦ πῶ; Ναί. Αὐτὴ ἡ ἀδιαφορία διὰ τὴν εὐμά-

Εἶχαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ μελετήσουν φωλεὰν σίττης

ρειαν τῶν ἀπογόνων των πολὺ περιεργος φαίνεται. Αὐτὰ τὰ αἰσθηματικώτερα πουλιὰ τῆς δημιουργίας! . . . Νὰ ἕνας τσαλαπετεινός. Ἄς προσπαθήσουμε ν' ἀνακαλύψωμε τὴ φωλιά του. Ἴσως νὰ εὐρίσκειται εἰς κανένα ἀπὸ τὰ κούφια αὐτὰ δένδρα.

— Ἐχει τίποτε ξεχωριστόν ;

— Ξεχωρίζει ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσίαν. Ὁ τσαλαπετεινὸς εἶναι τὸ βρωμερώτερον πουλί, ποῦ ἔπλασεν ἡ φύσις. Εἶναι τόσον ἀκαθαρτος, ὅσον καὶ δειλός. Ἀρέσκειται εἰς τὰς ἀκαθαρσίας καὶ ὅλα τὸν τρομάζουν. Ἡ φωλιά του εἶναι δυσώδης· ὅταν τὰ μικρὰ τὴν ἐγκαταλείπουν, ἀπαιτοῦνται πολλαὶ ἐβδομάδες διὰ νὰ χάσουν τὴν ὀσμὴν, ἡ ὁποία διεπέρασε πλέον τὰ σώματά τους μέσα ἔς τὴν φωλιά.

— Καὶ ὅμως φαίνεται κομψὸ πουλί.

— Βεβαίως. Χωρὶς ἄλλο ἢ ὄσφρησίς του διαφέρει ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας. Θὰ σοῦ ἀριθμοῦσα πολλὰ παραδείγματα διὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω, ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι ζητήματα ἐκτιμήσεως, ἀλλὰ τοῦτο θὰ μᾶς ἀπεμάκρυνε ἀπὸ τὸ θέμα μας. Ἄς παρατηρήσωμεν καλλίτερα τὴν φωλιὰν ἐκείνην τῶν πυρρούλων, τὴν ὁποίαν διακρίνω ἐκεῖ κάτω. Βλέπεις ὅτι εἶναι κτισμένη μὲ προσοχὴν ἀπὸ λεπτὰς ρίζας, βροῦλα καὶ λειχήνας καὶ ἐπιστρωμένη ἀπὸ μέσα μὲ τρίχες καὶ χνοῦδι. Εἶναι ἐπίσης ἐπιμελῶς ἐπεξεργασμένη ὡς καὶ ἡ τοῦ σκαθιοῦ. Ὁ πυρρούλας εἶναι ἀξιαγάπητο πουλί, εἶναι πολὺ ἀφωσιωμένος εἰς τοὺς φίλους του.

Ὁ Τιτίλος καὶ ὁ σύντροφός του τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἡμέρας διῆλθον εἰς τὸ δάσος συνομιλοῦντες περὶ διαφόρων πραγμάτων. Εἶχαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ μελετήσουν φωλεὰν σίττης. Ἡ φωλεὰ αὐτὴ κτισμένη μέσα εἰς κούφωμα δένδρου εἶναι ἀξιοπεριεργος διὰ τὸ ἄνοιγμα τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς εἴσοδος. Ὅσον μεγάλο καὶ ἂν εἶναι τὸ φυσικὸν πλάτος τοῦ ἀνοίγματος αὐτοῦ, τὸ

προγνωστικὸν πουλάκι τὸ στενεύει μὲ μαλαγμένην ἄργιλον εἰς τρόπον ὥστε νὰ τοῦ δώσῃ ἀκριβῶς τὰς διαστάσεις τοῦ σώματός του. Ἡ σίττη εἶναι ἀναρριχητικὸν πτηνὸν τοῦ γένους τῶν ξυλοκόπων, τοῦ αὐτοῦ καὶ ἡ κίχλα ἀναστήματος, ἔχει κυανοπὴν τὴν ἐπάνω καὶ κοκκινωπὴν τὴν κάτω ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος. Ἡ κεφαλή της ἔχει μαύρην γραμμὴν, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπὸ τὰ μάτια. Ἀγαπᾷ τὴν συντροφιά τῶν ἄλλων πουλιῶν, τῶν μελισσοουργῶν καὶ εἰδικώτερον τῶν σπίνων. Εἶναι εὐθυμος, αἱ κινήσεις της εἶναι ὀρμητικαί, ἡ φωνὴ της του, του, του, σίτ, τσίρ, τουάτ! ζωογονεῖ τὰ δάση ὅπου ἀκούεται διαρκῶς. Ἄλλο παρόμοιον εἶδος σίττης ὁ τριχόδρομος τῶν Ἀλπεων, ἔχει τὰς ἰδίας ἕξεις ἐκτὸς μόνον ὅτι φωλεύει εἰς τὰς κοιλότητας τῶν βράχων. Στρώνει τὸ κοίλωμα τὸ ὁποῖον ἐδιάλεξε, μὲ βροῦλα καὶ τρίχας καὶ περιορίζει τὸ ἄνοιγμα μὲ μαλαγμένην γῆν.

Τὰ δύο στρουθία ἔφθασαν κοντὰ εἰς ἕνα ρυάκιον καὶ μόλις ἐπλησίασαν εἰς τὴν ὄχθην διὰ νὰ σβύσουν τὴν δίψαν των, ἔξεπλάγησαν, διότι εἶδαν εἰς τὸ βάθος ἕνα πουλί νὰ ὁμοιάζῃ πρὸς κόσσυφον καστανὸν μὲ στήθος ἄσπρο, τὸ ὁποῖον περιεπάτει μέσα εἰς τὰ νερὰ μὲ τόσῃν εὐκολίαν ὡς νὰ ἐβάδιζεν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

Ἐπληροφορήθησαν καὶ ἔμαθαν ὅτι ἦτο κίγκλος ἢ κόσσυφος ὑδροβάτης καὶ ἐκνηγοῦσε νεροσκύληκας, μὲ τοὺς ὁποίους τρέφεται. Ὁ κίγκλος, τῇ παρακλήσει των, τοὺς ὠδήγησε πρὸς τὴν φωλεὰν του, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ρυακίου, μέσα εἰς μίαν μεγάλην κοιλότητα δένδρου. Ἡ κοιλότης αὐτὴ ἦτο στρωμένη μὲ παχὺ στρώμα ξηρῶν φύλλων συγκρατουμένων διὰ τεμαχίων χόρτου, ριζῶν καὶ λεπτῶν κλάδων, τὰ ὁποῖα ἐσχημάτιζαν σημαντικὸν ὄγκον μὲ ἄνοιγμα ἀνάλογον πρὸς τὸ ἀνάστημα τοῦ πουλιοῦ.

Ὁ ἥλιος ἔκλινεν εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ τὰ σπουργίτια ἔκριναν καλὸν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΠΙΠΙΡΟΥΛΑ

Πλησιάζοντα πρὸς τὸν Κηφισὸν εὐρέθησαν ἐν μέσῳ εὐθύμου στίφους ψαρωνίων, τὰ ὅποια ἤρχισαν νὰ στροφογυρίζουν καὶ νὰ βγάλουν ἐκκωφευτικὰς φωνάς.

Ὁ Λίλιος δὲν ἠσθάνετο καὶ τόσον ἀσφαλῆς, ἀλλ' ὁ σύντροφός του τοῦ ἔκαμε νεῦμα ὅτι δὲν διέτρεχαν κίνδυνον ἢ χοροῦθης καὶ φωνητικῆ ὁμήγυρις τοὺς συνώδευσε ἐπὶ τινα λεπτά, ἕως ὅτου συναντήσασα κορώνην πετῶσαν ἀντιθέτως ἀφῆκεν αὐτὰ διὰ νὰ πειράξῃ ἐκείνην.

— Εἶναι ψαρώνια, εἶπεν ὁ Τιτίλος, καὶ ἐστάθη διὰ ν' ἀναπαυθῆ ἑπάνω εἰς κλαδὶ ἱτέας κοντὰ εἰς τὸν ποταμόν· ψαρώνια ἢ μαυροπούλια, εὐθύμα παλληκάρια ὅπως εἶδες, πάντοτε ζωηρὰ καὶ πειρασμοί, καθὼς λέγουν. Μία τῶν μεγαλειτέρων εὐχαριστήσεων των εἶναι νὰ πειράζουν, νὰ τρομάζουν τὰ ἄλλα πουλιά, ὅχι ἀπὸ κακίαν ἀλλ' ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ διασκεδάσουν μὲ τὸν θυμὸν καὶ τὸν φόβον των. Ζοῦν συνήθως κατὰ κοινωνίας, καὶ τὸ ἀγαπημένο παιχνίδι των εἶναι νὰ στροφογυρίζουν ὅπως κάμνουν καὶ τὰ κουνούπια καὶ ἄλλα ἀκόμα ἔντομα. Ἐὰν ὁ ἥλιος λάμπῃ καὶ τὸ χιόνι ἂν πέφτῃ θλιβερὰ ἀπὸ συννεφιασμένον οὐρανόν, τὸ ψαρῶνι πέρνει τὰ πράγματα ὅπως ἔρχονται καὶ διατηρεῖ τὴν εὐθυμίαν του.

— Ἐδῶ περνᾷ τὸν χειμῶνα ;

— Ὅχι, ἀλλὰ φεύγει ἀργὰ τὸ φθινόπωρον καὶ ἐπιστρέφει νωρὶς κατὰ Μάρτιον. Γνωρίζει λοιπὸν τὴν κακοκαιρίαν τῶν μερῶν μας.

— Πολὺ θορυβώδης εἶναι ἡ ζωηρότης του.

— Πράγματι. Καμμιά φορὰ σφυρίζῃ ἀρκετὰ νόστιμα. Τὸ ψάλσιμό του ἔχει κάποιαν μελωδίαν· ἄλλως τε εἶναι λαμπρὸς μῦθος. Ξεύρει νὰ μιμῆται ὅλα τὰ πουλιά, ἀλλὰ μὲ τὴ μύτη καὶ δι' αὐτὸ προδίδεται. Θαρρεῖς πῶς εἶναι καταρρογιασμένος.

ΠΙΠΙΡΟΥΛΑ

— Πῶς κάμνει τὴ φωλιά του ;

— Ζητεῖ τὰ κουφώματα τῶν δένδρων, τὰς τρύπας τῶν τοίχων, ὅλας τὰς κοιλότητας. Ζῆ καθ' ὁμάδας καὶ διεκδικεῖ ἐνίοτε μὲ ἀρκετὸν ζῆλον τὴν κατοχὴν τῆς κατοικίας του, ἔπειτα στοιβάξει κουτσὰ-στραβὰ χόρτα, λειχήνας, περὰ, τρίχας καὶ ὅ,τι ἄλλο εὔρη.

— Λιγάκι καθὼς τὰ στρουθία.

— Ἀκριβῶς.

— Τί λέτε ; Δὲν ἀξίζει, θαρρῶ, νὰ τὸν μιμηθῆ κανεὶς ;

— Ὅχι βέβαια, ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔποψιν τοῦλάχιστον. Ἄλλως τε, ἐξηκολούθησεν ὁ Τιτίλος, ἀπὸ ὅλας τὰς φωλιὰς, ὅσας εἶδαμεν σήμερα, καμμία ἐκτὸς ἴσως τῆς φωλιᾶς τοῦ πυρρούλα, δὲν ἀξίζει νὰ τὴν ἀντιγράψῃς. Ἐπέμεινα ὅμως νὰ σοῦ τὰς δείξω διὰ νὰ διδαχθῆς, διότι καλὸν εἶναι νὰ γνωρίζῃ κανεὶς ὅλα, ν' ἀκολουθῆ τὰ καλὰ καὶ ν' ἀποφεύγῃ τὰ κακά.

Τὰ δύο στρουθία ἐξηκολούθησαν νὰ πετοῦν. Κατόπιν ὁ Τιτίλος ἐπέδειξεν εἰς τὸν μαθητὴν του τὸν Ζωολογικὸν Κῆπον, καὶ ἀνήγγειλεν εἰς αὐτὸν ὅτι τὸ προσεχὲς μάθημα θὰ ἐγίνετο εἰς τὸν κῆπον ἐκεῖνον. Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ δάσος, τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἴλκυσαν φωναὶ διάτοροι ἐξερχόμενοι ἐκ τινων θάμνων, ὑπεράνω τῶν ὁποίων διήρχοντο.

— Βοήθεια, Φῖφο, βοήθεια ἐφώναζε πνιγομένη φωνή.

— Βάστα καλά, τί διάβολο ; Βάστα καλά κι' ἔρχομαι, ἀπήντα ἄλλη φωνή.

— Γνωστὴ φωνή, εἶπεν ὁ Λίλιος σταματήσας. Τί νὰ τρέχῃ.

Εἰσῆλθαν εἰς τοὺς πυκνοὺς θάμνους. Σκηνὴ ἐκ τῶν ζωηροτέρων παρουσιάσθη εἰς τὰ ὄμματά των. Στρουθίον πεσμένον ἀνάσκελα σχεδὸν χωρὶς περὰ, ἐμάχετο πρὸς μελισσοργόν, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐκατάφερεν ἐπὶ τοῦ κρανίου φοβερὰ κτυπήματα μὲ τὸ ράμφος

του. Δεύτερον στρουθίον ἐστρέφετο γύρω ἀπὸ τοὺς μαχομένους καὶ ἐξεφώνιζε *σιρίπ, σιρίπ*, τὴν δὲ φωνὴν αὐτὴν διεδέχετο τὸ ἐπιφώνημα, «ὦ διάβριλε», τὸ ὁποῖον τὸ στρουθίον αὐτὸ ἐπανελάμβανε μὲ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ὀργῆς, ἣτις εἶχε φθάσει μέχρι παροξυσμοῦ.

— Καλέ, ἀνεφώνησεν ὁ Λίλιος, εἶναι ὁ καυμένος ὁ Κέλδας, τὸν ὁποῖον ἔκαμαν ἴς αὐτὰ τὰ χάλια.

— Ποιὸς εἶναι ὁ Κέλδας; ἠρώτησεν ὁ Τιτίλος. Τὸν γνωρίζεις;

— Βέβαια· εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς μνηστῆρας τῆς Πιπιρούλας.

— Ἄντιζηλός σου, δὲν ἀμφιβάλλω. Τότε λοιπὸν νὰ ἓνας μελισσοουργός, ὁ ὁποῖος ὑπηρετεῖ ἔκτακτα τὰ συμφέροντά σου.

— Ἄ, ἄς τὸν βοηθήσωμεν, εἶπεν ὁ Λίλιος.

— Εὖγε, παιδί μου, αὐτὸ σὲ τιμᾷ πολὺ. Ἄς παρουσιασθῶμεν.

Ὁ μελισσοουργός δὲν ἐπερίμενε τὴν μεσολάβησιν τῶν προσδραμόντων. Εἶτε διότι ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἱκανοποιημένον ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν εἶχε διορθώσει τὸν Κέλδα, εἶτε διότι δὲν ἐπεθυμοῦσε νὰ τὰ μπλέξῃ μὲ ἄλλα δυὸ στρουθία, ἀφῆκε τὸν ἀντίπαλόν του, ἀφοῦ δὲ προηγουμένως ἔδωκε ἓν καλὸν κτύπημα εἰς τὸν γέρο Φίφον, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο ἀκριβῶς εἰς ἀπόστασιν διὰ νὰ τὸ φάγῃ, ἐπέταξεν ἐκβάλλον σειρὰν ὄλην *πίγκ, τέρρρρρ!* εἰς τὰ ὁποῖα ἀπῆντησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μέσα εἰς τὰ χαμόκλαδα ἀνάλογοι φωναί.

Καιρὸς πλὴν ἦτο διὰ τοὺς σπουργίτας μας νὰ τελειώσῃ ἡ μάχη, διότι ἀλλέως θὰ εἶχαν πάρε-δῶσε μὲ πέντε ἕξ μελισσοουργούς, ἀπὸ τὰ νύχια τῶν ὁποίων δὲν θὰ ἐξέφευγαν βεβαίως χωρὶς σημαντικὰς ἀβαραίας.

Διατί ἄρα γε ὁ ὠραῖος Κέλδας ὁ Φιλύρας καὶ ὁ φίλος αὐτοῦ Φίφος ὁ Δασοπούλης εὐρίσκοντο τόσον μακρὰν τοῦ τόπου τῆς

διαμονῆς των καὶ πῶς τὰ ἔμπλεξαν τόσον ἄσχημα μὲ τὸν μελισσοουργὸν αὐτόν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐχοράτευε; Αὐτὸ θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσωμεν εἰς τὸ ἀκόλουθον κεφάλαιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ

Δύο πλάνητες ἱππόται

Ἄς ἐπιστρέψωμεν ὀπίσω ἐπ' ὀλίγον, ἄς ἔλθωμεν δηλ. εἰς τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ περίφημος ἐκεῖνος ὄρος ἐκοινοποιήθη εἰς τοὺς μνηστῆρας. Δὲν ἐλησμόνησαν βεβαίως οἱ μικροί μας ἀναγνώσται ὅτι ὁ εὐγενέστατος Κέλδας ὁ Φιλύρας συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ἐκτελέσῃ ἄθλον, ὁ ὁποῖος ἀφεύκτως θὰ τὸν ἀνύψωνεν εἰς τὰ ὄμματα τῆς Πιπιρούλας καὶ τῶν γονέων αὐτῆς. Τὸ σχέδιον ἦτο πράγματι νὰ προκαλέσῃ ἓνα ἱέρακα εἰς μονομαχίαν, νὰ τοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι καὶ νὰ τὸ καταθέσῃ ὡς τρόπαιον δόξης εἰς τοὺς πόδας τῆς ποθητῆς του.

Ἐκ τῶν τριῶν ἐπαλλήλων τούτων πράξεων ἡ πρώτη ἦτον εὐκολωτέρα, ἡ τρίτη δὲν παρουσίαζεν ἀνυπέβλητον δυσκολίαν, ἡ δευτέρα μόνη ἐφαίνετο κινδυνώδης καὶ παράτολμος. Καὶ ὅμως ἦτον ἀδύνατον νὰ τὴν ἀποφύγῃ. Αὐτὴ ἀπετέλει τὸν γόρδιον δεσμὸν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐκτὸς ἐὰν ἔκοπτε τὴν κεφαλὴν νεκροῦ ἱερακος ἢ ἂν ἐμίσθωνέ τινος τῶν ἀνεγνωρισμένων φονέων . . . Ἄλλὰ οὔτε ἰδέα! Ἡ σκέψις αὐτὴ ἦτον ἀναξία τοῦ εὐγενοῦς Κέλδα. Μακρὰν αὐτοῦ τὰ τεχνάσματα καὶ τὰ ὑπουλα μέσα. Ὅχι ἡ μονομαχία θὰ ἐγίνετο ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἐντίμως ὅπως ἐταί-

ριαζεν εἰς σπουργίτην τῆς περιωπῆς του, καὶ μὲ κίνδυνον ζωῆς ἀκόμη... θὰ ἐρρίπτετο ἐμπρός.

Ἡ ἀκόλουθος τῆς μεγαλεπηβόλου αὐτῆς ἀποφάσεως νύξ ὑπῆρξε πλήρης πυρετώδους ἀνησυχίας διὰ τὸν ἔνδοξον Πυργίτην, τὰ δὲ ὄνειρα, τὰ ὁποῖα ἐτάραττον τὸν ὕπνον του, τὸν παρουσίαζον, ὡς φαίνεται, σκηναὶς ἀπαισίας, διότι ἐξετινάζετο συχνά.

Μὲ μεγάλην ἀνακούφισιν καὶ εὐχαρίστησιν ἐχαιρέτισε τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα. Προέβη εἰς τὰς πρωϊνάς περιποιήσεις τοῦ ἀτόμου του, ἐτίναξε τὰ πτερά του καὶ ἀφοῦ ἐκελάϊδησε δυνατὰ *σιρίπ, σιρίπ*, ἐπέταξε πρὸς τὴν Καπνικαρέαν διὰ νὰ συννενοηθῆ καὶ πάλιν μὲ τὸν φίλον του Φῖφον τὸν Δασοπούλην.

Ἡ λάμπις τοῦ ἡλίου, ἡ ζωογόνος πρωϊνὴ αὔρα, ἡ κίνησις κατηύνασαν τὴν διατάραξιν τῶν αἰσθήσεων του καὶ τὸν ἐνίσχυσαν εἰς τὴν πρώτην του ἀπόφασιν.

Ὅταν εἰσέδυσεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ γέρο Φίφου, εἶχε διασκεδασθῆ ἐντελῶς ὁ ἐφιάλτης τῆς νυκτός.

— Λοιπόν, Κέλδα, εἶπεν αὐτὸς πρὸς τὸν εἰσερχόμενον ἐσκεφθηκὲς καλά;

— Μάλιστα, φίλτατέ μου.

— Καὶ τί ἀποφασίζομεν λοιπόν;

— Ἐπιμένω εἰς τὸ ἀρχικὸν σχέδιόν μου.

— Εὐγε, διαβολάκι, ἔτσι δά! Νὰ τί θὰ πῆ νὰ ἦναι κανεὶς εὐγενής! Αὐτό, φίλε μου, εἶναι κατὰ πάντα ἄξιον τοῦ ὀνόματος, τὸ ὁποῖον φέρεις, ἀλλὰ συγχρόνως εἶναι καὶ τρέλλα.

— Ἐδῶ ἴσια-ἴσια ἔγκειται ἡ δόξα τῆς ἐπιχειρήσεως, Φῖφο. Νὰ φανοῦμε τὸ τί εἴμαστε μιὰ φορὰ. Ἐνας Κέλδας ἤμπορεῖ νὰ φανῆ ὑποδεέστερος;

— Νὰ σοῦ πῶ, ἀστειεύεσαι βέβαια. Χθὲς ἐγὼ τὸ εἶπα ἔτσι ἔς τὸν ἀέρα· τώρα ὁμως νὰ μιλήσουμε μὲ τὰ σωστά μας.

— Σὲ βεβαιῶ, φίλε μου, ὅτι ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι πολὺ σοβαρά.

— Διάβολε! Μήπως τάχεις χαμένα; Ἐ, καῦμένε μου, δὲν θὰ βγῆς ζωντανὸς ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ γιερακιοῦ.

— Πιθανόν.

— Μὴ λὲς πιθανόν, λέγε βεβαιότατα.

— Νομίζεις ὅτι δὲν ἔβαλα καὶ τὸ κακὸ ἔς τὸ νοῦ μου;

— Καὶ ἐπιμένεις ἀκόμη;

— Ἐδωκα τὸ λόγο μου, Φῖφο. Ἐμπορῶ νὰ τραβηχθῶ;

— Ὅχι, μὰ τί διάβολο, ἀφοῦ καὶ καλὰ θέλεις νὰ κάμης τέτοιες τρέλλες, μὴ σταθῆς. Κάμε κάτι καλλίτερον ἀκόμη ἀπὸ τοῦ νὰ πᾶς σὰν κουτὸς νὰ σὲ κομματιάσῃ τὸ γιεράκι. Πήγαινε νὰ κόψῃς τὸ δικό σου τὸ κεφάλι ἐμπρὸς ἔς τὴν καλή σου καὶ πρόσφερέ της το.

— Γελᾷς, Φῖφο. Ἐπίτρεπέ μου νὰ σοῦ πῶ, ἀξιότιμε φίλε μου, ὅτι αἱ ἀστειότητές σου δὲν ἔχουν τὸν τόπο τους.

— Ὅχι δά! Τὸ σχέδιόν σου εἶναι μὲ ἄλλα λόγια αὐτοκτονία. Ἐγὼ λοιπὸν σοῦ προτείνω ἄλλον τρόπον αὐτοκτονίας τὸν ὁποῖον θεωρῶ προτιμώτερον· νάτο ἔκει.

— Τί εἶπες; Αὐτοκτονία;

— Βεβαιότατα. Τίποτ' ἄλλο δὲν βλέπω. Ἐὰν θέλῃς νὰ τελειώσῃς ἔτσι τὴν ζωὴν σου, ὁμολόγησε τοῦλάχιστον ὅτι ἔχω δίκαιο νὰ σὲ λέγω τρελλό.

— Τὸ ὁμολογῶ, μὰ τί νὰ κάμω; ἔτσι ἦταν τῆς τύχης μου. Ὑπεσχέθηκα νὰ κάμω τὰ ἀδύνατα δυνατὰ καὶ ἕνας Κέλδας ξεύρεις...

— Στέκεται ἔς τὸ λόγο του αὐτὸ τὸ ξεύρω. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν ἀδυνάτων ἤμποροῦσες νὰ διαλέξῃς τίποτε ἄλλο.

— Τὸ νομίζεις;

ΠΙΠΙΡΟΥΛΑ

— Φανερά. Προτίθεται, λέγεις, νὰ κόψης τὸ κεφάλι ἑνὸς γιερακιοῦ. Ἔτσι ποῦ τὰ πᾶς, γιατί δὲν κόφτεις καὶ ἀετοῦ κεφάλι; Βλέπεις λοιπὸν ὅτι καὶ ἡ τρέλλα ἔχει τοὺς βαθμοὺς της; Ἄφησ' τ' αὐτά, Κέλδα, κι' ἔλα ἔς τὰ σύγκαλά σου, φίλτατέ μου. Ἄκουσέ μου. Ἄν θέλῃς καὶ καλὰ νὰ κατακτήσης περίλαμπρον τρόπαιον, μὴν εἶσαι καὶ τόσον φιλόδοξος. Ἀρκέσου νὰ μετρηθῆς μὲ κανένα ἀντίπαλον ὀλιγώτερον ἐπίφοβον μὲ καμμιά καρακάξα λόγου χάριν. Ἐν τὸ ξαναεἶπα, νομίζω.

— Καρακάξα, Φίφο! Πφ! Ἐνας Κέλδης καταδέχεται νὰ τὰ βάλῃ μὲ ἓνα τέτοιον πρόστυχον ἐχθρόν;

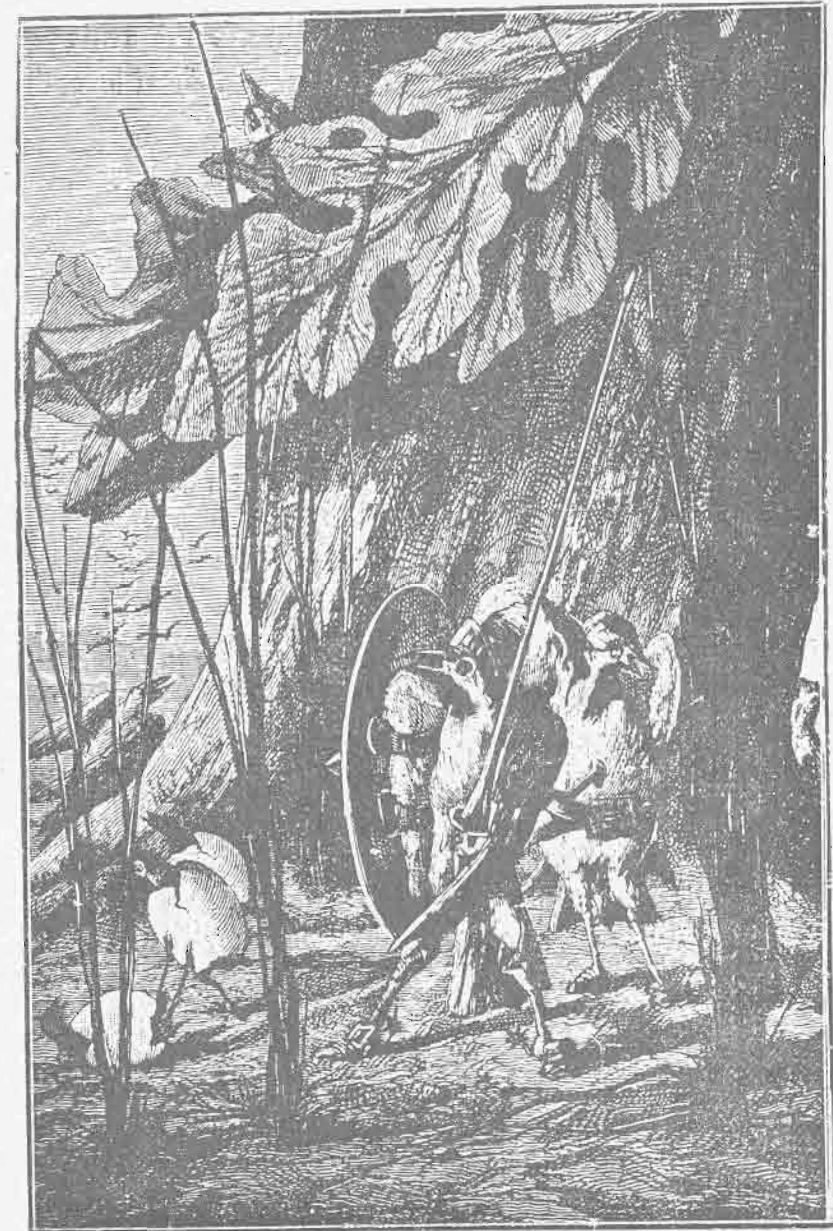
— Γιατί ὄχι, φίλε μου; Ἄς μαρτυρήσουν οἱ πρόγονοί μου καὶ . . . οἱ δικοί σου. Ὑπάρχουν προηγούμενα. Ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι οἱ κυνηγετικοὶ ἰέρακες, οἱ ὁποῖοι ὅπως γνωρίζεις βεβαίως, εἶναι εὐγενοῦς καταγωγῆς, δὲν ἀπέστεργον νὰ προκαλέσουν εἰς μονομαχίαν κοινούς, κοινοτάτους ἐρωδιούς. Αὐτὸ ἦτον ἄλλοτε ἢ ἀγαπημένη των διασκέδασις, εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς ἐνεθάρρυναν καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς καλλιτέρας κοινωνίας.

— Ἐὰν τὸ νομίζῃς, Φίφο, εὐχαρίστως συντάσσομαι πρὸς τὴν γνώμην σου, μολονότι, ἂν καλοεξετάσῃς, αἰσθάνομαι κάποια ἀποστροφὴν νὰ τὰ βαλθῶ μὲ μιὰ καρακάξα!

— Μιὰ καρακάξα! λέγεις, φίλε μου, μιὰ καρακάξα, νὰ ἐννοούμεθα. Αἱ πραγματικαὶ κίσσαι, οἱ κολυρούνες, ὅπως τὰς λέγουν, ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος καὶ μιᾶς κάποιας ὁμοιότητος εἰς τὸ χρῶμα τῶν περῶν, δὲν ἔχουν τίποτε ἄλλο κοινὸν μὲ τὰς κοινὰς καρακάξας. Ἡ κίσσα εἶναι γενναῖο πουλὶ καὶ θὰ ἦναι γιὰ σένα τρομερὸς ἀντίπαλος· αὐτὸ σοῦ τὸ διαβεβαιῶ.

— Εἶναι λοιπὸν καλὸς μαχητής;

— Ἄριστος. Εἶναι μοχθηρὸ πουλὶ καὶ ἡ ζωὴ του περνᾷ μὲ μαλώματα. Πολεμᾷ μὲ ὅποιον ἔβγῃ μπροστά της. Θὰ ἔκαμνες ἐκ-

Ἴδον λοιπὸν διατὶ ἡμέραν τινὰ Κέλδης ὁ Φιλύρας καὶ ὁ φίλος αὐτοῦ Φίφος ὁ Δασοπούλης εὐρέθησαν περιπλανώμενοι ἔξω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

δούλευσιν εἰς τ' ἀηδόνια, εἰς τὰς ὑπολαΐδας, εἰς τοὺς πυρρούλας καὶ εἰς ὄλους ἐν γένει τοὺς χαριτωμένους κατοίκους τῶν δρυμῶν, ἂν τοὺς ἐγλύτωνες ἀπὸ τὰς ἀγρίας αὐτάς.

— Μοῦ δίδεις θάρρος, Φῖφο. Θὰ προκαλέσω λοιπὸν μιὰ καρακάξα τὸ γρηγορότερον. Ποῦ θὰ τὴ βροῦμε;

— Δὲν ξεύρω. Ἄς βγοῦμε ἔξω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἄς πᾶμε ἔς τὴν ἐξοχὴν καὶ ἂν βροῦμε δάσος, ἐμβαίνουμε μέσα. Δὲν θὰ λείψουν βεβαίως αἱ εὐκαιρίαι διὰ νὰ μᾶς δείξῃς τὴν γενναιότητά σου.

— Θὰ μὲ συνοδεύσῃς;

— Χωρὶς ἄλλο.

— Πᾶμε τότε.

Ἴδου λοιπὸν διατὶ ἡμέραν τινὰ Κέλδας ὁ Φιλύρας καὶ Φῖφος ὁ Δασοπούλης εὐρέθησαν ἔξω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας περιοδεύοντες. Ὁ Φῖφος εἶχε βιασθῆ πολὺ συμβουλεύσας τὸν φίλον του νὰ προκαλέσῃ κίσσαν εἰς μονομαχίαν. Ἡ ἀλήθεια ἦτο ὅτι ποτέ του δὲν εἶχεν ἰδεῖ τέτοιο πουλί· αἱ μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένα περιπλανήσεις του οὐδέποτε τὸν ἔφεραν πέραν τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας. Αἱ περὶ τῶν λοιπῶν πουλιῶν γνώσεις του ἦσαν συγκεχυμέναι, τὰς κατεῖχε δὲ ἔξ ἀκοῆς.

Ἐνῶ λοιπὸν ἐστέκοντο κοντὰ εἰς τὸ μεσημέρι εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δάσους καὶ ἐδοκίμαζαν μὲ μερικοὺς κόκκους νὰ καθησυχάσουν τὴν πεινάν των, ἡ ὁποία ἦτο ἀποτέλεσμα τοῦ πρωϊνοῦ περιπάτου, ἓνα πουλί μαῦρο καὶ ἄσπρο ἦλθε καὶ ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν. Ἐκρατοῦσεν ἔντομον εἰς τὸ ράμφος του καὶ ἀφοῦ ἐκάθησεν, ἤρχισε νὰ κινῆ γρήγορα-γρήγορα ἐπάνω-κάτω τὴν μακρὰν οὐράν του μὲ τρόπον, ὁ ὁποῖος ἐφάνη εἰς τοὺς σπουργίτας μας πολὺ προκλητικός.

— Προσοχή, Κέλδα, εἶπεν ὁ Φῖφος. Νὰ ὁ ἐχθρός!

— Αὐτὸ ἐκεῖ τὸ πουλί;

— Εἶναι καρακάξα χωρὶς ἄλλο· μαῦρο καὶ ἄσπρο, πολὺ ζωηρό, ἔτοιμο γιὰ κανγαῖ, αἰμοβόρον καὶ ἡ μακρὰ αὐτὴ οὐρά, ποῦ τὴν κουνεῖ ἔτσι μὲ τόσον ἄγριον τρόπον; Ἄ, χωρὶς ἄλλο εἶναι αὐτὸ τὸ πουλί, ποῦ ζητοῦμε. Ἐμπρός, ἐμπρός. Τί διάβολο;

— Ἐννοῶ νὰ πολεμήσω μόνος, Φῖφο. Καὶ νὰ σοῦ πῶ; Ἡ καρακάξα αὐτὴ δὲν μοῦ φαίνεται ἐχθρὸς τόσον ἐπίφοβος.

Ταῦτα λέγων ὁ Κέλδας ἐπροχώρησε πρὸς τὸν ἐχθρὸν καὶ ἐπῆγε καὶ ἐστάθη ἐμπρός του. Δὲν ἦτο τοῦ χαρακτῆρός του νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ ἔξ ἀπροόπτου καὶ χωρὶς προηγουμένην πρόκλησιν. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἐτεντώθη μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν καὶ ἀφοῦ τὸν εἶδε καλὰ ἔς τὰ μάτια, τὸν προσεφώνησεν ὡς ἑξῆς:

— Ἀθλιὸν πουλί, ποῦ εὐχαριστεῖσαι νὰ σκοτώνῃς τοὺς ἀδυνατάτους, μὴ νομίζῃς ὅτι ἀγνοῶ τὰ κακουργήματά σου. Θὰ τὰ ξεπληρώσῃς ὅλα τώρα. Ἐλα νὰ σὲ ἰδῶ, κόπιασε.

— Τί μὲ θέλεις; ἠρώτησε τὸ πουλί, πρὸς τὸ ὁποῖον ἀπετείνοντο οἱ προκλητικοὶ αὐτοὶ λόγοι.

— Θὰ πῶ τὸ αἷμά σου, ἄθλιε.

— Μήπως ἐτρελλάθηκες, πουλί μου; Τράβα δρόμο ἀπὸ δῶ.

— Ἐτσι λοιπὸν, ἔ; εἶπεν ἑξαλλος ὁ Κέλδας. Ἀθλιε! θὰ πληρώσῃς ἀκριβὰ τὰ λόγια σου.

Καὶ πηδήσας εἰς τὴν ράχιν τοῦ πουλιοῦ ἤρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν ὡσὰν τρελλός, εἰς τὸ κρανίον.

— Ἀἱ, ἐξεφώνιζεν αὐτό, ἀνταποδίδον τὰ κτυπήματα ἐν πρὸς ἐν βοήθεια, παλληκάρια· μὲ σκοτώνουν, τσινβιῦ, τσινβιῦ.

Εἰς τὴν φωνὴν αὐτὴν τὴν στρηνώδη καὶ διαπεραστικὴν πέντε ἔξ σύντροφοι ὅμοιοι πρὸς τὸ πρῶτον πουλί ἐξεφύτρωσαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ Κέλδα. Ἀμα τὰ εἶδεν ὁ Φῖφος, ἔτρεξε νὰ βοηθήσῃ τὸν φίλον του καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν

ἐπικουρίαν μερικῶν ἄλλων στρουθίων, τὰ ὅποια ἐσιγοκελαϊδοῦσαν εἰς τὰ πέριξ. Τότε ἐπηκολούθησεν ἀπερίγραφτος ταραχή, συνοδευομένη μὲ φωνὰς διαπεραστικάς, μὲ τριγμούς, μὲ φροῦφροῦ πτερῶν, ἐνόσφω πέριξ τῶν διαπληττομένων, οἱ ὅποιοι ἐκυλίοντο κατὰ γῆς, ἐσηκόνετο σύννεφον ἀπὸ σκόνην καὶ πτερά, ἐν μέσφω τοῦ ὁποίου ἐχάνοντο ἐντελῶς. Ἄφου οἱ μαχηταὶ ἐξεσχίσθησαν καὶ ἐξεπουπουλίσθησαν ἐπὶ πέντε τοῦλάχιστον λεπτὰ τῆς ὥρας, τοὺς ἐφάνη ἀρκετὸν καὶ καταθέσαντες τὰ ὄπλα ἐκ συμφώνου, ἐπέταξαν ὁ καθεὶς ἀπὸ ἀντίθετον μέρος. Τότε ἦλθαν εἰς ἐξηγήσεις.

— Τί σᾶς ἔκαμε τὸ πουλι αὐτό! ἠρώτησε τὸν Κέλδαν ἐν τῶν στρουθίων, τὰ ὅποια εἶχαν προσφέρει τὴν ἐπικουρίαν των τόσον ἐπικαίρως εἰς τοὺς δύο πλάνητας ἰππότας.

— Εἰς ἐμὲ ἀτομικῶς τίποτε, ἀπήντησεν· ἀλλὰ ἤθελα νὰ τὸν ἐκδικηθῶ διὰ τὸ κακό, τὸ ὅποιον ἡ κατηραμένη φυλὴ του κάμνει εἰς τοὺς ἀδελφούς μας, τοὺς ψάλτας τῶν δασῶν.

— Τί μοῦ ψάλλεις, καλέ; εἶπεν ὁ σπουργίτης· ἡ σεισουράδες εἶναι ἀθῶες καὶ δὲν γνωρίζουν τίποτε ἀπὸ αὐτὰ ποῦ λές.

— Δὲν μιλῶ γιὰ σεισουράδες, εἶπεν ὁ Κέλδαν· ἐγὼ μιλῶ γιὰ καρακάξες.

— Μά, κακομοίρη μου, τὰ βάλθηκες μὲ ἄκακη σεισουράδα τὴν καυμένη.

— Σεισουράδα! Τί λές, Φίφο; Πῶς σοῦ φαίνονται αὐτὰ ποῦ λέγει ὁ σπουργίτης;

Ὁ Φίφος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ μέρους του συνωμίλησε μὲ μερικὸς ἐκ τῶν προσδραμόντων, ἐδήλωσε μὲ κάποιαν ἀμηχανίαν ὅτι ἠπατήθη ἐκλαβὼν τὴν σεισουράδα διὰ καρακάξαν. Ἐπροφασίσθη τὴν ὁμοιότητα τοῦ πτερώματος, τὰς ἀποτόμους κινήσεις, τὴν στρεβλὴν φωνὴν τοῦ πτηνοῦ αὐτοῦ, ἐπὶ τέλος καὶ τὴν ἀδυναμίαν

τῆς ἰδίας του ὀράσεως, ἡ ὁποία δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἐξακριβώσῃ μακρόθεν τὴν ταυτότητα τοῦ ἐχθροῦ.

— Τέλος πάντων, ἀνέκραξε τὸ στρουθίον, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς τὴν ὄρασιν πολὺ ἀσθενῆ διὰ μπερδέψη καὶ ἀπὸ μακρὰ ἀκόμη μιὰ σεισουράδα μὲ μιὰ καρακάξα. Ποτὲ λοιπὸν δὲν εἶδατε καρακάξες;

Ὁ Φίφος ἠναγκάσθη νὰ τὸ ὁμολογήσῃ. Ὁ Κέλδαν ἀκούων τὴν ὁμολογίαν του ἔρριψεν εἰς αὐτὸν αὐστηρότατον βλέμμα. Ἐν τούτοις δὲν εἶπε τίποτε ἀμέσως. Ἦθελε νὰ ζητήσῃ τὴν σεισουράδα, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχε φανεῖ ἐλλειπής· ἐχρειάσθη δὲ πολλὴ ἐπιμονὴ διὰ νὰ τὸν πείσουν νὰ μεταβάλῃ γνώμην. Ἐπληροφορήθη τότε ποῦ ἠμποροῦσε νὰ συναντήσῃ καρακάξας. Τοῦ ὑπέδειξαν τὸ μέρος, τὸν προειδοποίησαν ὅμως συνάμα ὅτι δὲν θὰ ἔβγαινε ζωντανὸς ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ πουλιοῦ, τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθόσον ἐφαίνετο ἀρκετὰ συντετριμμένος ἀπὸ τὴν μάχην, τὴν ὁποίαν διεξήγαγε κατὰ τῆς σεισουράδας.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ Κέλδαν, ἔχασα πολλὰ φτερὰ καὶ αἰσθάνομαι πῶς εἶμαι σκοτωμένος. Ἄλλ' ὀλίγη ἡσυχία θὰ μὲ συνεφέρῃ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Φίφος συνδιελέγετο μὲ τὸν γεροντότερον τῶν στρουθίων.

— Ἴδου τί συμβαίνει, τοῦ εἶπεν. Ὁ φίλος μου ἀπ' ἐδῶ τὸ ἐκούρδισε νὰ ἐπιτεθῇ εἰς ἓνα γιεράκι καὶ διὰ νὰ τὸν ἀποτρέψω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν, τὴν ὁποίαν ἐθεώρησα ὡς πολὺ τολμηράν, τὸν συνεβούλευσα νὰ τσακωθῇ μὲ καμμιὰ καρακάξα.

— Καταλαμβάνω. Μήπως ὁ φίλος σας τᾶχει χαμένα;

— Καλέ, ὄχι καθόλου.

— Πῶς εἶπατε; Ἄλλως τε καὶ ἡ συμβουλή, τὴν ὁποίαν τοῦ ἐδώσατε, εἶναι ἐξ ἴσου ἀκατανόητη. Πῶς φαίνεται ὅτι δὲν γνωρί-

ζετε τές καρακάξες. Ὁ φίλος σας, σᾶς τὸ προλέγω, θὰ ξεπαστρευθῆ με τὸ πρῶτον κτύπημα.

— Ὅχι δὰ κι' ἐσεῖς.

— Αὐτὸ ποῦ σᾶς λέγω.

— Ὡ διάβολε, ἐμουρμούρισεν ὁ Φῖφος ἄς πάη ᾿ς τὸ δαίμονα ἢ Πιπιρούλα καὶ τὸ καλὸ της. Τότε λοιπὸν . . .

— Τὸ καλλίτερο ποῦ ἔχετε νὰ κάμετε, εἶναι νὰ ἐπιστρέψετε ᾿ς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ γιατρέψετε τὸ φίλο σας, ὁ ὁποῖος μόλις στέκεται ᾿ς τὰ πόδια του καὶ τοῦ ὁποίου τὸ μυαλὸ εἶναι πειὸ ἄρρωστο ἀπὸ τὸ σῶμα.

— Ποτὲ δὲν θὰ τ' ἀποφασίσῃ. Τὸν γνωρίζω. Εἶναι Κέλδας· ξεύρετε τί θὰ πῆ; Εἶναι πεισματάρης ὅπως ὅλοι ᾿ς τὴν οἰκογένειά τους.

— Τότε λοιπὸν ᾿ς τὴν οἰκογένειά τους, ἐντὸς ὀλίγου, θὰ εὑρεθῆ ἓνας ὀλιγώτερος.

— Τί διάβολο νὰ κάμω;

— Νὰ σᾶς πῶ. Μήπως δὲν γνωρίζει τές καρακάξες;

— Τές γνωρίζει ὀλιγώτερον ἀπὸ ἐμένα, ὅπως εἶδατε.

— Τότε καλά. Εἶναι πολὺ εὔκολο. Πρέπει νὰ τὸν γελάσετε.

— Δὲν θὰ μὲ πιστέψῃ πειά.

— Μὴ σᾶς μέλει. Ἐγὼ σᾶς τὰ σιάζω. Μὲ τί εἶδους πουλὶ θέλει καὶ καλὰ νὰ πιασθῆ;

— Μὲ κανένα ποῦ νὰ μὴν εἶναι καὶ τόσο φοβητσιάρικο, γιατί . . .

— Ξεύρω τί πρέπει. Μάλιστα . . . ἔτσι . . . λαμπρά . . . μὲ κανένα μελισσοουργό. Ἐδῶ κοντὰ ὑπάρχουν μελισσοουργοί.

— Μὰ οἱ μελισσοουργοὶ εἶναι κίτρινοι καὶ μαῦροι, ἐνῶ ἡ καρακάξες . . .

— Μὰ ἀκριβῶς ἔτσι πρέπει. Ἄφησε νὰ δῆς.

Οἱ συνομιλοῦντες ἐπλησίασαν τὸν ὄμιλον, ὁ ὁποῖος εἶχε περιτριγυρίσει τὸν Κέλδαν. Ἐπραγματεύοντο ἀκριβῶς καὶ αὐτοὶ τὸ ζήτημα τῆς καρακάξας καὶ τοῦ μέρους εἰς τὸ ὁποῖον θὰ εὑρίσκετο.

— Εὔκολο πρᾶγμα, εἶπε τὸ στρουθίον, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου συνωμίλει μὲ τὸν Φῖφον, ὅπως εἶδαμεν. Προχωρήστε μέσ- ᾿ς τὸ δάσος, ὅλο ἐμπρός. Δὲν θὰ κάμετε πολὺ δρόμο καὶ θὰ βγῆ μπροστά σας μία λίμνη, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας εὑρίσκεται ἓνα νησί. Καθῆστε ἐκεῖ καὶ περιμένετε. Δὲν θ' ἀργήσετε νὰ ἰδῆτε ἀπὸ μακρὰ νᾶρχεται ἡ καρακάξα. Αὐτὴ πηγαίνει συχνὰ ἐκεῖ.

— Τὸ ζήτημα εἶναι, εἶπεν ὁ Κέλδας, νὰ μὴ κάμωμεν κανένα λάθος, σὰν ἐκεῖνο, ποῦ ἐκάμαμεν πρὶν, χάρις εἰς ἓσένα Φῖφο.

— Ἀδύνατον, ἀπήντησε τὸ στρουθίον καὶ ἔκαμε νεῦμα εἰς τοὺς συντρόφους του ἢ καρακάξες εἶναι κίτρινες καὶ μαῦρες καὶ . . .

— Κίτρινες καὶ μαῦρες; διέκοψεν ὁ Κέλδας. Δὲν μὲ τὰς περιέγραψες ἔτσι, Φῖφο.

— Ὁ φίλος σας μᾶς ὡμολόγησε πρὸ ὀλίγου ὅτι τὰς ἐγνώριζεν ἐξ ἀκοῆς μόνον. Θὰ σᾶς τὰς περιγράψω ἐγὼ ἀκούστ' ἐδῶ.

Ἐπὶ τούτοις τὸ στρουθίον περιέγραψεν εἰς αὐτοὺς λεπτομερῶς μελισσοουργόν. Οἱ ἀκροαταὶ του μόλις συνεκράτουν τὰ γέλοια των, ἀλλ' εἰδοποιηθέντες ἐγκαίρως δι' ἑνὸς βλέμματος δὲν ἐξέφρασαν καμμίαν γνώμην, καίτοι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσουν τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ γέρον ἐπερνε ᾿ς τὸ ψιλὸ τοὺς ἀριστοκράτας αὐτούς.

— Ἀκοῦς, Φῖφο; εἶπεν ὁ Κέλδας. Ἐν τὸ ἐξῆς θὰ ξεύρωμε καλλίτερα τὴ δουλειά μας. Δὲν τρέχομεν πειὰ τὸν κίνδυνον νὰ ὑποπέσωμεν εἰς τὸ ἀσυγχώρητον σφάλμα, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ὀλίγου δεῖν θὰ προέβαινα εἰς στυγερὸν κακούργημα, ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ

καὶ θὰ ἐστιγματιζόμην. Τὸ λάθος ὀφείλεται εἰς τὴν κουφότητά σου. Μάλιστα εἰς αὐτὴν τὴν ἀδιόρθωτον ἐπιπολαιότητά σου, ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὁποίας ἔπρεπε νὰ προφυλαχθῶ ἐγκαίρως.

Ὁ Φῖφος ἔφαγε τὴν κατσάδα μὲ ὑπομονὴν καὶ χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῆ.

— Ἐὰν ἡ σεισουράδες ἄρπαξαν ξυλιές ἀπ' ἐμᾶς, εἶπε γελῶν, ἔννοια σου καὶ αὐτὲς δὲν ἔπесαν παρακάτω, ὥστε ἦλθαμεν ἴσια-ἴσια. Δὲν ὑπῆρξαν θύματα οὔτε ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος οὔτε ἀπὸ τὸ ἄλλο. Δὲν σὲ τύπτει ἡ συνείδησις διὰ κανένα φόνον. Ὅλα πᾶν καλά.

Ὁ Κέλδας καὶ ὁ φίλος του ηὐχαρίστησαν τὰ στρουθία, τὰ ὁποῖα τόσον ἐπικαίρως ἦλθαν εἰς βοήθειάν των καὶ ἐχωρίσθησαν. Οἱ ἱππῶται μας κατηυθύνθησαν τότε πρὸ τὴν λίμνην, συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἐδόθησαν. Δὲν ἤρρησαν νὰ τὴν ἀνακαλύψουν καὶ διακρίναντες τὸ νησί, εἰς τὸ ὁποῖον ἤλπιζαν νὰ συναντήσουν τὰς ὑποτιθεμένας καρακάξας, ἐπῆγαν καὶ ἐκάθησαν ἐκεῖ. Ἐπειδὴ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε βραδυάσει, ἐξέλεξαν ἓνα πυκνὸ θάμνον, διὰ νὰ περάσουν τὴν νύκτα, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἤρεμος, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ διαταραχθῆ ὁ ὕπνος των. Τὴν ἐπαύριον πρῶτ' ὁ Κέλδας, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξύπνησε τὸν Φῖφον, ἠθέλησε νὰ καταβῆ ἀπὸ τὸ κλαδί, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐχρησίμευε διὰ νὰ κοιμηθῆ. Ἐνῶ ἐπήγαινε νὰ ζητήσῃ πρόγευμα, παρετήρησεν ὅτι μετὰ δυσκολίας ἐκινουῖσε τὰς πτέρυγας του ὅλα του τὰ μέλη ἦσαν τόσον καταπονεμένα, ὥστε καὶ ἡ παραμικροτέρα κίνησις τοῦ ἐστοίχιζε πολὺ, διότι ἐπονοῦσε φρικτά.

— Ἄχ, ἄχ, ἐφώνησε· εἶμαι πιασμένος.

— Ἐμούδιασες ἀπὸ τὸ κρῦο, εἶπεν ὁ Φῖφος. Δὲν εἶμεθα συνειδησμένοι νὰ κατασκηνώσῃμε ἔτσι ἕως τὸ ὑπαιθρον, ἕως τὴν ἄ-

κρῶν τῶν νερῶν, ἄλλως τε δὲ καὶ θὰ αἰσθάνεσαι τὰ κτυπήματα τοῦ σ' ἔδωκαν χθὲς ἢ κατηραμένες σεισουράδες.

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, αὐτὴν τὴν στιγμὴν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου ἀνίκανον διὰ πόλεμον. Θ' ἀναγκασθῶ θέλοντας καὶ μὴ νὰ περιμένω νὰ γίνω κάπως καλλίτερα.

— Ἔτσι δά, Κέλδα, τίποτε δὲν μᾶς βιάζει. Περίμενε διὰ νὰ καταφέρῃς τὸ ἀνδραγάθημά σου, νὰ γιατρευθοῦν πρῶτα ἡ πληγές σου. Ἐχεις ἀνάγκην ὅλης σου τῆς δυνάμεως διὰ νὰ πιασθῆς μὲ τὴν καρακάξα.

Συνεπεία τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ὁ Κέλδας ἠσύχασεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἄλλην ἀκόμη. Τὴν τρίτην ἡμέραν μόνον ἠσθάνθη τὸν ἑαυτὸν του εἰς κατάστασιν νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν περιοδείαν του. Τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς καταναγκαστικῆς ἀναπαύσεως δὲν διέκριναν οὔτε ἀπὸ μακρὰ οὔτε ἀπὸ κοντὰ κανένα πουλί, τὸ ὁποῖον νὰ ἔχῃ ὁμοιότητα μὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον περιέγραψαν ὡς καρακάξαν, καὶ ἂν εἶδαν καμμίαν ἀληθινὴν καρακάξαν, τὴν παρεγνώρισαν, τοῦλάχιστον ὁ ἐνδιαφερόμενος δὲν τὴν ἀνεγνώρισε διόλου. Ἐξ ἄλλου παρευρέθησαν εἰς θέαμα, τὸ ὁποῖον συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν συμβουλήν τοῦ Φίφου, ν' ἀφήσουν δηλ. τοὺς ἰέρακας ἠσύχους. Ἐν ἐκ τῶν αἰμοχαρῶν αὐτῶν πτηνῶν ἦλθε καὶ ἐκάθησε κοντὰ εἰς τὰ στρουθία.

Ἐκράτει εἰς τὰ νύχια του ἓνα δυστυχῆ κόσσυφον, τοῦ ὁποίου εἶχε σπάσει τὸ κρῶνιον μὲ τὰ φοβερά του νύχια. Τὸν ἐξεπουπούλισεν ἐμπρὸς εἰς τοὺς δύο φίλους, ἔπειτα τὸν κατεσπάρραξε καὶ κατόπιν κατεβρόχθισε τὰ αἰμόφυρτα κρέατά του. Ὁ Κέλδας φρονίμως ποιῶν δὲν ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ τὸ κεφάλι του καὶ ἔτσι ὁ Φῖφος δὲν εἶχε τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀναπτύξῃ ὅλην τὴν ρητορικὴν του δεινότητα διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Πρὸς τὸ μεσημέρι, στενοχωρηθέντες ἀπὸ τὴν μοναξιά τοῦ

νησιού, ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν ξηρὰν διὰ νὰ ζητήσουν τὰ ἴχνη τοῦ ἐχθροῦ, ἐπὶ τέλους δὲ καὶ τὸν συνήντησαν.

Εἶδαμεν πῶς αὐτὴ ἢ συνάντησις ὀλίγου δεῖν θὰ ἐστοίχιζε τὴν ζωὴν ὄχι μόνον εἰς τὸν Κέλδαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν φίλον του, καὶ πῶς ἐάν, δὲν εὐρίσκωντο ἐκεῖ τυχαίως ὁ Τιτίλος μὲ τὸν Λίλιον, οἱ δύο πλάνητες ἰππότες θὰ ἐγένοντο ἴσως θύματα τοῦ ἀπονενοημένου αὐτοῦ κινήματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄

Αἱ μεταμορφώσεις τοῦ Κέλδα

— Τί νὰ σοῦ πῶ, Κέλδα μου; Πρέπει νὰ παραιτηθῶμεν τοῦ σχεδίου τοῦ νὰ προσφέρωμεν ὡς τρόπαιον εἰς τὴν ἀνεψιάν μου κανένα κεφάλι.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο σκέπτομαι, φίλε μου.

— Θὰ ἦτο λαμπρόν, δὲν λέγω τὸ ἐναντίον· θὰ ἦτο ἔξοχον, εὐγενὲς καὶ ἀντάξιον σοῦ, ἀλλ' εἶναι σχέδιον ἐντελῶς χιμαιρικόν.

— Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ δική μου γνώμη.

— Αἱ ἀπόπειραί μας ἀπέτυχαν ἕως τώρα.

— Ἐμποροῦσαν ἴσως νὰ εἶχαν καὶ χειρότερα ἀποτελέσματα. Φῖφο.

— Σωστά, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν γάμον σου, ἦσαν ἀτυχεῖς. Ὅπως εἶναι τώρα τὰ πράγματα, ὡς μνηστήρ ἀπέτυχες.

— Δυστυχῶς, εἶπεν ὁ Κέλδας ρίπτων ἐπὶ τοῦ ταλαιπωρημένου ἀτόμου του μελαγχολικὸν βλέμμα· δὲν βαυκαλίζομαι πλέον μὲ φρούδας ἐλπίδας.